

ဘုန်းကြွယ်

မာန်ဂိုဏ်းတား

စာစဉ် ၆
ဇာတ်လမ်း

BURMESE
CLASSIC

www.burmeseclassic.com

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၀၁၄၀၀၂၀၇
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၀၁၆၉၀၂၀၇

၂၀၀၇ ခုနှစ်
ပထမအကြိမ်၊ အုပ်စု-၅၀၀
တန်ဖိုး ၁၀၀/- ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်မိုးကေခိုင်၊ မျိုးတေးသံစာပေ
ရွှေ့သံကော့ရွာ၊ ပုလဲမြို့ (၃)
မင်္ဂလာဒုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းပုံနှိပ်

ဦးသန်းဝင်း ကျော်-ပုံနှိပ်တိုက် (၁၄၆၀၂)
၂၃၉၊ ခေမာသီလမ်း
မြောက်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်

ဦးဝင်းကျော်မိုး (မုံရွေး-ပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ် (၁၄၀) ၄၅-လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

BURMESE
CLASSIC

အခန်း(၁)

ချစ်အောင်ခွမ်းတို့နှစ်ယောက်မှာ ရုတ်တရက် အေးဇော်လှ
သော အထိအတွေ့ကြောင့် ကြက်သီးဖြန်းဖြန်းထသွားကာ မေ့မြော
နေရာမှ သတိပြန်ရလာကာ ထိတ်လန့်သွားမိသည်။

ချစ်အောင်ခွမ်းမှာ သူ့ကိုယ်၌ ချည်ထားသော နွယ်ကြိုးအား
အာရုံစိုက် ရုန်းလိုက်သော်လည်း အရှည်နီးပါးပင်။

ကျန်းကိုးက သဘောကျစွာ တဟားဟားရယ်မောရင်း...

“ကိုယ်တော်လေးဈေး... အားကျန်မနေပါနဲ့တော့၊ နွယ်ကြိုး
တွေနဲ့ အသေအခွာ ချည်နှောင်ပြီးပြီဆိုတော့ ရုန်းထွက်လို့ ဘယ်ရနိုင်
တော့မှာလဲ၊ နောက်ပြီး သွေးကြောကွက်တွေကိုလဲ ထိုးပိတ်ထားတဲ့
အတွက် အတွင်းအားသုံးလို့ မရတော့ဘူး။”

ထိုအခါ ဒေါသထွက်လှစွာ ပြန်လှန်မေးလိုက်သည်။

“မင်းတို့ ဘယ်သူတွေလဲ၊ ဘာကြောင့် တို့ကို လုပ်ကြံရတာ
လဲ”

ကျန်းကိုးက...

“ကိုယ်တော်လေးဈေး... သိပ်ဒေါသကြီးမနေပါနဲ့၊ ငါ အဘိုး
ကြီးနဲ့ ကောင်းကို နားထောင်ပါဦး။”

စကားဆုံးသည်နှင့် လူသန်ကြီးအား လက်ညှိုးညွှန်ပြကာ အက်
လက်ပြောဆိုလာသည်။

6 ♦ ဘုန်းကြွယ်

“အဲဒီလူသန်ကြီးဟာ မိုးကြိုးစား ယီပေးလို့ ခေါ်တယ်။ ဟို မိန်းမကြီးကတော့ ဝံ့ပုလွေမကြီး ဂုဏ်တကုပ်၊ သူက သိုင်းလောက တွင်စွာမှာ အင်မတန်လှသိနည်းတယ်။ ငါ့အဘိုးကြီးရဲ့အမည်ကတော့ သိပ်တော့မကြီးပါဘူး။ ဝိညာဉ်မဲ့ကျွန်းကိုးဆိုတာ ငါပဲ။ အနက်ရောင် ဂိုဏ်းရဲ့ ဂိုဏ်းသားကြီးတစ်ဦးပဲ”

ချူးအောက်စွမ်းက ...

“နေမင်းပါဦး၊ ခင်ဗျားတို့သုံးဦးရဲ့ ကျွပ် တစ်ခါမှပြဿနာ မတက်ခဲ့ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုယုတ်ညံ့တဲ့နည်းကို သုံးရတာလဲ”
ဝိညာဉ်မဲ့ကျွန်းကိုးက လက်ကွင်းမှ မားကိုလှုပ်ယမ်းရင်း ...

“ပထမအချက်ကတော့ ဘယ်သူမဖြစ်မိမှပဲ။ ကိုယ်တော်လေး ချူးဟာ ဘာကြောင့် ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုးစား ရရှိထားရတာလဲ။ ဒုတိယ အချက်က တစ်ခုတစ်ယောက်ဟာ ကျွပ်တို့ကို ခွေသား တစ်သောင်း ပေးပြီး မင်းတို့ကို ခည့်မံဖို့ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ကျွပ်တို့ကို ခွေယူဖို့ မသင့်ဘူး”

ထိုအခါ ချူးအောက်စွမ်းမှာ ရယ်မောပြောဆိုလာသည်။

“ဪ... နောင်ကြီးတို့သုံးဦးက အခကြေးငွေအတွက် ကျွပ် တို့ကို လုပ်ကြတာကိုး၊ ဒီလောက်များတဲ့ဆုကြေးကို ဘယ်သူကပေး တာလဲ”

“ဒါတော့ ပြောလို့မဖြစ်ဘူး။ ကိုယ်တော်လေးချူးက ဟိုလူကို မြင်ရင် သိပါလိမ့်မယ်”

ကျွန်းမြူးလုက...

“ရင်တို့အားလုံးဟာ ချူးအောက်စွမ်းကို လုပ်ကြတာပဲ။ ဘာ ဖြစ်လို့ ကျွန်မကိုပါ ဒီအထဲဆွဲသွင်းရတာလဲ”

ကေားပြောနေစဉ် သူမ၏ မျက်လုံးအနံ့က ဝိညာဉ်မဲ့ကျွန်းကိုး နှင့် မိုးကြိုးစားယီပေးတို့အား စူးစိုက်ကြည့်လိုက်၏။

သူတို့နှစ်ယောက်မှာ ကျွန်းမြူးလု၏ မျက်လုံးအနံ့နှင့် ထိပ် တိုက်မိသည့် တစ်ခဏအတွင်း တုန်လှုပ်သွားကြသည်။

ထို့ကြောင့် တခြားတစ်ခက်သို့ ကပျာကယာ မျက်လုံးလွှဲ လိုက်ရသည်။

ထို့ပြင် မိုးကြိုးစားယီပေး၏ မျက်လုံးမှာလည်း သူမ၏မျက်လုံး နှင့် တွေ့ဆုံလိုက်သောအခါ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်တုန်ယပ်ယပ်ဖြစ်သွား ပြီး စိတ်ညှို့မလိုက်ရသည့်အလား ကျွန်းမြူးလုအား စူးစိုက်ကြည့် နေပြီး တစ်ထစ်ဝေါ့ဝေါ့မြင့် ...

“ဒါ ... ဒါတော့ ကျွပ် ... ကျွပ်တို့ဟာ ...”

ဝိညာဉ်မဲ့ကျွန်းကိုးက စိတ်ကိုထိန်းလိုက်ပြီး လေးလံသော အသံဖြင့် ...

“ယီပေး...မင်း ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

မိုးကြိုးစား ယီပေးမှာ တစ်ချက်တုန်လှုပ်သွားပြီး မျက်လုံး တစ်ခုလုံး နီခဲ့သွား၏။

“ဘာ ... ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“အေး... ဘာမှမဖြစ်ရင် အဓကောင်းဆုံးပဲ။ ဒီမကောင်းဆိုးရွား မရဲ့ အညှို့မရမှာစိုးလို့ပါ။ ကဲ ... ဂုန်နီအိတ်ထူထူ အမြန်သွားယူ၊ အဲဒီထဲထည့်ပြီး ခရီးဆက်ကြနီ”

“ကျွပ်ကို အမိန့်ပေးရအောင် ခင်ဗျားက ဘာဖိုလဲ။ ဂုဏ်ရောင် လေးမျိုးစားကိုသာ ကျွပ်လက်ထဲအပ်လိုက်ပါ။ ကျွပ်ယီပေးဟာ သိမ်း ရတာနဲ့ ခုချက်ချင်းထွက်သွားမယ်။ ဆုလာဘ်ကိုလဲ ခင်ဗျားတို့ပဲ ယူလိုက်၊ ကျွပ် တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မလိုချင်ဘူး”

"ကောင်းပြီ...၊ ငါ ဒီဇာနည်ကို ပေးလိုက်မယ်၊ ကဲ...ယီမေးမင်း လာယူပေးတော့ဦး"

စကားဆုံးသည်နှင့် အဘိုးကြီးကျန်းကိုးက ခိုးကြိုးဇားယီမေးရှိရာသို့ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လှမ်းသွားတော့သည်။
ယီမေးက အေးစက်စက်လေသည်ဖြင့်...

"အဘိုးကြီးကျန်းကိုး...ရပ်နေလိုက်ပါ၊ ခုံပေါ်မှာ ဇားတင်ထားနဲ့၊ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် လာယူမယ်"

ဝိညာဉ်မဲ့ကျန်းကိုးက နောက်သို့ဆုတ်သွားရင်း ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုးဇားတံ့အား ခုံတစ်ခုပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက်သည်။

"ဟင့်...ဒီဂုဏ်ရောင်လေးမျိုးဇားကို ဘယ်လောက်ကြာကြာကိုင်ဆောင်ထားနိုင်မလဲဆိုတာ ကြည့်ရသေးတာပေါ့"

ထိုအချိန် ခိုးကြိုးဇားယီမေးက ရွှေသို့လျှင်မြန်စွာ လျှောက်လာရင်း ခုံပေါ်မှ ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုးဇားအား လှမ်းယူကာ မီးကြွားတစ်နေရာသို့ ထိုးထားလိုက်ရင်း အေးစက်စက် ပြန်ပြောလိုက်၏။

"ကျေးဇူးလဲ၊ ကျုပ်ယီမေး သွားတော့မယ်၊ အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်"

ထိုအချိန် ဝံပုလွေမကြီး ဂှာတာကုက ယီမေးရွှေမှ ရုတ်တရက် လမ်းပိတ်ဆိုကာ...

"တို့တေတွေ...အတူတူ အလုပ်လုပ်ကြဖို့ ပြောထားတယ် မဟုတ်လား၊ ခု...ပစ္စည်းကိုလဲ မအပ်ရသေးဘူး၊ ဆုလဒ်လဲမရသေးဘူး၊ ရှင်က ဒီအတိုင်းထွက်သွားလို့ ဘယ်သင်တော်ပါးမလဲ၊ အကောင်းဆုံးက ကျန်းကိုးရဲ့စကားကို နားထောင်ပြီး ဂုန်နီအိတ် နှစ်လုံးသွားယူပါ၊ သူတို့နှစ်ယောက်ကိုထည့်ပြီးတော့ အမြန်ဆုံး ဝို်ဆောင်လိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ"

ထိုအခါ ယီမေးက မာန်ခနဲအသံတစ်ချက်ဖြင့် ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ အခန်းထောင့်ဆီသို့သွားကာ ကြိုးမားသော ဂုန်နီအိတ်ကြီးနှစ်လုံးကို ဆွဲယူလာပြီး တစ်လုံးကို ဂှာတာကုဆီသို့ ပစ်ပေးလိုက်၏။
ယီမေးကိုယ်တိုင် ဂုန်နီအိတ်ကိုဖွင့်ကာ ချွေးအောက်ခွမ်းအား ဂုန်နီအိတ်အတွင်း ပစ်ထည့်ရင်း နှုတ်မုကြမ်းယမ်းစွာ ပြောဆိုလာသည်။

"ကဲ...ချွေးအောက်ခွမ်း...မင်း လိမ်လိမ်မာမာနဲ့ ဂုန်နီအိတ်ကဲ ဝင်နေလိုက်"

ချွေးအောက်ခွမ်းမှာ ထိုအချိန်တွင် အတွင်းအားများကို စုစည်းပြီး အကြောပိတ်ထားသည့်နေရာကို ရှာကြည့်ကာ သွေးကြောပြန်ဖွင့်ရန် ကြံစည်နေစဉ် ယီမေးက ဂုန်နီအိတ်တွင်းသို့ အတင်းဆွဲသွင်းလိုက်သဖြင့် စုစည်းထားသော အတွင်းအားများ ပြန်သွားမတတ်ခြင်းသွားရသည်။

နောက်ဆုံး မာန်ခနဲ သက်မြင်းမျှကာ အကြိတ်ရင်း ဘာမျှမတတ်နိုင်တော့ချေ။

ဝံပုလွေမကြီး ဂှာတာကုက ကျန်းမြို့လုကို ဂုန်နီအိတ်တွင်းထည့်လိုက်ပြီသည်နှင့် ဂုန်နီအိတ်အပေါက်ဝကို စုစည်းချည်လိုက်ကာ ရယ်မောပြောဆိုလိုက်သည်။

"ကျန်းကိုး...ကျွန်မတို့..."

ဂှာတာကုက စကားမဆုံးမီ အိမ်အပြင်ဘက်မှ အသံတစ်ကြိမ်လိုက်ရ၏။

"ဝံပုလွေမကြီး ဂှာတာကု အပြစ်ကျူးလွန်မိပြီမို့ အပြင်ရောက်လာခဲ့မယ်"

တို့အသံကြောင့် အိမ်တွင်းရှိ လူအားလုံးမှာ အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်သွားကာ အဘိုးကြီးကွန်းကိုးက မီးအိမ်ကို ငြိမ်းလိုက်ပြီ၊ လေသံတိုးတိုးဖြင့် ...

“ငှာတာကု ... ခါဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

ဝံပုလွေမကြီး ငှာတာကုမှာ ထူးဆန်းသောအမူအရာဖြင့် ...

“ကွန်မလဲ မသိဘူး”

ထိုအခါ မိုးကြိုးစားယိုမီးက အေးတိအေးစက် ဝင်ရောက် ပြောလာသည်။

“ဓမ္မလာပြီ၊ မုန့်လာညလုပ်မနေနဲ့၊ ဘယ်တစ်ယောက်ကမှ ခင်ဗျားရဲ့ အပြစ်ကို ထုတ်ဖော်ပြောရုံမှာမဟုတ်ဘူး၊ ကြည့်ရတာ မင်းမူထမ်းတွေပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ဘာတွေကျူးလွန်ထားတယ်ဆိုတာက တော့ ခင်ဗျားတို့ကိုယ်ခင်ဗျားတို့သိမှာပေါ့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တို့ရဲ့ အရောင်းအဝယ်ကိစ္စဟာ ခင်ဗျားတို့လက်ချက်နဲ့ ပျက်စီးတော့မယ်”
ထိုအချိန်၌ အိမ်အပြင်ဘက်မှ စကားသံများ ထွက်ပေါ်လာ ပြန်သည်။

“ငှာတာကု ... ထွက်မလာသေးဘူးလား၊ ကျွန်တို့ အားမနာ နိုင်တော့ဘူးနော်”

အဘိုးကြီးကွန်းကိုးက အိမ်ပြင်သို့ လမ်းဆော်ပေးလိုက်သည်။

“အပြင်က ဘယ်က မိတ်ဆွေတွေပါလဲ”

“မဆိုင်တဲ့လူ ကြားဝင်မပြောနဲ့၊ ကျွန်တို့ ဝံပုလွေမကြီးကိုပဲ တွေ့ချင်တာ၊ သူ့ကို အပြင်ထွက်အမမ်းမပါစေ၊ နို့မဟုတ်ရင် ကြား လူတွေပါ အချောင်ဒုက္ခရောက်သွားနိုင်တယ်”

ထိုအခါ ဝံပုလွေမကြီးငှာတာကုက ပြန်ဆော်ပေးလိုက်သည်။

“ရှင်တို့ရဲ့ကြီးတော် ဒီမှာရှိနေတယ်၊ ရှင်တို့ ဘယ်သူတွေလဲ

ဆိုတာ မှာမည်ပြောပါဦး၊ ဆွေမျိုးတော်စပ်မစပ် ကြည့်ရသေးတာ ပေါ့”

“ရှင်ရုန်း၊ သေရုန်းမသိတဲ့ မိန်းမကြမ်းကြီးပဲ၊ မင်းဘကြီး တွေဟာ ဖုန်ယန်မြို့က မင်းမူထမ်းတွေပဲ၊ မိုင်ထောင်ချီပြီး မင်းကို လိုက်ရှာခဲ့တာ၊ ဒီကနေ့မှပဲမိတော့တယ်၊ အပြင်ဘက်မှာ ပိုက်ကွန် တွေနဲ့ စိမ်ပြီးတဲ့အထွက် မင်း အတောင်ပံတပ် ထွက်ပြေးတာတောင် မလွတ်နိုင်တော့ဘူး”

ဤစကားသံကြားလိုက်ရသောအခါ အခန်းတွင်းရှိ လူသုံးဦး မှာ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ရင်း အသံမထွက်နိုင် တော့ချေ။

မိုးကြိုးစားယိုမီးက ...

“ဘယ်နှယ်လဲ ... ကျွန်ုပ် ယိမ်းခန့်မှန်းတာများဘူး၊ အခု ... ဘယ်နှယ်လုပ်ကြမလဲ”

ဝံပုလွေမကြီး ငှာတာကုက ...

“မဖြစ်စေလောက်လှေတွေကိုများ အရေးစိုက်လို့၊ ကွန်မတို အပြင်ထွက်ပြီး ရှင်းပစ်လိုက်ရင်ပြီးတာပဲ၊ ပြီးမှ ခရီးဆက်ကြတာပေါ့”

“အပြောကတော့ တယ်လွယ်ပါလား၊ ကျွန်ုပ်ယိမ်းဟာ အဖြူ ရောင်သိုင်းသမားမို့ ဒီလို အတင်မရဲဘူး၊ တကယ်လို့ မင်းမူထမ်း တွေနဲ့ ပြဿနာဖြစ်ရင် ပိုမလဲမရှိ၊ မိကိုတိုးသလို ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”

“ဆိုက် ... အဖြူရောင်သိုင်းသမားကြီးရှင် ... ဘာဖြစ်လို့ ရှင်က ကျွန်မတို့နဲ့အတူတူ နေရတာလဲ၊ အခုတော့ ကိုယ့်အကျိုးပြီးတာနဲ့ မနောက်ဆုတ်မို့ စိတ်ကူးနေတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

ဝိညာဉ်မဲ့ကျန်းကျီးက ဝင်ရောက်ပြောလာပြန်သည်။

“ငှာတာကု ... ယိမ်းခန့်စကားဟာ နည်းလမ်းမရှိတာပဲ၊ ကျွန်

အဘိုးကြီးကိုယ်ကြည့်၊ အနက်ရောင်ရှိထားသားဖြစ်ပေမယ့် နှစ်ပေါင်းများစွာ မင်းမှုထမ်းတွေနဲ့ ပြဿနာမဖြစ်ခဲ့ဘူး၊ ဒီအသက်အရွယ်ရောက်မှ ဒီလိုအဖြစ်မျိုးတော့ အရောက်မခံနိုင်ဘူး”

ထိုအခါ ဝံပုလွေမကြီး ဂုဏ်တရုတ်က ဟင်ခနဲ အသံပြုရင်း “ဪ...ရှင်ကလဲ ဒီလိုဖြစ်နေမှကိုး၊ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ထွက်ခွာနေတာမှာပေါ့”

ကေားဆုံးသည်နှင့် ဝံပုလွေမကြီးဂုဏ်တရုတ်က အိမ်ပြင်ဘက်ထွက်သွားလေတော့သည်။

ထိုအခိုက် ဝိညာဉ်မဲ့အဘိုးကြီးကျွန်းကိုးက ချွေးအောက်စွမ်းထည့်ထားသည့် ဂုန်နီအိတ်ကြီးကို ဆွဲကာ အိမ်နောက်မေးဘက်မှ ထွက်ခွာသွားတော့၏။

မိုးကြိုးစားယိမ်းကလည်း ကျွန်းမြို့လူ ထည့်ထားသည့် ဂုန်နီအိတ်ကြီးကိုဆွဲယူကာ ကျွန်းကိုးနောက်သို့ လိုက်ပါသွားသည်။

သို့သော် သူ၏ခြေလှမ်း သုံးလေးလှမ်းမျှ လှမ်းလိုက်သည်နှင့် အဘိုးကြီးကျွန်းကိုးထံမှ ကေားသံထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဟဲ...ဟဲ... ယိမ်းမေးရဲ့စိတ်ဓာတ်ကိုတော့ ကျုပ်သဘောကျသွားပြီ၊ အဖြူရောင်ရှိထားသားလုပ်ဖို့ မကောင်းတော့ဘူး၊ ကျုပ်အဘိုးကြီးနောက်ကို လိုက်နဲ့၊ နားမည်ကြီးစေရမယ်”

“အဘိုးကြီးကျွန်းကိုး...အပိုစကားတော့ ပြောမနေနဲ့၊ ကျုပ်တို့တွေမှာ ဟန့်တားမယ့်သူတွေ ရှိချင်ရှိနိုင်မယ်”

“စိတ်သာဓု၊ ကျုပ်နောက်ကိုလိုက်နဲ့ရင် အန္တရာယ်ကင်းစေရမယ်”

ကေားဆုံးသည်နှင့် နောက်မေးတံခါးကို အသာအယာသွဲဖွင့်လိုက်ပြီး စိပ်ခနဲထွက်ခွာသွားတော့သည်။

ထိုစဉ် ကေားသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဒီလမ်း ပိုတိထားတယ်၊ ပြန်ဆုတ်သွား”

ကေားသံနှင့်အတူ လက်ဝါးမိုပ်တစ်စုံပဲက ဦးခေါင်းပေါ်သို့ အုပ်မိုးကျလာသည်။

ကျွန်းကိုးနှင့် ယိမ်းမေးတို့ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ပြီးဖြစ်သဖြင့် လက်ဝါးနှစ်ဖက် နှုတ်ပြန်လိုက်သည်လိုက်သည်။

“ပြောင်း...ပြောင်း...”

လက်ဝါးနှစ်ဖက်က ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာပြီး လူရိပ်နှစ်ခုမှာ ဓားရောင်နှင့်အတူ လေထဲသို့ မြှောက်တက်သွားသည်။

ကျွန်းကိုးနှင့် ယိမ်းမေးတို့မှာ နောင်နှေးမနေပဲဘဲ အိမ်နောက်ဘက် တောအုပ်ဆီသို့ ရိပ်ခနဲ ပြေးထွက်သွားတော့သည်။

တိုက်ခိုက်လုပ်ရှားမှုများကို ဂုန်နီအိတ်တွင်းရှိ ချွေးအောက်စွမ်းက အတိုင်သားကြားနေရသည်။

ချွေးအောက်စွမ်းက အဘိုးကြီးကျွန်းကိုးသား ဂုန်နီအိတ်တွင်းမှ ကြိမ်းမောင်း ပြောဆိုလိုက်၏။

“လူယုတ်မာကြီး၊ ခင်ဗျားတို့ဟာ မြေခွေးလို ကောက်ကျွန်ကဲ့အကြံသုံးနဲ့တယ်၊ အမြင်ရောက်ရင်တော့ ကျုပ်အကြောင်းသိစေရမယ်”

“ချွေးအောက်စွမ်း...မင်းရဲ့ နံခေန်နေတဲ့ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားလိုက်စမ်း၊ မင်းမှုထမ်းတွေလက်ထဲ ရောက်သွားတာနဲ့ မင်းလဲလွယ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ငါအဘိုးကြီးက မြေညောင်းနံ့ပြီး မင်းကိုထမ်းပြောနေတာ ဘာမကျေနပ်စရာရှိလိမ့်”

မိုးကြိုးစားယိမ်းက မောဟိုက်သောလေသံနှင့် ကျွန်းကိုးအား ပြောလာသည်။

“အဘိုးကြီး ကျန်းကျန်း...နောက်ကလိုက်လာတဲ့ခြေသံတွေ မကြားရတော့ဘူး၊ ခဏနားပြီးမှ ခရီးဆက်ကြတာပေါ့”

“မဖြစ်ဘူး၊ ခရီးတစ်ထောက် အရောက်နှင်မဖြစ်မယ်”
ဈေးဆောက်စွမ်းမှာ ဂုန်နီအိတ်အတွင်းမှနေပြီး အဘိုးကြီး၏ ခြေလှမ်း မလျော့မှန်းသိလိုက်၏။ သို့သော် မြေးနေသောအနေ အထားကိုကြည့်၍ ညီညာသည့် လမ်းမပေါ်သို့ ရောက်လာဟန်တူ သည်။

အဘိုးကြီး တယ်ဆီသွားသည်ကိုမူ မသိသဖြင့် ဒေါသကိုမျှပ် တည်းပြီး ဖွံ့နွံသွားသော အတွင်းအားများကို ဖြန့်လည်စုစည်းလေ့ ကျင့်လိုက်၏။

ထမင်းဘိုးတစ်လုံးမျက် အနီနီကြွလာသည့်နှင့် သန်တောအုပ် တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရကာ ကျန်းကျန်းက လက်မြှောက်ပြရင်း ယိမ်း အား လှမ်းမြှောက်လိုက်သည်။

“ယိမ်း...ငါတို့ ဟိုရှေ့ကတောအုပ်ထဲမှာ ခဏနားယူကြ မယ်”

ကျန်းကျန်းနှင့် ယိမ်းတို့နှစ်ယောက် တောအုပ်ထဲတွင် အနား ယူနေခိုက် သူတို့နှင့် ခါးတစ်ပြန်အကွာခန့်တွင် စုတ်တရက် လူရိပ် သုံးရိပ်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

လူရိပ်သုံးရိပ်၏ မျက်လုံးမြောက်လုံးကကျန်းကျန်းတို့နှစ်ယောက် အား စူးစိုက်ကြည့်နေပြီး လမ်းပိတ်ဆို့ထားလိုက်ကြသည်။

ထိုအခါ ခိုကြွားမေးယိမ်းမှာ နွေနှင့်တိုးမိသကဲ့သို့ ထင်မှတ် လိုက်၏။

ကျန်းကျန်းကမူ လေးလံသော လေသံဖြင့် လူရိပ်သုံးရိပ်အား လှမ်းဆော်မေးလိုက်သည်။

“မိတ်ဆွေတို့...ဘယ်သူတွေလဲ၊ ခုလိုရောက်လာရတာက ဘာကြောင့်များ ရှိနေလို့လဲ”

ထိုအခါ အလယ်လူရိပ်မှ အေးခက်ခက်လေသံ ထွက်ပေါ် လာသည်။

“ပစ္စည်းတွေ ရလိုက်ကြပြီလား”
ဝိညာဉ်မဲ့ကျန်းကျန်း ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားကာ...

“ဟင်...မိတ်ဆွေတို့က...”
“ဟုတ်တယ်...၊ ကျုပ်တို့ဟာ ပစ္စည်းလက်ခံဖို့အတွက်

ရောက် လာတဲ့သူတွေပဲ”
ဝိညာဉ်မဲ့ ကျန်းကျန်းမှာ ထူးဆန်းဆုံကြသွားဟန်ဖြင့်...

“ဟင်...ပစ္စည်းအပ်မယ့်နေရာဟာ ဒီနေရာမှ မဟုတ်ဘဲ”
အလယ်လူရိပ်ဆီမှ စကားသံထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

“မှန်တယ်၊ ဘါပေမယ့် အခြေအနေအရ ပြောင်းလဲသွားပြီး ခါကြောင့် ဒီနေရာမှာ ပစ္စည်းအပ်ရမယ်၊ မင်းတို့ ပစ္စည်း ရခဲ့ပြီလား”

ကျန်းကျန်းက ပန်းဆီထမ်းထားသော ဂုန်နီအိတ်ကို လက်ဖြင့် မှတ်ပြပြီး...

“အဆင်ပြေပါတယ်၊ ခင်ဗျားတို့လိုမျိုးတဲ့ပစ္စည်း သောဒီ ဂုန်နီ

အိတ်ထဲမှာ ရှိတယ်”
“ကောင်းပြီ...ထုတ်လိုက်ပါဦး”

“ကျုပ်တို့ရဲ့ ဆုလာဘ်တွေကတော့”
ထိုအခါ အလယ်လူက ဘေးဘက်သို့ညှိစောင်းလိုက်ရင်း လက်

ဆန့်ထုတ်ကာ ရှည်မျောမျော သေတ္တာတစ်လုံး လှမ်းပို့လိုက်သည်

ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ခင်ဗျားတို့ လိုချင်တဲ့ ဆွေခင်တစ်သောင်းဟာ ဟောဘိဘူးတဲ့ မှာ ရှိတယ်။ ခင်ဗျားဟို့ သယ်ရလွယ်အောင် မနံ့ကျည်းရွက် ဆွေခင် ပြား ခုရေ တစ်သောင်း ယူလာခဲ့တယ်”

ကျွန်းကိုးက သဘောကျသွားပြီး...

“ဒါပေမယ့် လက်ခံမယ့်လူဟာ လျှို့ဝှက်တံဆိပ် ပါမပါ ကျွန်တို့ကြည့်ချင်တယ်”

အလယ်လူက မီးပိုက်တွင်းသို့ ‘တစ်စုံတစ်ရာ ဆွဲထုတ်ဖို့က ယူလိုက်ပြီး...

“ဟောဘိမှာ လျှို့ဝှက်အမှတ်အသားပဲ။ ခင်ဗျားတို့ ဒီမှာလာပြီး စစ်ဆေးကြည့်ပါ”

ဝိညာဉ်မဲ့ကျွန်းကိုး ခေါင်းခေါလိုက်သည်။

“မဖြစ်ဘူး၊ ကျုပ်ဆိပ်ခေါ်ပြီး ကျုပ်စစ်ဆေးလိုက်ရင် သိနိုင် ပါတယ်”

“ဒါလောက် တန်ဖိုးကြီးတဲ့ လျှို့ဝှက်အမှတ်အသားကို အလွယ် တကူ ပေးလို့တယ်ဖြစ်မှာလဲ။ ကဲ...အချိန်သိပ်မရှိဘူး၊ အမြန်လာ စစ်ဆေးကြည့်၊ ဓရာပတ္တမြား...ဓရာနဂါးဆိုမှ ဓကင်းမယ်”

မိုးကြိုးစားယီမေးက ကြားဝင်ပြောလာသည်။

“နောင်ကြီးကျွန်း...ပစ္စည်းတွေ သူတို့လက်ထဲရောက်သေး တာမှမဟုတ်ဘဲ။ ခင်ဗျားသွားကြည့်လိုက်ရင် အရေးမကြီးပါဘူး”

ကျွန်းကိုးက ပခုံးထက်မှ ဝန်နီအိတ်ကို ဆွဲထုတ်ချရင်း တီးတိုး ပြောဆိုလိုက်သည်။

“ယီမေး...သတိထားကြည့်နေပါ။ ကျုပ်သွားကြည့်လိုက်မယ်”

အဘိုးကြီးကျွန်းကိုးက ယီမေးအား မှာကြားပြီးသည်နှင့် တစ် ကိုယ်လုံးရဲ့ အတွင်းအားများကို အရေးကြီးသော သွေးကြောကွက်

များဆီသို့ ကာကွယ်ထားလိုက်ရင်း လူရိပ်သုံးရိပ်ရှိရာသို့ ခလျှောက် လှမ်းသွားသည်။

ဝိညာဉ်မဲ့ကျွန်းကိုးမှာ သာမန်ပုံရှိလိမဟုတ်သဖြင့် ခြေလှမ်း ပါးလှမ်းအကွာတွင် အသင့်အနေအထားပြင်ပြီး ရပ်တန့်သွားသည်။

“ကဲ...ခင်ဗျားတို့သုံးယောက်ထဲက တစ်ယောက်ယောက် မီးထွန်းပြပါ။ ဒါမှ ကျုပ် သေသေချာချာ စစ်ဆေးကြည့်ရလို့ရမယ်”

အစွန်ဆုံးလူရိပ်ဆီမှ မီးတုတ်တစ်ခု မီးထွန်းညှိလိုက်ရင်း၊ ရုတ်တရက် လက်ဆွေယမ်းလိုက်သည်နှင့် မီးများ တဝန်းဝန်းလောင် ကျမ်းလာကာ ကျွန်းကိုးမျက်နှာဆီသို့ တိုက်ရိုက်ဝင်လာတော့သည်။

ကျွန်းကိုးမှာ ယိတ်လန့်တကြီးဖြစ်သွားပြီး ခြေအနံနှင့် ခြေကြီး ကို ကန့်လိုက်သည်။ သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်အပေါ်သို့ မကြာတက်မီ လူရိပ် တစ်နိပ်က ညာလက်ကို ရှေ့သို့ဆန့်တန်းထုတ်လိုက်ရာ အလင်းရောင်

တန်း တစ်တန်းမှာ ကျွန်းကိုး၏ ဦးခေါင်း၊ ရင်ဘတ်၊ ဝမ်းဗိုက်

နဲ့သည့် အကြောကွက်များဆီသို့ တန်းဝင်လာသည်။

ကျွန်းကိုးမှာ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးရဲ့ အရေးကြီးသော သွေးကြော ကွက်များကို အတွင်းအားများဖြင့် ကာကွယ်ထားသော်လည်း၊ ထို

အလင်းရောင်တန်း လက်နက်ပုန်းများမှာ အတွင်းအားဖြုတ်စီးစေ

လှည့် လက်နက်ပုန်းတစ်မျိုးဖြစ်၏။

ကျွန်းကိုး၏ လှုပ်ရှားမှုမှာ မြန်ဆန်သော်လည်း ရုတ်တရက်

အရှုပ်တော်ပုံမရှိတော့ဘဲ အားခန့်ဆော်ဟန်က လဲကွသွားတော့သည်။

ကျွန်းကိုးလည်း တစ်ခဏမျှ ရုန်းကန်နေရာမှ ငြိမ်သက်သွား

တော့သည်။ လူရိပ်သုံးရိပ်အနက် နှစ်ရိပ်မှာ ကျွန်းကိုး၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးအား

အရေးမခိုက်တော့ဘဲ မိုးကြိုးမားယီမေးဆီသို့ တိုက်ခိုက်ရန် ရောက်လာကြသည်။

မိုးကြိုးမားယီမေးကလည်း သူ၏အဖော် လုပ်ကြံခံလိုက်ရသည်ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် ပန်းခေါ်တွင် ထမ်းထားသည့် ဂုန်နီအိတ်အား ဆောက်သို့ပစ်ချရင်း ဂုတ်ရောင်လေးမျိုးမားကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

“မိတ်ဆွေတို့ ရပ်နေလိုက်ကြစမ်း... နို့မဟုတ်ရင် မင်းတို့လိုချင်တဲ့ပစ္စည်းတွေက ငါက ဂုတ်ရောင်လေးမျိုးမားနဲ့ ရှင်းပစ်လိုက်မယ်”

ထိုစကားကြောင့် မီးခိုးရောင်လူရိပ်နှစ်ဦးက ချက်ချင်း ရပ်တန့်သွားကာ နေရာတွင် မလှုပ်မယှက်ရှိနေကြသည်။

မိုးကြိုးမားယီမေးကလည်း ဂုတ်ရောင်လေးမျိုးမားတို့ဖြင့် ချဉ်ဆောက်ခွမ်းရုံနေသည့် ဂုန်နီအိတ်ဆီသို့ တောထောက်ထားရင်း ခက်ထန်စွာ လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“မင်းတို့ ဘယ်ကလဲ...၊ ဘယ်သူတွေလဲ၊ ဘာကြောင့်ပစ္စည်းလက်ခံသူအဖြစ် ဟန်ဆောင်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့ကို လုပ်ကြံရတာလဲ”

ထိုအခါ အလယ်မှ မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံလူက ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် လျှောက်လှမ်းလာရင်း အေးစက်စက်လှမ်းပြောလိုက်၏။

“မင်း... မေးရောမလိုဘူး၊ လက်ထဲက ဂုတ်ရောင်လေးမျိုးမားကို လိမ်လိမ်မာမာနဲ့ ဆောက်ပစ်ချလိုက်၊ ငါတို့ မင်းအတွက် အသက်ရှင်လမ်း ဖွင့်ပေးလိုက်မယ်”

“မိတ်ဆွေ... ကျုပ် မိုးကြိုးမားယီမေးက ဒါတွေကို နားထောင်ဖို့ အမျိုးမရှိဘူး၊ ခင်ဗျားသာ နောက်ထပ်ခြေတစ်လှမ်းတိုးလာရင်

ကျွန်ုပ်တို့ ချက်ခက်တယ်လို့ မထင်လိုက်နဲ့၊ ခင်ဗျားတို့လိုချင်တဲ့ ပစ္စည်းတွေအားလုံး ဖျက်ဆီးလိုက်ရင် အကျိုးမရှိဖြစ်သွားမယ်”

အလယ်မှ မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံလူမှာ ခြေလှမ်းရပ်တန့်သွားပြီး ခက်ထန်စွာ ပြောဆိုလာသည်။

“ယီမေး... မင်း... ကိုယ့်အသက်ကို မနပြောဘူးဆိုရင် ကြိုက်သလိုသာ လုပ်နိုင်တယ်”

မိုးကြိုးမားယီမေးကလည်း ဂုတ်ရောင်လေးမျိုးမားတို့အား ရှေ့ယမ်းရင်း အမီနီပေးပြောဆိုလိုက်ပြန်သည်။

“အားလုံး နောက်ဆုတ်သွားကြစမ်း”

မီးခိုးရောင် လူရိပ်သုံးဦးမှာ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ရင်း နောက်သို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်း ဆုတ်ခွာလိုက်ကြသည်။

မိုးကြိုးမားယီမေးက ဘယ်လက်ကို ဆန့်ထုတ်ပြီး ချဉ်ဆောက်ခွမ်းထားသည့် ဂုန်နီအိတ်ကို ကုန်းစောက်ကယုကာ ဂုတ်ယူဝန်ကြွားစွာ ပြောဆိုလိုက်သည်။

“ဝမ်းနည်းပါတယ် မိတ်ဆွေတို့... ကျုပ် ယီမေးဟာ... အောင်မယ်လေး...”

ယီမေး၏ စကားပင်မဆုံးလိုက်ဘဲ နာကျင်စွာအော်ဟစ်ပြီး နောက်သို့မှာ ရှေ့သို့ ဒယ်ဒယ်င်ဖြစ်သွားပြီး ဂုတ်ရောင်လေးမျိုးမားမှာလည်း အောက်သို့ပြုတ်ကျသွားတော့သည်။

အလယ်လူ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်တူသူက ဘေးတစ်ဖက်ရှိ မီးခိုးရောင်လူရိပ်အား မိုးကျူးစကား ပြောလိုက်သည်။

“ညီငယ်ရဲ့ မြားအခွမ်းက တယ်လဲတိကျသကဲ့”

ညာဘက် မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူက နောက်သို့ပြန်ရောင်းကြည့်ရ၏...

“ဟာ...အဘိုးကြီးကျွန်းကိုး မရှိတော့ပါလား”

ထိုကားကြောင့် ကျွန်းမီးရောင်လူရိပ်နှစ်ရိပ်က အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားပြီး မြေပေါ်လဲကျသွားခဲ့သည့် အဘိုးကြီးကျွန်းကိုး၏ အရိပ်အယောင်ကို မတွေ့ရတော့ချေ။

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်တူသူ လူရိပ်က အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားပြီး...

“ဒီအဘိုးကြီး ခပ်ခေးခေး မပြေးနိုင်ပါဘူး၊ ငါတို့ အမြန်လိုက်ရှာကြစို့၊ တို့ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက် ပေါက်ကြားသွားရင် အားလုံးခုကျရောက်သွားနိုင်တယ်”

“ဒီဂုန်နီအိတ်ထဲက ချူးအောက်စွမ်းကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“သူ့ကို အရေးစိုက်မနေနဲ့တော့၊ အဘိုးကြီးကျွန်းကိုးကို မိဖို့ အရေးကြီးပါတယ်”

စာကားမှူးသည်နှင့် မီးခိုးရောင်လူရိပ်သုံးစုက ကျွန်းကိုးထွက်ပြေးသွားမည့် ထင်သည့်နေရာသို့ ပြေးလွှားလိုက်ပါ သွားကြသည်။

တောအုပ်အတွင်း၌ ရုတ်တရက် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားတော့သည်။

“ချူးအောက်စွမ်း...ရှင်အခြေအနေ ဘယ်နှယ်နေသေးလဲ၊ သွေးကြောဖြေနိုင်ပြီလား”

“မိန်းကလေးကျွန်း...သိပ်မလောနဲ့၊ ရကားနီးနေပြီ”

အမှန်တွင် ယိမ်းနှင့်တစ်ဖက်လူရိပ်ရှင်တို့ အချို့အချို့ကေားပြောနေစဉ် ချူးအောက်စွမ်းမှာ သွေးကြောအပိတ်မထားရသည့်နေရာကို အတွင်းအားဖြင့် ရှာဖွေကြည့်လိုက်ရာ တွေ့နေပြီဖြစ်၏။

ချူးအောက်စွမ်း၏ အတွင်းအားမှာ အင်မတန်နက်ရှိုင်းနေပြီဖြစ်ရကား ပိတ်နေသော သွေးကြောကွက်ဆီသို့ ပူဇော်အတွင်းအားလှိုင်းများ ပို့ဆောင်တွန်းထုတ်ရင်း ဖွင့်လိုက်တော့သည်။

သွေးကြောပွင့်သွားသည်နှင့် တပ်နှောင်ထားသော နွယ်ကြိုးများ ပြတ်ထွက်သွားသည့်အပြင် ဂုန်နီအိတ်ကို ထိုးဖောက်ပြီးအပြင် မြေပေါ်သို့ ရောက်လာတော့၏။

ချူးအောက်စွမ်းက ကျွန်းမြူးလူအား တီးတိုးလှမ်းမေးလိုက်သည်။

“မိန်းကလေးကျွန်း...မင်း ဘယ်နှယ်နေသေးလဲ”

“ကျွန်မတော့ ခုထက်ထိသွေးကြောပြန်မဖွင့်နိုင်သေးဘူး၊ ရှင်ပဲ လာဖွင့်ပေးပါတော့”

ချူးအောက်စွမ်းက လက်နှစ်ချောင်းဖြင့် ဂုန်နီအိတ်ကိုဆွဲ၍ လိုက်ပြီး ကျွန်းမြူးလူကိုထုတ်ယူကာ နွယ်ကြိုးများအား ပြတ်တောက်ပစ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ပိတ်နေသည့် သွေးကြောကိုပါ လက်ညှိုးနှင့် ထိုးထောက်ဖွင့်ပေးလိုက်သောအခါမှ ကျွန်းမြူးလူမှာ မတ်တတ် ထရပ်လာနိုင်တော့၏။

ကျွန်းမြူးလူက အချပ်အနှောင်များ ကင်းလွတ်သွားသည်နှင့် အကြောအချဉ်များ ပြေနေရန် ခန္ဓာကိုယ်အား အနည်းငယ်လှုပ်ရှားလိုက်ရင်း ညည်းညူးရှေ့ထုတ်လိုက်သည်။

“အင်း...အတော့်ကို ကြောက်ရောကောင်းပါလား၊ အနုစာကန်ခုတော့ ကောက်လွှားနိုင်ခဲ့ပြန်ပြီ”

ချူးအောက်စွမ်းက ခိုးကြိုးစားယိမ်း၏ ခေါင်းနှံတစ်ရံ ဂုတ်ရောင်လေးမျိုးစားတို့ကို ပြန်လည်မောက်ယူလိုက်သည်။

ထိုစဉ် နိုင်ကြီးစားယီမေးထံမှ တိုညည်းလွန်းသော ညည်းညူသံ ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် ရှူးအောက်စွမ်းက ယီမေးနားကပ်ကာ မေးလိုက်သည်။

“ဘယ်သူက ခင်ဗျားကို ရက်ရက်စက်စက် လုပ်သွားတာလဲ၊ ခပ်မြန်မြန်ပြော၊ ကျုပ် ခင်ဗျားအတွက် ရှင်းလင်းသုတ်သင်ပေးမယ်”
ယီမေး၏ နှုတ်ခမ်းအနက်က တလုပ်လုပ်တရွရွဖြစ်လာပြီး မဝီမသ အက်ကွဲသော လေသံထစ်ငေါ့ငေါ့နှင့် တိုးညင်းစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“လူ...လူယုတ်မာ ...ဝံ့ပုလွေ ...ရတာ ...”

စကားပင် ဆုံးအောင်မပြောနိုင်တော့ဘဲ ယီမေး၏ ဦးခေါင်းမှာ တစ်ဖက်သို့ စောင်းခဲ့ကျသွားပြီး အသက်ကင်းမဲ့သွားတော့၏။ နှစ်ယောက်သား အနီးဆုံးဖြူ တစ်မြို့ဖြစ်သည့် ပေါင်းရန်မြို့သို့ ဦးတည်ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

တစ်လမ်းလုံး၌ အဟန့်အတားနှင့် မတွေ့ရသဖြင့် နီးလင်းစေအချိန်တွင် ပေါင်းရန်မြို့တံခါးဆီသို့ရောက်ရှိလာပြီး မြို့တွင်းသို့ဝင်လိုက်ကြ၏။

တည်းခိုဆိုင်တစ်ခုကို ရှာမှတည်းခိုကာ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းနှင့် ထမင်းဟင်းလျာများ မှာယူစားသောက်လိုက်ကြ၏။

နှစ်ယောက်သား စားသောက်နေကြစဉ် အမြစ်အပျက်များကို ပြောဆိုတိုင်ပင်နေကြသည်။

“ရှူးအောက်စွမ်း...ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်လုံး ဒီအတိုင်း လျှောက်သွားနေလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ရုပ်ချက်ပြီးသွားမှ ဖြစ်မယ်၊ ဒီရက်အတွင်း ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ အကြောင်းအရာတွေဟာ အတော့်ကိုထူးဆန်း

ပြီ၊ ရှုန့်ကိုလဲ ဧကရစ်နန်းဆီ မရောက်နိုင်အောင် ဟန့်တားနေကြသလိုပဲ”

ထိုစကားကြောင့် ရှူးအောက်စွမ်း တုန်လှုပ်သွားတာ...

“ဟုတ်တယ်...မင်းပြောမှပဲ ငါစဉ်းစားမိတော့တယ်၊ ငါတို့ ဧကရစ်နန်းဆီသွားတာဟာ လုပ်နေကျအလုပ်တစ်ခုပါပဲ၊ သိုင်းမဟာက ပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး၊ သူတို့တော့က ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကို ဟန့်တားရတာလဲမသိဘူး”

“ဒီအချက်ဟာ သံသယရှိသင့်နေတယ်၊ ကျွန်မအမြင်ပြောရရင်တော့ ဧကရစ်နန်းက ဂိုဏ်းသားတွေဟာ ရှုန့်ကို ဖြန့်မလာစေချင်လို့ ဒီလိုလုပ်ကြတာထင်တယ်”

ရှူးအောက်စွမ်း အလွန်အမင်း သံသယသင့်သွားပြီး...

“ဟေ...ဒါဆို ထူးဆန်းပြီ၊ ငါဟာ ဧကရစ်နန်းဂိုဏ်းရဲ့ လက်ထောက်ဂိုဏ်းချုပ်ပါ၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသောင်ခံရကလျှင် ငါ့ကို ဟယ်သူဟန့်တားရဲတဲ့လူ ခိုမှာလဲ”

“ရှု...အခု ဧကရစ်နန်းကိုပြန်တာ ဘာအတွက်လဲ၊ သောင်ခံရ အခြေအနေကို ခုခမ်းဖို့မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် ရှုန့်ကို ဧကရစ်နန်းဆီ ဖြန့်မလာနိုင်အောင် ဟန့်တားတဲ့သဘောပဲဖြစ်မယ်၊ ရှုန့်ရဲ့စားကြည့်ပါ၊ ဧကရစ်နန်းကိုတောင် မရောက်သေးဘူး၊ ပြဿနာမျိုးနဲ့ ဆက်တိုက်ပဲဖြစ်ပွားခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီပြဿနာတွေဟာ အတော့်ကို ရှင်းဖို့ခက်ခဲတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် ဒီကိစ္စဖြေရှင်းဖို့ ငါ အမြန်သွားမှဖြစ်မယ်”

“ရှုန့်သွားပါနဲ့လို့ ကျွန်မ မတားပေါ့ဘူး၊ ဒါပေမယ့် နိုင်ဟာ ဧကရစ်နန်းရဲ့ လက်ထောက်နန်းရှင်လေးအဖြစ်နဲ့ ဖြန့်သွားလို့မရဘူး၊ ရှုန့်ပြောင်းရပ်လို့ လုပ်သွားမှဖြစ်မယ်၊ ဒါမှ လမ်းတစ်လျှောက် အတား

အဆီးတွေကို ချော့လွှားသွားနိုင်မယ်၊ တစ်ဖက်လျက် လက်မဦးခပ် ကိုယ်လက်ဦးဖို့ အရေးကြီးတယ်”

ဈေးဆောက်ခွမ်းက အတန်ကြာသည်အထိ မည်သည့်စကားမျှ ပြန်မပြောဘဲ ခဏ်းစားထွေးနေသည်။

ကျွန်းခြူးလျက်...

“ဒီလို ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွှဲလုပ်တာဟာ ရုတ်တရက်အလုပ်မဟုတ် ပါဘူး၊ ရွှင်မှာ နောက်ဆံတင်းစရာ ဘာရှိလို့လဲ”

“ကောင်းပါပြီ...မင်းရဲ့အကြံအစည်အတိုင်း ငါလုပ်ပါ့မယ်၊ ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွှဲပညာကိုတော့ ငါမလေ့လာမိဘူး၊ ဒါကြောင့်...”

“ဒီအတွက် စိတ်ချပါ၊ ကျွန်မက ဒီဘက်မှာ ကျွမ်းကျင်ပါ တယ်၊ ထမင်းစားပြီးရင် ကျွန်မကိုယ်တိုင် အပြင်ထွက်ပြီး အသုံး အဆောင်ပစ္စည်း သွားဝယ်မယ်၊ ရုပ်မျက်ပြီးတဲ့အခါ ဘယ်သူမှ ရှင် ကို မှတ်မိကြတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“အတော်ကို ထူးဆန်းတယ်၊ ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ အပြတ် အသတ် ရှင်းပစ်တာလဲ မသိဘူး”

“ရှင်ကို အသုံးစွဲစရာရှိသေးလို့ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဒါကြောင့် မသတ် ဘဲ အရှင်လိုချင်နေတာ ဘာထူးဆန်းနေလို့လဲ”

“ဆီဒီသိုင်းလောက်ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ညွှန်ကြားအမိန့်ပေးနေတဲ့ လူဟာ ဘယ်သူဖြစ်နိုင်မလဲ၊ မင်း ခန့်မှန်းမိရဲ့လား”

“ခန့်မှန်းစရာမလိုဘူး၊ ကျွန်မအမေကလွဲရင် ဘယ်သူဖြစ်နိုင် မလဲ”

“ငါလဲ ဒီလိုစဉ်းစားမိတယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါ့ကို ဘယ်နေရာမှာ အသုံးစွဲမလဲဆိုတာ အတော်ကို ခဏ်းစားရရပ်”

“ဟုတ်တယ်...” ဟုဟာ သူ့ရဲ့ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့

အကြံအစည်ပဲ၊ ပထမအချက်က ကျွန်မမိခင်ဟာ ဧကရန်နန်းရဲ့သြဇာ စားလုံးကို မချွပ်ကိုင်နိုင်သေးဘူး၊ နောက်တစ်ချက်က ဧကရန်နန်း မှာ ရှင်က လက်ထောက်နန်းရှင်လေးအနေနဲ့ရှိနေသေးတာမို့ သူဟာ ဂိုဏ်းထဲကလွန် ရှင်ကိုမလုပ်ကြံခဲ့ဘူး၊ ဒါကြောင့် သိုင်းလောက်ပုဂ္ဂိုလ် တွေကို အသုံးပြုပြီး ရှင်ကို လုပ်ကြံနေတာပဲ၊ အထူးသဖြင့် ဒုစရိုက် ဂိုဏ်းသားတွေဟာ သူ့ရဲ့လူထွေးဖြစ်နိုင်တယ်”

နစ်ယောက်သား ထမင်းစားသောက်ပြီးနီးသွားသည်နှင့် မိန်း မပျိုလေး ကျွန်းခြူးလျက် ပြို့တွင်သို့ပစ္စည်းဝယ်ရန် ထွက်ခွာသွား တော့သည်။

မိန်းမပျိုလေးကျွန်းခြူးလျက် တည်းခိုဆိုင်အပြင်ဘက်ထွက် လွှားပြီး အတန်ကြာလာသောအခါ ဈေးဆောက်ခွမ်း၏ အိပ်ခန်းတံခါး ခေါက်သံ ကြားလိုက်ရသည်။

ဈေးဆောက်ခွမ်း ပြဿနာများ ရုပ်ရုပ်ထွေးထွေးဖြစ်နေသည် ကို စဉ်းစားနေရင်း ခေါင်းငုံ့လျှောက်လှမ်းနေရာမှ အခန်းအပြင်သို့ လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ဝင်လာခဲ့ပါ၊ အိပ်ခန်းတံခါး ပိတ်မထားဘူး၊ နေ့စဉ်နေထား တယ်”

ဈေးဆောက်ခွမ်းမအထင်မှာ အခန်းတံခါး ခေါက်သံသည် စားခန်းတံခါးဖြစ်ပြီး မိမိတို့၏ ခွက်ယောက်ပန်းကန်ပြားများ လာရောက် သိမ်းယူမည်ဟုထင်သဖြင့် လှည့်မကြည့်ဘဲ ခေါင်းငုံ့လှမ်း ကျောက်ရင်း စဉ်းစားနေပြန်သည်။

ကိုယ်ကြောင့် အိပ်ခန်းတွင်း ဝင်လာသူအားလှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးပြုပြီး ရေခွေးတစ်ကောင် ယူလာပါပါ”

www.burmeseclassic.com

ထိုအခါမှ ဝင်လာသူထဲမှ ဟင်္သာနဲ့ အသံတစ်ချက်ထွက်ပေါ်လာပြီး...

“ဈေးအောက်ခွမ်း... ကျွန်မ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ကြည့်ခမ်းပါဦး”

ထိုအသံမှာ မိုက်ကြွယ်ခြိမ်းသကဲ့သို့ ဈေးအောက်ခွမ်း၏ နားတွင်း ဝင်ရောက်လာသဖြင့် ခေါင်းမော်ကြည့်လိုက်ရာ ဈေးအောက်ခွမ်းပင် ရုတ်ခြည်း ကြောင်းအမ်းအမ်း ဖြစ်သွားရတော့သည်။

“ဟင်... မင်း... မင်း... မင်းဟာ...”

ထိုဝင်လာသည့် အမျိုးသမီးမှာ ရွှေမြို့တော်တည်းခိုခန်းတွင် လုပ်ကြံခံလိုက်ရသော မိန်းမဆရာလေး တုံ့ရုံမေ့ဖြစ်နေကြောင်း တွေ့လိုက်ရသောကြောင့်ပင်တည်း။

တုံ့ရုံမေ့ထဲမှ စကားသံထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

“ရှင် မထင်မိဘူး မဟုတ်လား”

ဈေးအောက်ခွမ်းက အံ့သြတုန်လှုပ်စိတ်အား ဖြန်ထိန်းလိုက်ပြီး...

“မင်း... တကယ်ပဲ မသေဘူးပေါ့”

“ဒီစကားက ကိုယ်တော်လေးဈေးရဲ့ ဧည့်ကြိုနှုတ်ခွန်းဆက်စကားပဲလား”

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား ထိုင်မိကြသောအခါ တုံ့ရုံမေ့က ဆက်လက်ပြောဆိုလာပြန်သည်။

“ကိုယ်တော်လေးဈေး... ကျွန်မ ခုလို ရုတ်တရက်ရောက်လာခဲ့တဲ့အတွက် သိပ်ထူးဆန်းနေတယ်မဟုတ်လား”

ဈေးအောက်ခွမ်းမှာ လှုပ်ရှားနေသောစိတ်အား တည်ငြိမ်အောင် ထိန်းထားနိုင်ပြီဖြစ်၍ ပြုံးရယ်ပြောဆိုလာနိုင်သည်။

“သိုင်းလောကမှာ ထူးဆန်းတဲ့အဖြစ်အပျက်တွေ အများကြီး ဖြစ်နေပါတယ်။ ကျုပ်အနေနဲ့ အထူးတလည် မအံ့သြတော့ပါဘူး။ ဒါနဲ့ မိန်းကလေးက ကျုပ်မိန့်ရက်ကို ဘယ်လိုခံမိတာလဲ၊ ဒီအတွက် ကျုပ်အတွက် နည်းနည်းထူးဆန်းနေသလိုပဲ”

“ရှင်... အခု စကားရန်နန်းဆီပြန်မယ်သတင်းကို သိုင်းလောက ပျံ့နှံ့လဲအတော်များများ သိနေကြပြီ။ ဒီအတွက် လွှဲပြောင်းတယ်လို့ မော်လို ဘယ်ရတော့မလဲ၊ ဒါပေမယ့် ရှင်ဟာ လမ်းခွဲပြီး ပေါင်းရန် နဲ့ ရောက်လာလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်သူမှမထင်မိခဲ့ဘူး။ ဒီအကြောင်းကို ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ခိုပ်မိခဲ့တယ်...”

ဈေးအောက်ခွမ်းက ထူးဆန်းအံ့သြသော အမူအရာဖြစ်သွားပြီး...

“ဒါဆို ထူးဆန်းနေပြီ၊ ကျုပ် စကားရန်နန်းဆီ ပြန်ဖို့ဆိုတာ ခက်ခဲ... ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပဲ။ သိုင်းလောကပျံ့နှံ့လဲတွေ့အားလုံးက အပေါ်လိုသိသွားကြတာပဲ”

“မဆန်းပါဘူး၊ ရှင်ဟာ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးရဲ့ သော့ချက် ဖြစ်နေတယ်။ ခုလို လွှဲပြောင်းသွားဖို့ ဘယ်လွယ်ပါ့မလဲ”

“မိန်းကလေးရဲ့ စကားက ပြောလေ နားလှုပ်လေပါပဲလား။ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ်တောင် ဘယ်အချိန်ကစပြီး အားအတွက်နဲ့ သိုင်းလောက သော့ချက် ဖြစ်နေရတာလဲဆိုတာ မသိရသေးပါလား”

“ရှင်ကိုယ်ရှင် ခေါင်းအေးအေးထားပြီး စဉ်းစားရင် သိသာနိုင်ပါတယ်”

“ထားပါတော့... မိန်းကလေးက အခုလိုလာခဲ့တဲ့အကြောင်း ပျော်ရွှင်မှုများ ရှိနေသလား”

“ဟိုလိုလာခဲ့တာပေါ့၊ ကျွန်မ ရှင်ဆီလာခဲ့တဲ့ နည်းလမ်းမျိုး”

အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် စိတ်ကောင်းစေတနာသက်သက်နဲ့ ရှင့်ရဲ့ လုံခြုံမှုအတွက် လာခဲ့တာပါ။ ကျွန်မကို အထင်မှားစေချင်ဘူး။”

“ဟုတ်လား... ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်ကျေးဇူးတင်ရမှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်မှာ ဘယ်လိုအန္တရာယ်များရှိနေလို့ မိန်းကလေးက...”

တုံ့ရုံမမှာ ချူးအောက်စွမ်း၏စကားကို လက်ပြဟန်တားလိုက်ပြီး...

“အန္တရာယ်ရှိမရှိ ရှင့်ကိုယ်ပေါ်က အဝတ်အစားကိုပြန်ကြည့်ရင် သိနိုင်ပါတယ်။”

ထိုအခါ ချူးအောက်စွမ်းက ခေါင်းငုံ့ကာ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ လဲလွယ်ဝတ်ဆင်ထားသည့် ဖျင်ကြမ်းအဝတ်အစားများကို ကြည့်ပြီး သဘောကွသွားကာ...

“မှန်ပါတယ်...၊ ကျုပ်ဟာ ဓောစောတုန်းကပဲ အန္တရာယ်ကြားက လွတ်မြောက်လာခဲ့တဲ့လူပါ။ မိန်းကလေးက ကျုပ်အတွက် အန္တရာယ် ကာကွယ်ပေးဖို့လာတယ်ဆိုတော့ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ အကာအကွယ်ပေးမှာလဲ”

“အလွန်လွယ်တဲ့ ကိစ္စပါပဲ။ နောက်ကို ပြန်လှည့်လိုက်ရင် ပြီးတာပါပဲ။”

“မိန်းကလေးစကားဟာ ကျုပ်အတွက် အလွန်ဆုံးဩဇာပေးတယ်။ ရှင့်စမ်းပါဦး...”

“ရှင်သိလျက်သားနဲ့ ဟန်ဆောင်နေတာပါ။”

“မှန်ပါတယ်။ ကျုပ်ဟာ ဧကရုန်နန်းဆီ တစ်ခေါက်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ။ လမ်းတစ်ဆွှက်ကလုံး အဟန့်အတားမျိုးနဲ့ တွေ့ကြုံခဲ့တယ်။ အဲဒီ အဟန့်အတားတွေကို ကျော်လွှားနိုင်မယ်လို့လဲ ယုံကြည်တယ်။ နောက် သိုင်းသမား တော်တော်များများဟာ အမြင်မှန်ကို

မမြဲဘဲ ရှောင်နေကြတယ်။ ဒါ့ကိုလဲ ကျုပ်အတော်စားလည်ရ ခက်နေတယ်။ မိန်းကလေးက ကျုပ်အတွက် အန္တရာယ်ကင်းစီးလာတယ်ဆိုရင် ကျုပ်ထက်ပိုပြီးနားလည်မယ်ထင်တယ်။ ကျုပ်သာ မသိဘူးလို့ မပြုရင် မိန်းကလေး ရယ်မောမိမှာပဲ။”

တုံ့ရုံမက အတန်ကြာ တွေ့ဝေသွားပြီးမှ...

“ကောင်းပြီ...၊ ရှင့်ကို ကျွန်မ ပြောပြလိုက်မယ်။ ရှင့်ကို ဧကရုန်နန်းဆီ မပြန်နိုင်အောင် ဟန့်တားလိုက်တဲ့သူက တခြားသူမဟုတ်ဘူး။ ငွေရောင်ပုပွေသားအမိတစ်တွေ ဖြစ်တယ်။”

ချူးအောက်စွမ်း အသာအယာ ခေါင်းညှိတိုပြလိုက်၏။

“ကျွန်မ ရှင့်တို့ရဲ့ ဧကရုန်နန်းပြဿနာအစွပ်အစွင့်ကို မေးပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒီအကြောင်း ရှင့်က ကျွန်မထက် ပိုပြီးသိလိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်။”

“မိန်းကလေးက ကျုပ်ကို ဧကရုန်နန်းဆီ ဆက်မသွားဖို့ ဟန့်တားလေတော့ ကျုပ်ရှေ့မှာ ဘယ်လိုအန္တရာယ်မျိုး ရှိနိုင်မယ်ဆိုတာ သိနေဟန်တူတယ်။”

“ရှ်းကို လုပ်ကြံနိုင်မယ့်နည်းတွေက ရာထောင်မကရှိနေတယ်။ ကျွန်မ ခုနေပြောပြလဲ အကျိုးရှိမှာမဟုတ်ဘူး။ ရှင့်ရဲ့ရှေ့မရီးတစ်ခုမျက်နှာမှာ အန္တရာယ်များလေတော့ ဧကရုန်နန်းဆီ ရှင့်မပြန်နိုင်ဘူးဆိုတာလောက်ပဲ ပြောပါရစေ”

ခေါင်းမာလွန်းလှသော ချူးအောက်စွမ်းမှာ ခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်သည့်...

“မိန်းကလေး ချောင်းဖျော့ဆိုချက်ကို ကျုပ်လိုက်ပါဦး။ ဧကရုန်နန်းဆီသွားတော့က လှည့်ပြန်ခဲ့ရင် ငွေရောင်ပုပွေအသွားရှိရဲ့ စိတ်ဆန္ဒကို ပြည့်စုံပေးတာနဲ့ မတူဘူးလား။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆို

တော့ ကျုပ် ဧကစွန်နန်းကို မပြန်နိုင်ဖို့အတွက် သူတို့ရဲ့ဟန့်တားတဲ့ အကြံအစည်တွေကို အလိုလို အောင်မြင်သွားပြီပေါ့”

ထိုစကားကြောင့် တုံ့ရဲ့မေမာ ချူးအောက်စွမ်းအပေါ် နာရတာ ခေါ်သော ဖြစ်ဟန်ဖြင့် ဖြေတစ်ဖက်ဆောင့်ကာ...

“ရှင်...ရှင်ဟာ...”

“မိန်းကလေး စိတ်မဆိုးပါနဲ့၊ ကျုပ်စကားကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ ရွှေမြို့တော်မှာတုန်းက အဖြစ်အပျက်ကို ကျုပ်စုထိ မှတ်မိသေးတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ မိန်းကလေးဟာ ကျုပ်နဲ့ရန်သူကြီးအဖြစ် စကားများခဲ့တယ်မဟုတ်လား၊ ကျုပ်သေမှ ကျေနပ်မယ်လို့လဲ မကြွေးကြော်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ အခု...”

“မှန်ပါတယ်၊ ရှင်ကို အဲဒီအချိန်က သတ်ပစ်ချင်လောက်အောင် မုန်းခဲ့တယ်”

ချူးအောက်စွမ်း အံ့သြသွားမိသည်။

“ဒါဆို ဘာကြောင့် ကျုပ်ဆီလာပြီး သတိပေးနေရတာလဲ၊ တကယ်လို့ ကျုပ်အသတ်ခံသွားရရင် မိန်းကလေးရဲ့အနွယ် ပြည့်သွားမယ် မဟုတ်လား”

“မှတ်တယ်၊ ကျွန်မလက်ချက်နဲ့ ရှင်သေမှသာ ကျွန်မ ကျေနပ်နိုင်မယ်၊ သူတစ်ပါးလက်ချက်နဲ့ ရှင်ကို အသေမခံနိုင်ဘူး”

ချူးအောက်စွမ်း သဘောကျသွားသည်။

“မိန်းကလေးက ကျုပ်ကို သတ်နိုင်မယ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်နေသလား”

တုံ့ရဲ့မေမာ အေးစက်စက် စကားသံထွက်ပေါ်လာသည်။

“ကျွန်မမှာ ဒီလိုယုံကြည်ချက် မရှိဘူးဆိုရင် ရှင်ဆီ ဘယ်လောက်မှာလဲ”

ချူးအောက်စွမ်းက မျက်နှာတစ်ဖက်ကွဲ့ရင်း တုံ့ရဲ့မေမာ၊ မှန်ကန်ကြည့်လိုက်သည်။

“မိန်းကလေး...မင်းစကားတွေ အရည်ကြီးပြောနေတယ်၊ ငါ့ကို လုပ်ကြံချင်တယ်ဆိုရင် မင်း ဘာဖြစ်လို့ ခုထက်ထိ မလုပ်ကြံသေးတာလဲ”

ထိုအခါ တုံ့ရဲ့မေမာမှ တည်ငြိမ်ပြတ်သားသော စကားသံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

သိုင်းသမားအပေါင်းရဲ့ရှေ့မှာ ရှင်ကို သုတ်သင်ပြမယ်၊ ရှင် စိတ်သာဓု၊ ကျေနပ်နပ်ကြီး သေရမယ်”

“ဟာ...အတော်ကြီးကျယ်တဲ့ လေသံပါပဲ၊ မင်း ငါ့ကို သိုင်းလောက်သားအပေါင်းရှေ့မှာ ဘယ်လိုခွပ်ခွဲချက်နဲ့ သုတ်သင်မှာလဲ”

“အဲဒီအချိန်မှာ ရှင်သဘောပေါက်လာပါလိမ့်မယ်၊ ကျွန်မပြောချင်တာက အခုကတည်းက ရှင်လည်ပင်းကို သန့်စင်အောင် ဆေးကြောထားလိုက်ပါ”

စကားဆုံးသည်နှင့် မိန်းမပျိုလေးတုံ့ရဲ့မေမာ ပြန်ရန်မတ်တတ် ပျက်လိုက်သည်။

“စကားကုန်သွားပြီမို့ ကျွန်မကို သွားခွင့်ပြုပါ”

ချူးအောက်စွမ်းကလည်း မတ်တတ်ထရပ်ကာ ဟန့်တားလိုက်၏။

“လာချင်သလိုလာပြီး သွားချင်သလိုသွားလို့ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ”

“ဒီတော့...ရှင် ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ”

“မိန်းကလေး ဒီနေ့ ကျုပ်အခန်းထဲမှာနေပြီး ပြဿနာပြေလည် ပြီးစီးတဲ့အထိ ဆွေးနွေးချင်ပါတယ်”

"အချိန်မတန်သေးတဲ့အတွက် ကျွန်မ မနေနိုင်ဘူး၊ ကဲ...ရှင်ဘေးဇယ်ပေးပါ"

ချူးအောက်ခွမ်းက လေသံအေးအေးဖြင့်...

"မိန်းကလေးနဲ့ သဘောဆန္ဒအတိုင်း ဘယ်ဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲ"

ကေားဆုံးသည်နဲ့ ညာလက်မျှောက်ကာ တုံ့ရုံမေ၏ပခုံးဆီသို့ ခုတ်ချလိုက်သည်။

တုံ့ရုံမေက လက်ဝါးချက်အား ရှောင်တိမ်းပေးလိုက်ပြီးနောက် ညာလက်ကိုမျှောက်ကာ သေးသွယ်ပျော့ပျောင်းသည့် လက်ချောင်းများဖြင့် ချူးအောက်ခွမ်း၏ လက်ကောက်ဝတ်သွေးကြောကို ဖမ်းချုပ်လာသည်။

ချူးအောက်ခွမ်းက လက်ဝါးခုတ်ချက်ကို ကပွာကယာပြန်ရုပ်သိမ်းလိုက်ရင်း မိုးကျူးကေား ပြောဆိုလိုက်သည်။

"မိန်းကလေးနဲ့ မတွေ့တာ ရက်အတော်ကြာသွားပြီ၊ မင်းပညာဟာ အလွန်ကဲတောင် မတူတော့ပါလား၊ နောက်ထပ် တစ်ကွက်စမ်းကြည့်ပါဦး"

ကေားဆုံးသည်နှင့် တုံ့ရုံမေ၏ညာလက် ဖမ်းကုတ်ချက်အား ဘယ်လက်ဖြင့် မငိုတင်ရိုက်စည့်လိုက်သည်။

တစ်ဆက်တည်း အတွင်းအားများကို လက်ဖဝါးဆီသို့ရိုက် တုံ့ရုံမေ၏ ပခုံးဆီသို့ ဆက်လက်ခုတ်ချလိုက်သည်။

ချူးအောက်ခွမ်း၏ ဒုတိယအကြိမ် လက်ဝါးခုတ်ချက်မှာ ကြိမားသော ပုဆိန်ကြိုးတစ်လက်ဖြင့် တောင်မြို့တော့မည်ကဲ့သို့ အားအဟုန် ပြင်းထန်လှသည်။

တုံ့ရုံမေကလည်း လက်ဆယ်ချောင်းကို လှုပ်ရှားစေပြီး မြေ

နှုတ်က အသာအယာရွေ့လိုက်ရာ ခုတ်ခြည်း တံခါးဝသို့ရောက်ရှိလျှားတော့၏။

ထိုအချိန် တံခါးဝဆီမှ အုံ့သြသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

"ဟင်...မိန်းကလေး...စကနေပါဦး၊ ဘယ်နှယ် ရန်ဖြစ်နေရတာလဲ"

အမှန်တွင်မူ ကျန်းဖြူးလှသည့် အထုပ်အပိုးဝိုက်ပြီး အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာရိုက် ထိုးအခြင်းအရာကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် ဘယ်လက်ကို မျှောက်ကာ တုံ့ရုံမေကိုယ်ပေါ်ရှိ သွေးကြောသုံးနေရာဆီသို့ ဖမ်းကုတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

တုံ့ရုံမေကလည်း ဟင်ခနဲ အသံတစ်ချက်ပြုရင်း ဘယ်လက်ဝါးကို မလွှမ်းမား ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကာကွယ်ပြီး ညာလက်ဝါးဖြင့် လှုပ်တစ်ပြက် တန်ဖြန်ဖြတ်ရိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

လက်ဝါးအားလှိုင်းတစ်ခုက ကျန်းဖြူးလှဆီသို့ တန်းဝင်သွားသော်လည်း အားလှိုင်းအရှိန်မှာ ပျော့ကွသွားတော့၏။

မိန်းမမျိုးလေး တုံ့ရုံမေမှာ ကျန်းဖြူးလှ၏ ထိန်းချုပ်ခြင်းကို နှိုးလိုက်မည့် အပူအားလှိုင်းတစ်ခု ခုတ်ခြည်း တန်ပြန်ရောက်ရှိကာ တုံ့ရုံမေတစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးမွေးညင်းထသွားတော့သည်။

ထို့ကြောင့် ကပွာကယာလက်ပြန်ရုပ်ပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ခုတ်လိုက်တော့မှ ထိုအပူလှိုင်းလက်ဝါးဒဏ်မှ လွတ်မြောက်သွားတော့၏။

ကျန်းဖြူးလှက အခန်းတွင်းသို့ ရွေ့ရက်လှမ်းဝင်လာရိုက် တုံ့ရုံမေမှာ ရိပ်ခနဲ အခန်းတံခါးဝသို့ ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

ထိုအခါ မိန်းမမျိုးလေးကျန်းဖြူးလှက အခန်းတံခါးဝအား

ရုတ်ခြည်း၊ ဝိတ်ဆိုလိုက်သဖြင့် တုံ့ရဲမေကို ဟန်တားနိုင်မည်ဟု ထင်ခဲ့သည်။

သို့သော် မရှောင်လင့်ဘဲ ကျန်းခြူးလှမှာ တစ်ကွက်တည်းဖြင့် အရေးရှိခဲ့သွားရ၏။

ကျန်းခြူးလှမှာ မကျေမနပ်ဖြစ်ရင်း အခန်းအပြင်သို့ ပြေးလွှား ထွက်ခွာသွားသော မိန်းမပျိုလေး တုံ့ရဲမေ၏ နောက်ကျောအား လက်ဆန့်တန်းထုတ်ကာ ကုတ်မမ်းလိုက်၏။

“အမယ်လေး...”

ကျန်းခြူးလှ ကုတ်မမ်းမိလိုက်သည့် မိန်းမပျိုလေးမှာ တုံ့ရဲမေ မဟုတ်ဘဲ ဆိုင်အလုပ်သမား မိန်းမပျိုလေးပင် ဖြစ်သည်။

ဆိုင်အလုပ်သမား မိန်းမပျိုလေးမှာ ဖြူရော်ရော်မျက်နှာထား ဖြင့် တံခါးဝတွင် ကြောင်လျက်သား တပ်နေပြီး တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်နေစွာသည်။

ချူးအောက်စွမ်းက ဆိုင်အလုပ်သမား မိန်းမလေးအား လှမ်း မေးလိုက်သည်။

“မိန်းမလေး...မင်းဘာလားလုပ်တာလဲ”

“ကွ...ကွန်...ကွန်မ...ဧည့်သည်တော်တွေနဲ့ စားသောက် ပြီးတဲ့ ပန်းကန်ခွက်ယောက်တွေကို လာပြိုသိမ်းဆည်းတာပါ”

ထိုအချိန်တွင် တုံ့ရဲမေ၏ အချိပ်အယောက်ကိုပင် လုံးဝမထောက်ကြပ်ဘဲ ရတော့ချေ။

ကျန်းခြူးလှမှာ ချူးအောက်စွမ်းအား နားမလည်နိုင်ဟန်ဖြင့် မေးလာသည်။

“နုနုက မိန်းမလေးဟာ အတော်ကို ရက်စက်တာပဲ၊ အတွက်နဲ့ လာခဲ့တာလဲ”

ဆိုင်အလုပ်သမား မိန်းမလေးမှာ ပန်းကန်ခွက်ယောက်များ သိမ်းဆည်းကာ အခန်းအပြင်သို့ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားပြီဖြစ်၍ ကျန်းခြူးလှက လက်ထဲတွင်ပွေ့ထားသည့် အထုပ်များကို အောက် ချရင်း ထပ်မေးလာပြန်သည်။

“ဘာတွေ ဖြစ်တာလဲ”

ချူးအောက်စွမ်းက ကျန်းခြူးလှ၏ အမေးကို ပြန်လည်ဖြေကြားခြင်း မရှိဘဲ တစ်နံတစ်ခွက် တွေးစတာနေသည်။

အတန်ကြာမှ ညည်းညူရေရွတ်သံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

“အင်...အတော်ကို အံ့ဩစရာကောင်းတာပဲ၊ ဒီမိန်းမလေးဟာ သေရာက ဘယ်လိုပြန်ရှင်လာပါလိမ့်၊ တို့ကိစ္စကြောင့်ဝင်လာ ပြန်ပြန်”

ကျန်းခြူးလှမှာ ချူးအောက်စွမ်း၏ ရေရွတ်သံကို နားလည် လာတာပေါက်ခြင်း မရှိချေ။

“ချူးအောက်စွမ်း...ရှင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“ကျန်းခြူးလှ...မင်း...တုံ့ရဲမေဆိုတဲ့ နာမည်ကို ကြားဖူး သလား”

ကျန်းခြူးလှမှာ ရုတ်ခြည်းပြန်မဖြတ်ဘဲ တွေ့ဝေစဉ်းစားလိုက် သည်။

“ရွှေမြို့တော်က ရှင်နဲ့ တည်းခိုဆိုင်တစ်ဆိုင်တည်း တည်းခို ပြီးလျှင်အတွက် ရှင်ကို သုတ်သင်မယ်လို့ ကြွေးမြှောက်ခဲ့တဲ့”

“မိန်းမလေး မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်...သူပဲ...”

“ဟင်...သူဟာ တခြားတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ပတ်ချက်နဲ့

၃၆ ♦ ဘုန်းကြွယ်

သေသွားပြီ မဟုတ်လား၊ ဘယ်နှယ် ဒီနေရာရောက်လာတာလဲ၊ ရွှင်ကို လုပ်ကြံဖို့လာတာလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ကိုလာပြီး သတိပေးစာကူးပြောဆိုတာပဲ၊ ရွှေလျှောက် အဖွဲ့ရယ်တွေရှိနိုင်တယ်၊ စကရစ်နန်းကို မသွားရဲ၊ သတိပေးစကား လာပြောတာပဲ”

တုံ့ရဲမယမှာ ဒီလိုစိတ်ကောင်းမျိုး ရှင့်အပေါ် ထားနိုင်ပါ့မလား”

“သူ့မှာ ဒီလိုစိတ်မျိုး ဘယ်ရှိပါ့မလဲ၊ တခြားလူလက်ချက်မဲ့ ငါ့ကို အသေမခံနိုင်ဘူး၊ သူ့ကိုယ်တိုင် သတ်ရမယ့် ကျေနပ်နိုင်မယ်လို့ ပြောသွားတယ်”

“အတွေးကတော့ မဆိုးပါဘူး၊ ရွှေမြို့တော်မှာတုန်းက သူဟာ ရွှင်လက်ချက်မဲ့ အရေးမှူးနိမ့်ခဲ့တယ်မဟုတ်လား၊ သူ ရွှင်ကို ဘယ်လို နိုင်မှာလဲ”

ချူးအောက်စမ်း ခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်သည်။

“ဒီလိုလဲ မဟုတ်ဘူး၊ တိုတောင်းလှတဲ့အချိန်ကလေးအတွင်း သူ့သိုင်းပညာဟာ အတော်တိုးတက်လာခဲ့တယ်၊ နုနုတုန်းက နှစ်ကျွက်တိတိသုံးပြီး တိုက်ခိုက်လိုက်တာတောင် သူ့ရွာငယ်တိမ်းနဲ့ ခဲ့တယ်၊ သူ့ကြည့်ရတာ သူ့ ငါ့ရဲ့ပြိုင်ဘက်ကြီး ဖြစ်လာနိုင်တယ်၊ ဒါနဲ့...မင်း ပစ္စည်းသွားဝယ်တာ ကြာလှချည်လား”

“ကြာဆို ကျွန်မ ဖြိုထဲသွားပြီး ပစ္စည်းရှာတဲ့အချိန် လူအတော် များများရဲ့ မျက်လုံးတွေကို သံသယဖြစ်မိတယ်၊ သူတို့တစ်တွေဟာ တစ်ခုခုကို ရှာနေပုံပဲ၊ ကြည့်ရတာ ရွှင်ကိုရှာနေတာ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ငါ့ကို လုပ်ကြံချင်တဲ့သူတွေရှိသလို ကွယ်

မာန်လှိုင်မား (စာစဉ်-၆-၁၆၆) ♦ ၃၇

ရမက တို့ကို တိတ်တဆိတ် အကွေ့အညှိပေးနေတဲ့ လူတွေလဲ နေရာ တိုင်းလိုလိုမှာ ရှိနေတယ်”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့ သတိမထား လို့ မမြင်ဘူး”

“ကောင်းပြီ...၊ မင်းရဲ့ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွဲလုပ်ဖို့ ငါသဘောတူ တယ်၊ အချိန်မရှိတော့ဘူး၊ လုပ်နေရာရှိရင် အမြန်လုပ်ပေးတော့”

အခန်း (၂)

ပေါင်းရန်မြို့။

ပေါင်းရန်မြို့ပြင်ရှိ သာမန်လယ်သမားအိမ်တစ်လုံးတွင် ယခင် အမျိုးမုားနှင့်မထွတ် ထူးဆန်းသည့် လူများ အိမ်လေးထဲတွင် ရှိနေကြသည်။

ထို သာမန်လယ်သမားအိမ်လေးတစ်အိမ်ပင် ဖြစ်လင့်ကစား အိမ်လေး၏ ဒုတိယအခန်းထဲတွင် ငွေရောင်ဝံပုလွေအဘွားကြီးက စားပွဲတစ်လုံး၏အလယ်တွင် တိုင်လျက်ရှိနေသည်။

အဘွားကြီး၏ မျက်လုံးအစုံမှာ ခေါသရောင်သန်းနေပြီး မကွေ့မနပ် ပြောဆိုရလွယ်တူနေ၏။

“မင်းကိုတစ်တွေ သိုင်းလောက်မှ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကျင်လည်ခဲ့ပြီး ခုလိုများပြားတဲ့ အင်အားနဲ့တောင် ဟိုချာတိတ်လေး ချွေးအောက်စွမ်းကို မဟန်တော့နိုင်ဘူးဆိုတော့ ငါ့ငွေတွေ အလားပြန်တီးနေတာ မတွေးလား။”

ထိုအခန်းထဲရှိ စားပွဲရှည်ကြီးနှစ်ဖက်တွင် လူဆယ်ဦးကျော်ကျော် အဝတ်အစားအမျိုးမျိုးဖြင့် တိုင်လျက်ရှိကြသည်။

သူတို့၏ ကိုယ်ဟန်အမူအရာကိုကြည့်ရခြင်းအားဖြင့် သိုင်းသမားများဖြစ်ကြောင်း သိသာသည်။

ငွေရောင်ဝံပုလွေအဘွားကြီးက ငွေရောင်ကြမ်းမောင်းပြောဆိုနေရာ သိုင်းသမားများမှာ မည်သည့်စကားမှ ပြန်မပြောဝံ့ကြချေ။

“ကဲ...မင်းတို့ ဘယ်လိုရှင်လင်းပြောပြမယ်ဆိုတာ ငါနားထောင်ချင်တယ်”

ထိုအချိန်၌ မိန်းမခွေလေးကြွယ်ရှိပိုင်မှာ သူ့မိခင် ငွေရောင်အဘွားကြီးနောက်တွင် တိုင်လျက်ရှိနေရင်း မိခင်ဖြစ်သူအား ပြောဆိုမချင်းမူလိုက်သည်။

“အဖေ...ဒီလောက်လဲ ခေါ်ပူမနေပါနဲ့။ သူတို့ ဘယ်လိုရှင်ပြန်ပါတယ်။ အခြေအနေကောင်းမွန်လာအောင် စီမံဖို့သာ အရေးကြီးပါတယ်”

စလားဖြတ်ကာ စားပွဲရှည်ကြီးတွင် တိုင်လျက်ရှိကြသည့် သိုင်းသမားများအား ခေ့တိုက်အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

“ရှင်တို့အားလုံး...ဘယ်လိုအမြင်ရှိကြတယ်ဆိုတာ တင်ပြနိုင်တယ်။ တိုင်ပင်နိုင်တယ်။ ဟို ချွေးအောက်စွမ်းဆိုတဲ့လူ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မတို့လက်ထဲက မလွတ်နိုင်ပါဘူး”

ထိုအခါ မီးခိုးရောင်ဝတ် လူလတ်ပိုင်းတစ်ဦးက မတ်တတ်နေရပ်လိုက်သည်။

“မိန့်ကလေးပြောတာ မှန်ပါတယ်။ ကျုပ်တို့လက်က ချွေးအောက်စွမ်း မလွတ်နိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မမျှော်လင့်ဘဲ သူ့ဘက်က ပေါ်လူမယ်လူ ဂုတ်တရက် ဝင်ရောက်လာခဲ့တဲ့အတွက် ချွေးအောက်စွမ်း လွှတ်မြှောက်သွားခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်”

ငွေရောင်ဝံပုလွေအဘွားကြီးက လက်တစ်မျက် သွယ်ခမ်းရင်း ချိုးလွတ်ပိုင်းသိုင်းသမားအား ဆက်မပြောရန် ဟန့်တားလိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

ထို့နောက် သာဘက်အခွန်ရှိ သိုင်းသမားကြီးကို ကြည့်ကာ မေးလိုက်၏။

“ဝိညာဉ်မဲ့ ကျွန်းကိုးရဲ့အခြေအနေ ဘယ်နှယ်နေလဲ”

အဘိုးကြီးက မတ်တတ်ထရပ်ရင်း ခိုသေခွာ ပြောဆိုလိုက်သည်။

“ကျွန်းကိုးဟာ ထွက်ပြေးလာပြီး ကျပ်နဲ့တွေ့တဲ့အဖို့နဲ့မှာ အသက်ငွေ့ငွေ့ပဲ ကျန်တော့တယ်။ ချက်ချင်းဆိုသလို သေဆုံးသွားခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ကြားဝင်ခွက်ဖက်တဲ့လူတွေ ဘယ်သူဆိုတာ မပြောလိုက်နိုင်ဘူး။ ဒါပေမယ့်...”

“ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လဲ၊ ပြောရော့စို့ရင် အကုန်သာပြောလိုက်ပါ”

“ကျပ် ကျွန်းကိုးရဲ့ ဒဏ်ရာကို စစ်ဆေးကြည့်လိုက်တဲ့အခါ သူထိမှန်ခဲ့တဲ့ လက်နက်ပုန်းဟာ အလွန်အခွမ်းထက်တဲ့ သံမဏိကြာပန်းပွင့်ဖြစ်တယ်”

ငွေရောင်ဝံပုလွေအဘွားကြီး ဆုံဩတုန်လုပ်သွားဟန်ဖြင့်...

“သံမဏိကြာပန်းပွင့် ဟုတ်လား၊ မင်း အမြင်မမှားပါဘူးနော်”

“ကျွန်တော်သိသလောက် ပြောရရင် သံမဏိကြာပန်းပွင့်လက်နက်ပုန်းထိမှန်တဲ့လူဟာ ဘယ်လိုလက်နက်ပုန်းနဲ့မှ မတွေ့ဘဲ ဒဏ်ရာကို ခန့်မှန်းလို့မရဘူး။ သိုင်းလောကမှာ အဲဒီလက်နက်ပုန်းသုံးနိုင်တဲ့ လူ တစ်ယောက်ပဲရှိတယ်။ နောက်ပြီး...”

ငွေရောင်ဝံပုလွေအဘွားကြီးကလက်တစ်ဖက်စွဲယမ်းပြီး...

“တော်ပြီ...ဆက်ပြောရောမလို့တော့ဘူး၊ ငါသိတယ်။ အဲဒီလူဟာ ပန်းတစ်ရာကိုထီးချုပ် ယွှင်ကြွင်ထောက်ရဲ့ လက်ထောက်ကိုထီးချုပ် သုံးဦးထဲက လက်မရွံ့ပန်းပွင့်ပဲ့ တုကွဲကျမ်းဖြစ်တယ်”

“ယွှင်ကြွင်ထောက်ဟာ ချူးဆောက်စွမ်းရဲ့ ဖြိုင်ဘက်ဖြစ်ပြီးမှ ကျွန်ုပ်တို့ ကွယ်ရာကနေ ချူးဆောက်စွမ်းကို အကွပ်အညီပေးနေရင်း ကျွန်တော်တို့ကို ဘာဖြစ်လို့များ ယွှင်ဖြိုင်နေရတာလဲ မသိဘူး”

ငွေရောင်ဝံပုလွေအဘွားကြီးမှာ အတန်ကြာ တွေ့ဆုံစဉ်းစားပြီး လေးလံသော လေးသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“အကြောင်းကတော့ နှစ်ချက်ရှိတယ်။ ပထမတစ်ချက်က သူဟာ ချူးဆောက်စွမ်းကို လုပ်ကြံချင်ပေမယ့် မင်းတို့တစ်တွေရဲ့ လုပ်ရပ်မှဟာ ငါ့ရဲ့ဒီဇိုင်းအရ လုပ်ဆောင်ရတာမဆိုတာ သိချင်သိနိုင်မယ်။ ဒါကြောင့် ချူးဆောက်စွမ်းကို မင်းတို့ရဲ့လက်ထဲမပါအောင် ကြာဝင်တာဖြစ်နိုင်တယ်...”

“ဒုတိယအချက်က သူ ဒီလိုလုပ်ဆောင်တဲ့အတွက် ချူးဆောက်စွမ်းကို ဧကရစ်နန်းဆီ ဘေးကင်းအောင် ရောက်သွားဖို့ ကျွန်ုပ်တို့ တာလဲဖြစ်မယ်။ ဒါမှပဲ ချူးဆောက်စွမ်းဟာ ဧကရစ်နန်းရဲ့ စွပ်စွေးမှုကို ခံနိုင်စေပြီး ယွှင်ကြွင်ထောက်ဟာ ငါးဖမ်းသလို ဂျိတ်ကျန်နဲ့ အသင့်စောင့်နေမယ်လေ”

ငွေရောင်ဝံပုလွေအဘွားကြီး သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ ဆက်လက်ပြောပြနေသည်။

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့အနေနဲ့ကတော့ ချူးဆောက်စွမ်းကို ဧကရစ်နန်းဆီ အလွယ်တကူ ပြန်ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး။ ဘယ်လောက်ပဲ ချွေးမြှုပ်ကျန်ခွင်သလောက် ကျန်ကျပါစေ၊ အရေးမကြီးဘူး။ ဒီကြားလဲ ယွှင်ကြွင်ထောက်ဆိုတဲ့ လူရွပ်ကြီးက ဝင်ရောက်စွက်ဖက်လာမယ် မျိုးနဲ့တော့ ငါ့အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိစေရမယ်။ အဘွားကြီး၏စကားဆုံးသည်နှင့် ဘယ်ဘက်မရွံ့ဆုံးဆိုလို့

တွင် ထိုင်နေသည့် မီးခိုးရောင်ဝတ် အဘိုးကြီးက မတ်တတ်ထရပ်ကာ...

"ငွေရောင်အစ်မကြီး... ကျုပ် တစ်ခု သဘောမပေါက်ဘူး၊ အဲဒါ ရှင်းပြနေချင်တယ်။ ချွေးအောက်စွမ်းဟာ ဧကရစ်နန်းလှမြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် သူဟာ ဧကရစ်နန်းရဲ့အမိန့်ကိုနာခံရမယ်။ အစ်မကြီးက ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကို ညွှန်ကြားချက်ထုတ်ပြီး ဧကရစ်နန်းကို ပြန်မလာအောင် မလုပ်တာလဲ..."

"အဲဒီလိုလုပ်ရင် ချွေးအောက်စွမ်းဟာ ဧကရစ်နန်းကိုစွက်ဝင်မရွယ်နိုင်တော့ဘူးပေါ့။ နောက် အစ်မကြီးက တရားဝင်မကြညာပြီး ဧကရစ်နန်းကိုတီးသားတွေကို နေလွှတ်ပြီး မမီးခိုင်းလိုက်ရင် သူ အာမခံရပါဘူး။"

"ရှင်အကြံကတော့ မဆိုးလှပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်မှာ အခက်အခဲရှိနေတယ်။ ရှင်ပြောတဲ့အတိုင်း မလုပ်နိုင်ဘူး။ နို့မဟုတ်ရင် ကျုပ်ငွေကုန်မပြီး ရှင်တို့ကို အကူအညီတောင်းပါ့မလား။"

ထိုစကားကြောင့် မီးခိုးရောင်ဝတ်အဘိုးကြီးမှာ "အိုး..." နဲ့ အသံတန်ခွက်ထွက်သွားပြီး ဘာမျှပြန်မပြောတော့ဘဲ မူလနေရာသို့ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ထိုင်ချလိုက်တော့၏။

ထိုအခိုက် အိမ်အပြင်ဘက်ဆီမှ ကုန်သည်လိုလို လူလတ်ပိုင်း တစ်ဦး ရောက်လာပြီး အိမ်ထဲဝင်လာကာ ငွေရောင်ပုံပုလွေအဘွားကြီးအား ဦးညွှတ်ဂါရုပြုရင်း...

"ကွန်တော် ခုံစမ်းခဲ့တဲ့သတင်းကို အစီရင်ခံပါရစေ၊ ချွေးအောက်စွမ်းတို့နှစ်ဦး ဗြိတိန်က တည်းခိုဆိုင်တစ်ခုမှာ တည်းခိုနေကြတယ်။ ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ညွှန်ကြားပေးမလေ့ပါတယ်"

ထိုအခါ ငွေရောင်ပုံပုလွေအဘွားကြီးမှာ ရုတ်ခြည်းစကား ပြောခဲ့တဲ့ အတန်ကြာတွေဝေစဉ်းစားနေပြီးမှ ကုန်သည်လိုလို လူလတ်ပိုင်းအား အနားခေါ်လိုက်ရင်း တီးတိုးပြောဆိုမှာကြားလိုက်သည်။ လူလတ်ပိုင်းက ခေါင်းတညိတ်ညိတ် နားထောင်ကာ စကားဆိုသည်နှင့် ဂါရုပြုကာ ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

ငွေရောင်ပုံပုလွေအဘွားကြီးက ဘယ်ညာနစ်မက်မှ သိုင်းသမားများမရှိသို့ ကြည့်ပြီး ပြောဆိုညွှန်ကြားလာသည်။

"နို့လောင်တီးဟာ သူ့ရဲ့တာဝန်ကို စတင်လုပ်စွာလာတော့မယ်။ ဒါပေမယ့် အောင်မြင်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် မင်းတို့အားလုံး သတ်မှတ်ထားတဲ့နေရာက ဒီဘက်ကို ရွေ့လာဖို့ကြပါ။ ဤ မူလအစီအစဉ်အတိုင်း ဆက်လုပ်ကြမယ်"

ငွေရောင်ပုံပုလွေအဘွားကြီးက စကားကို ခေတ္တနားလိုက်ပြီး မျက်လုံးအနံ့က ရက်စက်တော့မည့်အရိပ်အယောင်များ ယှက်သန်းလာကာ ခက်ထန်စွာ ပြောဆိုညွှန်ကြားလာသည်။

"တကယ်လို့ တစ်ခုတစ်ယောက်က ကြားဝင်ခွက်မက်လာခဲ့မှင်္ဂါ အဲဒီလူဟာ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ရှင်းပစ်လိုက်ပါ။ မင်းတို့မှတ်ထားပါ။ လုပ်ငန်းအောင်မြင်ဖို့ပဲ ခိုရမယ်။ လုံးဝမရှုံးနိုင်ရဘူး။ ကျုပ်ရှေ့တစ်ထောက်မှာ သတင်းကောင်းကို စောင့်မျှော်နေမယ်"

အဘွားကြီး၏ စကားဆုံးသည်နှင့် အခန်းတွင်းရှိ သိုင်းသမားအယီသီး ထွက်ခွာသွားကြသည်။

သမီးဖြစ်သူ ကြယ်ရီပိုင်က ငွေရောင်ပုံပုလွေအဘွားကြီးအား ပြောဆိုလာသည်။

"မေမေ... ချွေးအောက်စွမ်းရဲ့ လုပ်စွာမှုမှန်သမျှကို ကြည့်ပြီး မေမေရဲ့ စိတ်တွေဟာ သိပ်အကွက်မကွေ့ဘူးဘူးတယ်။ သမီးစိတ်

www.burmeseclassic.com

ထဲမှာလဲ ဘာကိုကြောက်ဖုန်းမသိ ကြောက်နေသလိုမိစားမှုမျိုး ပေါ်နေတယ်”

“သမီး...မေမေ သူ့ကို ထောင်ချောက်ဆင်မမီးနေတာဟာ သမီးအတွက် ဖြစ်တယ်၊ တကယ်လို့ ဖျဉ်းအောက်ခွမ်းကို မမီးမိရင် သမီးဟာ ဧကဂ္ဂစံနန်းဂိုဏ်းရဲ့ သင်္ဃာတလေးနေရာ ရလာမှာပေါ့”

ငွေရောင်အသွားကြီးက ခေတ္တစကားဖြတ်ပြီးမှ ဆက်လက် ပြောဆိုပြန်သည်။

“သမီး...နင်ဟာ တစ်သက်လုံး သိုင်းလောကမှာအချိန်ကုန်ပြီး ငါလိုနာမည်မျက်တဲ့ မိန်းမဖြစ်သွားရင် အများတကာရဲ့ လက်ညှိုး ထိုးပြောလာမယ်၊ အဲဒီအခါ ဘယ်လောက်သိက္ခာကွယ်လဲ”

မိန်းမချောလေး ကြွယ်ရိုဂိုဏ်းက အတန်ကြာ တွေ့ဆုံနေပြီးမှ

“တကယ်တော့ သောင်ပေစုဟာ မေမေလက်ထဲ ချောက်နေပြီပဲ၊ ဧကဂ္ဂစံနန်းဂိုဏ်းကို ကြေညာပြီး သိမ်းပိုက်လိုက်ရင် ကိစ္စပြီးနေပြီပဲ၊ သမီးဟာ အဲဒီအချိန်ကျရင် ဂိုဏ်းချုပ်ရဲ့ သခင်မလေးဆိုတော့ မူလအကြံအစည်အတိုင်း အထမြောက်နိုင်မယ် မဟုတ်လား၊ သိုင်းလောကပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ သမီးကို ဘယ်အထင်သေးခဲ့တာမှလဲ”

“သမီး...ကိစ္စက ပါးစပ်နဲ့ပြောတာ အင်မတန်လွယ်တယ်၊ အဲဒီလောက်လွယ်ရင် မေမေက ဒီလောက်ငွေကြေးအကုန်အကျနဲ့ပြီး ဘာလုပ် လုပ်နေဦးမလဲ၊ ဂိုဏ်းချုပ်သောင်ပေစုဟာ စိတ်ဓာတ်ထန်ပြီး ခေါင်းမာတယ်၊ အသေသင်္ဃာတရင်မိမယ်၊ မေမေရဲ့စကားကို နားထောင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ နောက် ဧကဂ္ဂစံနန်းဂိုဏ်းထဲမှာ သူ့ရဲ့သစ္စာရှိရာပည့်တွေ တော်တော်များများ ရှိနေသေးတယ်၊ ဒီအချက်ကို သမီးအနေနဲ့ မေမေထက်ပိုပြီး သဘောပေါက်ဖို့ကောင်းတယ်...”

မှ...မေမေတို့ဟာ ကျားရဲ့ပေါ်တက်စီးနေပြီး ပြန်ဆင်းလို့မရ

မောက္ခက... မေမေမှာ ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုတွေရှိခဲ့တယ်၊ သမီးအနေနဲ့ စိတ်ပူမနေနဲ့၊ အချိန်လဲ မစောတော့ဘူး၊ မေမေတို့ အချိတ်အဆက် ပြုစုထားတဲ့နေရာ သွားကြနို့”

ဒုစရိုက်သမားများသည် ဝိုးဝဲလဲမျိုး မီးကိုတိုး ကိုယ်ကချီးနည်းတက်သည် ဆိုသည့်အတိုင်း ဒုစရိုက်လောကတွင် ကျင်လည်ရင်း တစ်နေ့ တရားဥပဒေလက်တွင်းသို့ သက်ဆင်းရမည်မှာ မလွဲပင် ဖြစ်သည်။

အခန်း (၃)

မိန်းမပျိုလေး ကျန်းမြလေး

ကယန်းမြလေးက ချဉ်းအောက်ခွမ်းအထွက် တည်းခိုခန်းစာ အိပ်ခန်းထဲတွင် ရပ်ပြောင်းရပ်လွဲ ပြလုပ်ပေးနေသည်။

ချဉ်းအောက်ခွမ်းကို ရုတ်တရက် ကြည့်လိုက်ပါက မျက်နှာ လေးထောင့် မှတ်ဆိတ်မျှအနည်းငယ်နှင့် ကုန်သည်အဝတ်အစား မျိုး ဝတ်ဆင်ထားသည့် လူလတ်ပိုင်းအရွယ် တစ်ယောက်ဟု ထင်မှတ် ရသည်။

ကျန်းမြလေးကိုယ်တိုင် အသက်လေးဆယ်ကျော်ခန့်ရှိ အိမ်ခတ် မကြီးအသွင်သို့ ပြောင်းလဲပစ်လိုက်သည်။

ရပ်ပြောင်းရပ်လွဲကိစ္စများ ပြီးစီးသွားသည့်နောက် ချဉ်းအောက် ခွမ်းက မှန်ထောင်ကြည့်ကာ ကျန်းမြလေးအား မျိုးမွမ်းကားပြောဆို လာသည်။

“အတော့်ကို လက်ရာပြောက်လှုပ်ပေတယ်၊ ငါ့ကိုယ်ငါတောင် မမှတ်မိတော့ဘူး၊ မင်း... အဲဒီလိုပဲကြီးနဲ့ ‘ဟန်ဆောင်ရတယ်ဆိုတော့ မင်းကိုယ်မင်း ဆောက်တန်းကျတယ်လို့ မထင်ဘူးလား။’

ကျန်းမြလေးက ရယ်မောလိုက်ပြီး...

“အခြေအနေအရ လုပ်ရတာမို့ မတတ်နိုင်ဘူး၊ အခု ဘယ်လို လှုပ်ရှားကြမလဲ၊ ဒီအတိုင်းထွက်သွားမှာလား၊ ဒါမှမဟုတ်...”

ချဉ်းအောက်ခွမ်းက အတန်ငယ်ခဦးစားပြီး...

“ငါတို့ရဲ့မျက်နှာတွေ ရပ်ပြောင်းထားတယ်ဆိုတော့ ဒီမှာဆက် နေလို့ မဖြစ်ဘူး၊ တော်ကြာ စားပွဲထိုးမြင်သွားရင် ပြဿနာပဲ”

“ဒါဆို... ကျွန်မတို့ ခုပဲ ချေမြို့တော်ဆီသွားကြမလား”

“မသွားသေးဘူး၊ ဒီမှာစောင့်နေဦးမယ်၊ ဘယ်လူမျိုး ငါတို့ကို အနောင်အယုတ် ပေးဦးမယ်ဆိုတာ စောင့်ကြည့်ကြမယ်၊ တစ်ယောက် ယောက်ကို ဖမ်းပြီးမေးဦးမှ”

ဟင်... ရှင်ပဲ ဒီနေရာက ထွက်သွားရမယ်လို့ ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ ခု... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ဟုတ်တယ်... ငါတို့ ဟခြားအခန်း တစ်ခန်းကို ငှားလိုက် ရုံပေါ့”

ဤသို့ဖြင့် နှစ်ယောက်သား ပစ္စည်းပစ္စယများ သိမ်းဆည်း ကာ ပြတင်းပေါက်ကို ကျော်လွှားထွက်လာခဲ့ပြီး အနောက်ဘက် ခြံစည်းရိုးကို ကျော်လွှားထွက်လာခဲ့သည်။

နှစ်ယောက်သား လမ်းကွင်းလေးအတိုင်း လျှောက်သွားရင်း လမ်းမပေါ်သို့ ရောက်လာကာ မိမိတို့ တည်းခိုခဲ့သည့် တည်းခိုခန်း ဆိုင်ရှေ့သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာတော့သည်။

စားပွဲထိုးဆေးပြေထွက်လာပြီး ချဉ်းအောက်ခွမ်းတို့အား ခရီးဦး ကြိုဖြုလိုက်သည်။

“ဆရာတို့နှစ်ယောက်တည်းခိုအနားယူကြမလို့လား၊ ကျွန်တော် တို့ဆိုင်ဟာ သန့်ရှင်းပြီး ဆိတ်ငြိမ်လှပါတယ်၊ စည်းဝတ်လဲ

ကျန်းမြလေးက စားပွဲထိုးလေးအား ကောင်းမြတ်ပြီး ခြင်္သေ့လိုက် စာ်း

“အပိုစကားတွေပြောမနေနဲ့၊ ငါတို့ အိပ်ခန်းတစ်ခန်းလိုချင်တယ်၊ မြန်မြန်လေးသာ ပြင်လိုက်ပေတော့”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော့်နောက်ကို လိုက်နဲ့ကြပါ”
စာပွဲထိုးလေးက ရွှေမုဒ်ဆောင်ခေါ်ငင်သွားပြီး အိပ်ခန်းကို လက်ညှိုးညွှန်ပြကာ...

“ဆရာတို့...အဲဒီ အခန်းဟာ ကျယ်ပြီး သန့်ရှင်းပါတယ်၊ သဘောကျရဲ့လား”

အခန်းမှာ မိမိတို့နေခဲ့သည့် အခန်းနှင့်ကပ်လျက်အခန်းဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ရွှေအောက်စွမ်းက မျက်ခုံးတစ်ဖက် ပင့်တင်ရင်း အခန်းကို အကဲခတ်ကြည့်ရင်း ခေါင်းခါလိုက်၏။

“မကြိုက်သေးဘူး၊ တကြီးအခန်းကို လိုက်ပြပါ”
ထိုအခါ စာပွဲထိုးလေးမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင် အခန်းတစ်ခုကို ဖွင့်ပေးရင်း...

“ဒီအခန်းပဲ ကျန်တော့တယ်၊ ဆရာတို့ ဒီမှာပဲနေကြပါ”

အဖုန်တွင်မှ ချဉ်အောက်စွမ်းမှာ အခန်းညှပ်နေ၍မနေခြင်းမဟုတ်ပေ။ မိမိတို့နေခဲ့သည့်အခန်းနှင့် နီးကပ်နေ၍ ငြင်းပယ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခုအခန်းသည် မျက်နှာချင်းဆိုင်အခန်းကို မြင်နိုင်ခဲ့သဖြင့် အခြေအနေကို လေ့လာသိရှိနိုင်သည်။

ထို့ကြောင့် မျက်မှောင်ကြွတ်မနေတော့ဘဲ ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်သည်။

“ကောင်းတယ်...ဒီအခန်းကိုပဲငှားမယ်၊ ကျွန်ုပ်တို့အတွက် လက်ဖက်ရည်ကြမ်း အလွင်ယူလာပေးပါ”

စာပွဲထိုးလေးက အခန်းအပြင်သို့ ပြေးလွှားထွက်ခွာသွားပြီး လက်ဖက်ရည်ကြမ်း သွားရောက်ယူနေသည်။

ထိုအခါမှ ကျွန်းမြို့လူက အဝတ်အစားထုပ်အား အောက်မျက်နှာ တံခါးပိတ်လိုက်ပြီး...

“ကျွန်မတို့ကို တစ်နံတစ်ယောက် လာလုပ်ကြံမယ်လို့ ရှင်တစ်ထစ်ရဲ့ ယုံကြည်နေသလား”

“ဟုတ်တယ်လေ...မင်းပဲ ပြောခဲ့တယ်မဟုတ်လား၊ မြို့ထဲမှာတုန်းက မသင်္ကာစွယ်ကောင်းတဲ့ မျက်လုံးတွေ မြင်ခဲ့ရတယ်ဆို၊ ငါထင်တာ မှန်ရင်တော့ ငါတို့တစ်တွေနဲ့ လှုပ်ရှားမှုဟာ သူတို့မျက်စိထဲ ရောက်နေပြီလို့ ငါထင်တယ်၊ နောက်အကျဆုံး အချိန်ကတော့ ဒီနေ့ညပဲ၊ အဆင်သင့်ရင် ပွဲကြီးပွဲကောင်းတောင် ကြည့်ရနိုင်တယ်”

သူတို့နှစ်ယောက် စကားပြောနေစဉ် ရုတ်တရက် ရွှေဘက်အဆောင်မှ ဆူညံသံများ ထွက်ပေါ်လာပြီး လူအတော်များများ တည်းခိုခြင်းထဲသို့ ဝင်လာကြဟန်တူသည်။

ထို့နောက် ခက်ထန်သော အသံတစ်သံ၏ အဆက်မပြတ် တိုက်တွန်းပြောနေသည့် အသံထွက်ပေါ်လာသည်။

“လမ်းပြစမ်း...၊ မင်းဘကြီးရဲ့ကိုစွကို နှောင့်နှေးစေခဲ့ရင် မင်းရဲ့အသက်ကို မက်နဲ့ ထုပ်ထားပေတော့...”

စာပွဲထိုးလေး၏အသံကို တပ်မကြားလာရပြန်သည်။

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့၊ ဆ...ဆရာကြီးတို့၊ ဟို...ဟိုအခန်းခိုက်ထဲကို ခက်ထန်သော အသံပေါ်လာပြန်သည်။

“မြန်မြန်သွားခေါ်လိုက်စမ်း”

ဈေးအောက်ခွမ်းနှင့် ကုန်းခြူးလှတိုနှစ်ဦးမှာ ထိုအသံကိုကြားလိုက်ရသဖြင့် တုန်လှုပ်သွားပြီး အသားများထောင်လိုက်လေသည်။ မိမိတို့ နဂိုတည်းခိုခဲ့သည့် အခန်းတံခါးဆီမှ တစ်ခုခုနားတခုနားခုနားထုသမျှ ကြားလိုက်ရပြီး ဓားပွဲထိုးလေး၏ အော်ဟစ်ခေါ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“စဉ်းသည်တို့...တံခါးဖွင့်ပါဦး၊ မြို့ထဲက မင်းမှုထမ်းတွေ စစ်ဆေးဖို့ ရောက်လာပါတယ်”

ဈေးအောက်ခွမ်းမှာ ထိုအသံကြောင့် အံ့သြတုန်လှုပ်သွားသည်။ အဘယ်ကြောင့်မြို့ထဲမှ မင်းမှုထမ်းများရောက်လာပြီး တံခါးဖွင့်ခိုင်းနေသည်ကို ခဦးစားမရဖြစ်နေသည်။

ဤသို့ ဆူဆူညူညူအသံများကြောင့် တခြားအခန်းမှ စဉ်းသည်များ ထွက်လာကြကာ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။

“မဆိုင်သူတွေ ကိုယ့်အခန်းထဲ ကိုယ်ဝင်နေကြပါ၊ ထွက်ကြည့်ကြပါနဲ့၊ ကျုပ်တို့ လူသတ်တရားမဲ့ကို လိုက်ဖမ်းနေတာ မတော်တဆ ထိခိုက်သွားရင် တာဝန်မယူဘူး”

ထိုစကားကြောင့် စဉ်းသည်အသီးသီးမှာ ကိုယ့်အခန်းကိုယ်ပြန်ဝင်ကာ တံခါးပိတ်လိုက်ကြတော့သည်။

ဈေးအောက်ခွမ်းက တံခါးနှစ်ချပ်ကို အနည်းငယ် ဟလိုက်ပြီး အပြင်မှ အခြေအနေကို ချောင်းမြောင်းကြည့်ရှုလိုက်၏။

ဈေးအောက်ခွမ်းတို့နေခဲ့သည့် အိပ်ခန်းတံခါးရှေ့ရှိ မင်းမှုထမ်းတစ်ဦးမှာ တံခါးဖွင့်ထားလောသောကြောင့် စိတ်မရွည်တော့ဘဲ တံခါးအား ကန်ကျောက်ခွင့်လိုက်သည်။

တစ်ဆက်တည်းပင် ခက်ထန်သောလေသံဖြင့် အော်ဟစ်ပြောဆိုလိုက်သည်။

“အခန်းထဲက မိတ်ဆွေတို့ မြစ်ကမ်းဝပ်မှာ ကျွေးလွန်ခဲ့တဲ့ ပြစ်မှုအတွက် အပြင်ထွက် အခမ်းခံပါ၊ နို့မဟုတ်ရင် ငါတို့ ညှာတာ မနေနိုင်ဘူး”

သို့သော် အခန်းတွင်းမှ မည်သည့်တုံ့ပြန်ပြောဆိုမှုမှ ထွက်ပေါ်မလာဘဲ ငြိမ်သက်နေသဖြင့် မင်းမှုထမ်းတစ်ဦးက ဓားပွဲထိုးကို ခိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟ...ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”
ဓားပွဲထိုးလေးမှာ တစ်ထစ်ခေါ်ခေါ်လေသံဖြင့်...

“ကျ...ကျွန်တော်လဲ...မ...မသိဘူး”
မင်းမှုထမ်းများက ပွင့်သွားသည့် တံခါးအတွင်းသို့ဝင်ကာ

တရားခံအား ဖမ်းရန်အသင့်ပြင်လိုက်ကြစဉ် အခန်းတွင်းမှ မည်သူတစ်ခုတစ်ယောက်ကိုမျှ မတွေ့ရသဖြင့် ဆေးကြောင့်အံ့သြသွားရတော့သည်။

“ဟေ...ဒီအခန်းထဲကလူတွေ ဘယ်ရောက်သွားကြပြီလဲ”
ဓားပွဲထိုးလေးမှာ ငိုမဲ့မဲ့မျက်နှာထားဖြင့်...

“ကျွန်တော်မသိရပါဘူး၊ တကယ့်ကို မသိတာပါခင်ဗျာ”
“ခေါက်ကရတွေလာပြောမနေနဲ့၊ လူထွက်သွားတာ ဘာဖြစ်လို့

မသိရတာလဲ၊ မြန်မြန်ပြောစမ်း...ဘယ်အချိန်က ထွက်သွားတာလဲ”
ဓားပွဲထိုးလေး၏မျက်နှာမှာ ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်နေရာမှ ပြုပေပြုရော်

ဖြစ်သွားပြီး တုန်ယင်သောလေသံဖြင့်...
“ကျွန်တော် ကျိန်တွယ်ပြောရုံပါတယ်၊ အဲဒီလူနှစ်ယောက်က

အပြင်ထွက်သွားတာကို မမြင်လိုက်ပါဘူး”
ထိုအချိန်တွင် တခြားမင်းမှုထမ်းတစ်ယောက်က အခန်းတွင်း

ဝင်ကာ လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုစစ်ဆေးလိုက်ရာ ပြတင်းပေါက်ခါးပွင့်နေ

၁၂ ♦ ဘုန်းကြွယ်

သည်ကို မြင်ရသဖြင့် တခြားမင်းမှထမ်းတန်ခိုးကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ကဲ...လူကတော့ ပြတင်းပေါက်က ထွက်သွားတာဖြစ်မယ်၊ စားပွဲထိုးလဲ တံကယ်မမြင်တာဖြစ်ပါလိမ့်မယ်...သူ့ကို ဒုက္ခပေးမနေပါနဲ့တော့၊ ကျွန်တို့ပြန်ပြီး အထက်လူကြီးကို အစီရင်ခံကြနဲ့”
ထိုအခါ ချူးဆောက်စွမ်းက အခန်းတံခါးကိုဖွင့်ပြီး စားပွဲထိုးလေးအား လက်ယက်ခေါ်မေးလိုက်၏။

“စားပွဲထိုးလေး ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ၊ လက်မက်ရည်ကြမ်းအိုး ခောင့်နေတာ အတော်ကြာသွားပြီ...”

“ဟာ...မပြောပါနဲ့တော်၊ ဟိုရှေ့က အခန်းမှာ တည်းခိုနေတဲ့ လူနှစ်ယောက် ဘယ်ထွက်သွားမှန်း မသိဘူး၊ ကျွန်တော်တောင် ကံကောင်းလို့ ဘာမှမဖြစ်တာ”

“ဒါနဲ့ အဲဒီအခန်းထဲက လူတွေကို ဘာဖြစ်လို့ လာဖမ်းတာလဲ”

“ဖြစ်ကမ်းနားက ငါးဖမ်းတဲ့မိသားစု ငါးဦးကိုဖမ်းပြီး လူယက်ပစ္စည်းယူခဲ့တယ်၊ အိမ်ကိုလဲ မီးရှို့ခဲ့တယ်၊ နောက် အဲဒီအခန်းမှာ လာတည်းခိုနေကြရင်း ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားကြတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်အထင် အဲဒီအခန်းထဲက လူနှစ်ယောက်ဟာ လူကောင်းလို့ ထင်ရတာပဲ၊ အခုမှ ဓားပြတွေဖြစ်မှန်း သိရတော့တယ်”

ချူးဆောက်စွမ်းက ငွေငွေမနည်းငယ်ထုတ်ယူကာ စားပွဲထိုးအား လှမ်းပေးရင်း...

“ကဲ...ကျုပ်တို့အတွက် ရေနွေးတစ်ကရား မြန်မြန်သာ ယူလာပေးပါ၊ နောက်ပြီး ထမင်းဟင်းလျာတွေကိုပါ ယူလာနဲ့ပါ၊ ကျုပ်တို့ စိုက်ဆာလှပြီ”

မာန်ချိုင်းစား(စာစဉ်-၆-ဒိမ်း) ♦ ၁၃

စားပွဲထိုးလေး ထွက်သွားသောအခါမှ ချူးဆောက်စွမ်းက ကျန်းမြူးလှအား တီးတိုးပြောလိုက်သည်။

“တော်တော်လာတဲ့သူတွေပဲ၊ သူတို့အပြစ်ကို တို့ခေါင်းပေါ်ပုံရချင်နေတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ သူတို့ရည်မှန်းချက်ရောက်ဖို့အတွက် ဘာမဆို လုပ်ကြမယ်လူတွေပဲ၊ သိုင်းလောကမှာ ဒီလိုချည်းပါပဲလေ၊ အဲဒီအတွေ့အကြုံကို စူဠဗဟုသုတသာ ယူပေတော့”

“ကဲ...တို့နှစ်ယောက် ဒီည ကောင်းကောင်းအနားယူလိုက်မယ်၊ မနက်ခြန်ကျမှ မြင်းနှစ်စီးဝယ်ပြီး ခရီးနှင်ကြတာပေါ့၊ သူတို့တစ်တွေ မြေမကိုင်မီ လက်မကိုင်မီဖြစ်သွားအောင် လုပ်ပြလိုက်မယ်”

ထိုနေ့ညတွင် ချူးဆောက်စွမ်းတို့နှစ်ယောက်မှာ အေးအေးဆေးဆေး အနားယူအိပ်စက်လိုက်ကြသည်။

ငွေရောင်ပုံပလ္လေအသွားကြီးတို့ဘက်တွင်မှ ချူးဆောက်စွမ်းတို့နှစ်ယောက် ရုတ်တရက် ပျောက်ကွယ်သွားခြင်းကြောင့် ရုတ်ရုတ်သံသ လှုပ်လှုပ်ခွံ့ခွံ့ ဖြစ်လာကြသည်။

အစီအစဉ်အသစ် ထပ်မံရေးဆွဲကာ လှုပ်ရှားရန် ပြင်ဆင်နေကြသည်။

သို့သော် ယနေ့ညနေခင်းအချိန်တွင် ချူးဆောက်စွမ်းနှင့် ကျွန်းမြူးလူတို့နှစ်ယောက် တေးမသီရန်မခွင့် ကျန်ယန်မြို့သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြ၏။

နှစ်ယောက်သား ဆိတ်ငြိမ်သော တည်းခိုခိုခိုတန်းပိုင်ရာပြီး တည်းခိုနေကြသည်။

နောက်ယောင်ခံလိုက်လာသူ တစ်စုံတစ်ဦးမျှ မတွေ့ရသဖြင့် တည်းခိုဆိုင်အပြင်ထွက်ကာ ဓားသောက်ဆိုင်တစ်ခုတွင် ခိုက်ခြည် လိုက်ကြ၏။

ဤအချိန်တွင် အရက်ဆိုင်ထဲ၌ ဓားပွဲခုံ နှစ်လုံးစုစပ်လုံးစန့် သာရှိပြီး ဓားသောက်သူများ စည်ကားနေချိန်ဖြစ်သည်။

ထိုဆိုင်၏ ထောင့်တစ်နေရာရှိ ဓားပွဲခုံတွင် ထိုင်နေသည့် လူနှစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရသောအခါ ချူးဆောက်ခွမ်းနှင့် ကွန်း ဖြူးလူတို့နှစ်ယောက်မှာ တုန်လှုပ်သွားကြသည်။

တစ်ယောက်မှာ ဆဲဖြူအဘွားကြီး ပန်းခြောက်ခက်မယ်ယီစင် ရန်နှင့် သူ့မြေးမလေး ရှောင်ရက်မေတို့ပင် ဖြစ်သည်။

ချူးဆောက်ခွမ်းတို့နှစ်ယောက်က ဓားပွဲလွတ်တစ်ခုတွင် ဝင် ထိုင်ကာ အရက်နှင့်ဟင်းလျာများ မှာယူလိုက်သည်။

ထို့နောက် တစ်ခက်ဓားပွဲရှိ ရှောင်ရက်မေတို့ မြေးအဘွား နှစ်ယောက်အား ချူးဆောက်ခွမ်းက မသိမသာ အကဲခတ်ကြည့်လိုက် ၏။

ရှောင်ရက်မေမှာ ဓားပွဲပေါ်ရှိ အရက်နှင့်ဟင်းလျာများအား စိတ်မဝင်ဓားဘဲ စိတ်ခုကျရှောင်ရက်မေပုံပေါ်နေသည့်အပြင် အနည်း အယ် ပိန်သွားသယောင်မယောင် ထင်မိ၏။

အဘွားကြီးယီစင်ရှန်က သောက်ပြီးသား အရက်ခွက်အား ဓားပွဲပေါ်တင်လိုက်ပြီး လေးလံသော လေသံဖြင့် မြေးဖြစ်သူကို ပြောလာသည်။

“ရှောင်ရက်မေ ... နင့်ကြည့်ရတာ ဝိညာဉ်မဲ့နေတဲ့ပုံပဲ၊ ငါပြော တဲ့ စကားကို နည်းနည်းမှ အယုံအကြည်မရှိဘူး...”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘွားဘွားပြောတဲ့စကားကို ယုံကြည်ပါတယ်၊ ဒီရက်အတွင်း ခရီးပြင်းနှင့်လာခဲ့ရတဲ့အတွက် စိတ်ပင်ပန်း လှပင်ပန်း ဖြစ်နေပြီး ထုံထိုင်းနေတာပါ”

အဘွားကြီးယီစင်ရှန်က “အတန်ငယ်စဉ်းစားပြီး...”

“အခုတက်ထူးဆန်းတာပဲ၊ ဘွားဘွားတို့ ဒီပုံစံအတိုင်းလိုက်ရင် မိနိုင့်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ သတင်းထွက်ခဲ့မှ မရတာလဲမသိဘူး၊ တို့မြေး အဘွား ရွှေ့ကိုများ သိပ်ရောက်နေလို့လားမသိဘူး...”

“ဘွားဘွား ... ချူးဆောက်ခွမ်းဟာ ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွဲလုပ်ပြီး သွားသလား မသိဘူး...”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒီချာတိတ်ဟာ အလွန်မာနကြီးတယ်”

ကွန်းဖြူးလူက ချူးဆောက်ခွမ်းအား အတွင်းအားစိန်ဝင်အသံ လှိုင်းဖြင့် ပြောဆိုလာသည်။

“ချူးဆောက်ခွမ်း ရှောင်ရက်မေကို ကြည့်စမ်းပါဦး၊ သူ့ဓမ္မာ နည်းနည်းတောင် ပိန်သွားတယ်၊ အယ်လောက်သနားရာကောင်း လိုက်သလဲ၊ ကူညီလိုက်ပါဦး”

ချူးဆောက်ခွမ်းကလည်း အတွင်းအားစိန်ဝင် အသံလှိုင်းဖြင့် ပြန်လည်ပြောဆိုလိုက်သည်။

“နဂါးတံတေးမင်းချောင်း ငါ ကျူးစင်ဟန်ကို ပေးလိုက်ပြီမို့ မတတ်နိုင်တော့ဘူး”

“ကျွန်မ ပြောတာ သိမဟုတ်ဘူး၊ ရှောင်ရက်မေရဲ့ စိတ် ရောဂါဟာ သူ့ဓမ္မာကိုယ်မှာဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ ရောဂါထက် ပိုမိုပြင်းထန် ပုံ ရတယ်”

ထိုစဉ် အဘွားကြီးယီစင်ရှန်ထံမှ ဟင့်ခနဲအသံထွက်ပေါ်လာ ပြီး...

“ဟင် ... သူ့သေပြီမဟုတ်လား၊ ဘာကြောင့် ဒီကိုရောက်လာရတာလဲ”

ချူးအောက်စွမ်းနှင့် ကျွန်းမြို့လူတို့နှစ်ယောက်က ဆိုင်ပေါက်ဝသို့ ကမ္ဘာ့ကယာလှမ်းကြည့်လိုက်ရာ မိန်းကလေးတစ်ယောက် မထွက်လင့်ဘဲ ခေတ္တလိုက်ရသည်။

တုံ့ရုံမက ဆိုင်အတွင်းသို့ ခပ်တည်တည်ဝင်ရောက်လာရင်း တမင်သက်သက် လုပ်သည်လားမသိ။ ချူးအောက်စွမ်းတို့ရှိရာဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ကာ အေးဇက်ဇက် ရယ်မောရင်း အဘွားကြီး ယီစင်ရှန်ကို လှမ်းပြောလိုက်၏။

“ဗွေရောင်ဆရာမကြီးနဲ့ မမရောင်တို့ နေကောင်းပါရဲ့လား၊ ကျွန်မကို ထိုင်ခွင့်ပြုပါ”

ရောင်ရက်မက ထိုင်ခွင့်ပြုသော်လည်း အဘွားကြီးယီစင်ရှန်က ကန့်ကွက်စကား ပြောဆိုလာသည်။

“မဖြစ်ဘူး... ငါ ထမင်းစားသောက်နေတဲ့အချိန်မှာ တခြားလူနဲ့ အတူမထိုင်ချင်ဘူး”

ထိုစကားကြောင့် မိန်းမပျိုလေးတုံ့ရုံမက အိုးခနဲ အံ့သြသံပြုလိုက်ရင်း...

“ဟုတ်လား၊ ကျွန်မအခုလာခဲ့ရတဲ့ အကြောင်းရင်းက ဆရာမကြီးကို သတင်းစကား ပြောပြဖို့ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ထိုင်ခွင့်မပြုနိုင်တဲ့အတွက် ထားလိုက်ပါတော့လေ”

စကားဆုံးသည်နှင့် တုံ့ရုံမ လှည့်ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ် အဘွားကြီးယီစင်ရှန်က လှမ်းအော်ဟစ်တားလိုက်သည်။

“ခဏနေဦး”

မိန်းမပျိုလေး တုံ့ရုံမက နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်ရင်း...

“ဆရာမကြီး... ဘာကိစ္စများ ရှိနေလို့ပါလဲ”

“မင်း ပြောရောရှိရင် ပြောနိုင်တယ်”

“ကျွန်မ မတ်တတ်ရပ်ပြီး စကားမပြောချင်ဘူး”

“ကောင်းပါပြီ... မင်း ငါ့ရွှေကနဲမှာ ထိုင်နိုင်ပါတယ်၊ ပြောရောရှိရင် စပြောနိုင်ပြီ”

ထိုအခါ တုံ့ရုံမက ရွှေကန်ရက်မသက်သို့ လှည့်ပြီး ပြောလာသည်။

“မမရောင်... ရွှင်ဟာ ဒီလို ဆောင်းရာသီ အင်မတန်ဆွမ်းအေးတဲ့ အချိန်မှာ ပြောက်ဘက်ကို ခရီးပြင်းစုန်ဆင်းလာခဲ့ရတယ်ဆိုတော့ ချူးအောက်စွမ်းကို တွေ့ချင်နေလို့လား”

မိန်းမချောလေး ရောင်ရက်မကမူ သက်မကြီးချပြီး ခေါင်းငုံ့ကာ စကားပြန်မပြောနိုင်ဖြစ်နေသည်။

အဘွားကြီး ယီစင်ရှန်ကမူ ဘုဆတ်ဆတ်ပြောလာ၏။

“ပြောရောရှိရင် ငါအဘွားကြီးကိုပဲ ပြောပါ၊ ဟိုတွေ့ ဒီပတ်လုပ်မနေစမ်းနဲ့”

တုံ့ရုံမကလည်း အားကျမခံ ပြန်ပြောလာသည်။

“ကျွန်မမို့ စကားအခွင့်တိုင်းက အမှန်ချည်းမို့ ဟိုတွေ့ ဒီလိုက စကား လုံးဝမပါဘူး”

“ထားပါတော့၊ ငါတို့က ချူးအောက်စွမ်းနဲ့ တွေ့ချင်မတွေ့ချင်ဆိုတဲ့ကိစ္စဟာ နင်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

ထိုအခါ တုံ့ရုံမက မျက်နှာတစ်ချက်တည်လိုက်ပြီး...

“အမှန်ပြောရရင်တော့ ဆရာမကြီးတို့ မြူးအဘွားနှစ်ယောက်ဟာ ချူးအောက်စွမ်းကို တွေ့ချင်ရင် ကျွန်းကျွန်းမြို့က ထွက်ခွာမသွားပါနဲ့”

ထိုကောကြောင့် အဘွားကြီးယီစင်ရှန် မွက်မှာတစ်ချက် ပွက်သွားပြီး...

“ဒီကောက ဘယ်လိုသဘောလဲ”

“ကျွေးစင်ဟန်ဟာ အိမ်ထဲမှာပုန်းနေပြီး အပြင်မထွက်ဘူး။ ဒီကိစ္စကို ချိုးဆောက်ခွမ်းအနေနဲ့ အရေးနဲ့အမြန်ဆိုသလို သိပ္ပာနမုန့်ပဲ။ သူသိလာတဲ့အချိန် ကျန်းကျိုးဖြူကို အမိပြန်လာမှာပါ။ ဆရာမကြီးတို့ မြေးအဘွားက ကျန်းကျိုးဖြူမှာ စောင့်နေရင် ချိုးဆောက်ခွမ်းနဲ့ မလွဲမသွေ တွေ့ရမှာဖြစ်တယ်။ ဒီနည်းဟာ အကောင်းဆုံးနည်းတစ်ခုပါပဲ”

တုံရဲမေ၏စကားကို အဘွားကြီး ယီစင်ရှန် ကြားရသော်လည်း ဘာမျှမဖြစ်သလို နေလိုက်သည်။

သို့သော် ချိုးဆောက်ခွမ်း ကြားလိုက်ရသည်နှင့် စိတ်ထဲတွင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားတော့သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် တုံရဲမေ၏စကားများက မိမိအား တမင်ပြောပြနေသလို ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်။

ထိုစကားများကြောင့် ကျွေးစင်ဟန် အိမ်မှထွက်ခွာသွားသည်ဆိုသည့် ကျွေးချောက်ထင်၏စကားမှာ လိမ်လည်ပြောဆိုလိုက်သည့် စကားများဖြစ်မှန်း ထင်ရှားနေလေသည်။

ထို့ပြင် ဤကဲ့သို့ လိမ်လည်ပြောဆိုလိုက်ခြင်းအားဖြင့် မိုးငုံလက်သည်းစွန်ကွက်မှာ ကျွေးချောက်ထင်၏လက်ထဲတွင် ချောက်ရှိနေသဖြင့် မိမိတို့အား အဝေးသို့ ပ၊ထုတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ချိုးဆောက်ခွမ်း သိလာသည်။

ချိုးဆောက်ခွမ်းမှာ စိတ်ထဲ၌ ပူပူယာဇဝင်လာပြီး ကျန်းခြေလှကိုကြည့်ကာ အတွင်းအားစိမ့်ဝင်အသံလှိုင်းဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ကဲ...တို့ ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ”

“သိပ်မလောနဲ့... ဒီဒီနဲ့မဟာ အတော်ကိုညာဏ်များတယ်။ သူက ခွင့်ကို စကစွန်နုနုနဲ့ဆီ မသွားဖြစ်အောင် တမင်အကွက်ဆင်တာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်”

ကျန်းခြေလှ၏စကားကြောင့် ချိုးဆောက်ခွမ်းမှာ အနည်းငယ် စိတ်အေးသွားပြီး တစ်ဖက်စကားသံများကို ဟန်မပျက်ဆက်လက် နားစွင့်နေလိုက်သည်။

အဘွားယီစင်ရှန်က အတန်ကြာ တွေ့ဝေနေပြီးမှ တုံရဲမေအား မေးလာသည်။

“တုံရဲမေ...နင် ချွေမြို့တော်မှာတုန်းက တစ်နဲ့တစ်ယောက်ရဲ့ လုပ်ကြံခြင်းခံရပြီး သေဆုံးသွားတယ်မဟုတ်လား။ ခုလို ဘာကြောင့် အကောင်းပဲကတိ ပြန်ဖြစ်သွားရတာလဲ”

“ဒါက ကွန်မရဲ့ လွှဲ၊ဝှက်ချက်ဖြစ်ပါတယ်”

“ဒါဆို ကျန်းယန်ဖြူကိုလာတာ ဒီစကားပြောဖို့အတွက်ပဲလား”

တုံရဲမေက ချိုးဆောက်ခွမ်းတို့ရှိရာသို့ မသိမသာတစ်ချက် ကြည့်လိုက်ပြီး ဆက်လက်ပြောဆိုလိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး။ ဆရာမကြီးတို့နဲ့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်တွေ့မိလို့ ခုလိုပြောပြတာပါ”

“အေး...မင်းရဲ့စကားတွေက ကုန်ပြီဆိုရင် သွားနိုင်ပြီ...”

ထိုအခိုက် စားပွဲခိုက်က တုံရဲမေအတွက် ခေါက်ဆွဲဖြုတ်လေးမျှ ပေးပြီးဖြစ်၍ တုံရဲမေက ရယ်မောပြောဆိုလာသည်။

“ကွန်မ...ဒီခေါက်ဆွဲဖြုတ် ကုန်အောင်စားပြီးတော့ သွားပါမယ်”

စကားဆုံးသည်နှင့် တုံ့ရုံမေးက ဘာစကားမျှမပြောတော့ဘဲ
ခေါင်းငုံ့ကာ စားသောက်နေလိုက်တော့သည်။

တုံ့ရုံမေး ခေါက်ဆွဲဖြုတ်သောက်နေစဉ် အဘွားကြီးယီစင်ရှန်
မှာ မျက်နှာအမူအရာ ပြောင်းလဲသွားပြီး ရုတ်တရက် မတ်တတ်ထရပ်
လိုက်သည်။

“တုံ့ရုံမေး...မင်းဘာသာ အေးဆေးဆေးဆေးစားနှင့်တော့၊
ငါတို့ ခိုက်ဝသွားပြီ၊ မင်းအဖော်အဖြစ် မနေနိုင်ဘူး၊”

အဘွားကြီး အိတ်တွင်းမှ ငွေစာအချို့ ခိုက်ထုတ်ပြီး စားပွဲထိုး
အား ခေါ်ကာ ကုသင့်ငွေများကို ရှင်းလင်းပေးလိုက်ရင်း မြွေဖြစ်သူ
ရောင်ရက်မေးကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ရောင်ရက်မေး...တို့သွားကြစို့”
ရောင်ရက်မေးမှာ တုံ့ရုံမေးအား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး တစ်ခုခု
ပြောချင်နေဟန်တူသည်။

သို့သော် စကားသံများ ထွက်မလာဘဲ မတ်တတ်ရပ်ကာ
အဘွားဖြစ်သူနှင့် လိုက်ပါသွားရတော့၏။

တုံ့ရုံမေးက မြွေအဘွားနှစ်ဦး၏ နောက်ကျောကိုကြည့်ပြီး
အေးစက်စက်ရယ်မောရင်း ချွေးအောက်မွှမ်းတို့ဘက်လှည့်ကာ စကား
ပြောမည်အပြု လူသန်သိုင်းသမားကြီးတစ်ဦး မြွေလှမ်းကွဲများဖြင့်
လျှောက်လှမ်းဝင်ရောက်လာပြီး မိန်းမပျိုလေး တုံ့ရုံမေးကို မေးလာ
သည်။

“ဒီကမိန်းကလေးက တုံ့ရုံမေးဆိုတာလား”
တုံ့ရုံမေးက ကြောင်တက်တက်ဖြစ်သွားကာ ခေါင်းညိတ်လိုက်
ရင်း...

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မ တုံ့ရုံမေးပါပဲ၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“ကျွန်ဆရာက မိန်းကလေးကို ဖိတ်ခေါ်နိုင်လို့လိုလိမ့်ပါ”
“ရှင်ဆရာက ဘယ်သူလဲ၊ ကျွန်မကို ဘာကိစ္စနဲ့ ဖိတ်ခေါ်
တာလဲ”

“ဒီလိုနေမျိုးမှာ ပြောပြစို့ မသင့်တော်ပါဘူး၊ မိန်းကလေး
ဟိုကိုရောက်တာနဲ့ သိပါလိမ့်မယ်”

တုံ့ရုံမေးက တစ်ခဏစဉ်းစားပြီးမှ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
“ကောင်းပြီ... ရှင်လမ်းပြပေးတော့”

စကားဆုံးသည်နှင့် တုံ့ရုံမေးက ငွေအကြွေတချို့အား စားပွဲ
ပေါ်သို့ ပစ်တင်ပြီး လူသန်သိုင်းသမားကြီးနှင့်အတူ ထွက်ခွာသွား
လေသည်။

ထိုအခါ ချွေးအောက်မွှမ်းက ကုသင့်ငွေများကို ရှင်းလင်းကာ
ကျန်းမြွေလူအား တီးတိုးပြောဆိုလိုက်သည်။

“မိန်းကလေးကျန်း... ငါတို့လဲ လိုက်သွားကြည့်ကြစို့”
“ဘာများကြည့်စရာကောင်းလို့လဲ၊ စကားစုံနန်းကို ရောက်
အောင် သွားဖို့သာ အရေးကြီးတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ တုံ့ရုံမေးကိုကြည့်ရတာ ငါတို့ကို နိုင်မိနေတဲ့
ပုံစံ၊ အခု အချင့်သာတုန်း သူ့နောက်လိုက်သွားရင် ဘယ်သူတွေနဲ့
အဆိုတ်အဆက်လုပ်နေတယ်ဆိုတာ သိရတာပေါ့”

မိန်းမပျိုလေးကျန်းမြွေလူမှာ ထိုစကားကြောင့် မျက်လုံးအစုံ
တွင် ရုတ်တရက် မှေးသထွက်လာသော်လည်း ဘာမျှဆက်မပြော
တော့ဘဲ ချွေးအောက်မွှမ်းနှင့်အတူ ဆိုင်အပြင်သို့ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။
ထို့နောက် တုံ့ရုံမေးနောက်သို့ မြွေလှမ်းကွဲကြီးဖြင့် နောက်
ယောက်ခံလိုက်သွားကြတော့သည်။

တစ်လမ်းလုံး ဘယ်ကွေ့ညာမျိုးဖြင့် လာခဲ့စေ့ကဖြည်းဖြည်း

www.burmeseclassic.com

လမ်းမကြီးမှ လမ်းကျဉ်းလေးတစ်ခုသို့ ရောက်ရှိလာပြီး တုံ့ရုံမေက အဆောက်အအုံတစ်ခုအရှေ့တွင် ရပ်လျက်ရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

တုံ့ရုံမေနှင့် လူသန်သိုင်းသမားကြီးတို့က ထိုအဆောက်အအုံကြီးအတွင်း ဝင်ရောက်သွားပြီး တံခါးခေါက်လိုက်ရာ တံခါးပွင့်လာသည်နှင့် လူသန်သိုင်းသမားကြီးက တံခါးအတွင်းမှ လူအား အမူအရာဖြင့် အချက်ပြပြီး ဝင်ရောက်သွားတော့သည်။

တုံ့ရုံမေတို့ ဝင်ရောက်သွားသည်နှင့် ကြီးမားနိုင်ခဲ့လှသော တံခါးမကြီးနှစ်ချပ်မှာ ပြန်ပိတ်သွားတော့သည်။

မျိုးဆောက်စွမ်းကိုနှစ်ယောက်မှာ အဝေးမှအကဲခတ်ကြည့်နေရင်း ထိုမြို့ကို ခုန်လွှားဝင်သွားပြီး အဆောက်အအုံဘေးပတ်ပတ်လည်အား လှည့်ပတ်အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

အဆောက်အအုံကြီးတစ်ခုလုံး မှောင်မှိုက်နေပြီး အနောက်ဘက် အဆောက်အအုံတစ်ခုတွင်သာ မီးရောင်မြင်လိုက်ရ၏။

အခြေအနေကိုကြည့်ရသည်မှာ ဤအဆောက်အအုံအတွင်းရှိ လူများမှာ ဒုစရိုက်သမားများဖြစ်နိုင်ပြီး သိုင်ပညာပြင်မားပုံရသည်။

ထို့ကြောင့် မျိုးဆောက်စွမ်းက ကျန်းဖြူးလူအား မိမိနောက်ဘက်တွင် ထားကာ ထိုအိမ်ရှိရာသို့ ချဉ်းကပ်သွား၏။

ထို့နောက် မျိုးဆောက်စွမ်းက အိမ်ခေါင်မိုး အုတ်ကြွပ်ပေါ်သို့ ခုန်လွှားတက်သွားသည်အချိန်တွင် လူသန်သိုင်းသမားကြီးနှင့် တုံ့ရုံမေတို့မှာ ဝရန်တာတစ်ခုဆီမှ ထွက်ပေါ်လာကြောင်း တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုမှတစ်ဆင့် မျိုးဆောက်စွမ်းက ကိုယ်ကိုဝပ်ကာ တံခေါက်ခြင်းပေါ်တွင် ပြားကပ်နေပြီး အခန်းတွင်းသို့ နှောင်းကြည့်နေသည်။

လူသန်သိုင်းသမားကြီးက အခန်းဝတွင်ရပ်နေပြီး တုံ့ရုံမေအား အေးဆေးစွာ ပြောလာသည်။

“မိန်းကလေးတုံ ရောက်လာပါပြီ”

“အခန်းထဲမှ အသက်ကြီးကြီး အသံတစ်သံထွက်ပေါ်လာတော့သည်။

“ဝင်လာနုပါ ...”

လူသန်သိုင်းသမားကြီးက အခန်းတံခါးဖွင့်ပေးပြီး တုံ့ရုံမေအခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားသောအခါမှ အခန်းအပြန်သို့ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားသည်။

တုံ့ရုံမေကမူ အခန်းတွင်းဝင်မီသည်နှင့် ဘေးပတ်ပတ်လည်သို့ လှည့်ပတ်အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ရာ အဖိုးတန်ပရိဘောဂများ နေသားတကျရှိနေပြီး အခန်းအလယ်လင်းမှ ကြီးမားသော မီးအိမ်ကြီးတစ်လုံး ထွန်းညှိထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ကြီးမားသော မီးပုံးကြီးအောက်တည့်တည့်တွင် ခုံထည်သည် နောက်မှီကုလားထိုင်ကြီးတစ်လုံးရှိပြီး အပြာရောင်ဝတ်စုံဝတ် မျက်နှာပုံးစွပ် လူတစ်ဦးက ဟိန်ဟန်အပြည့်ဖြင့် ထိုင်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

မျက်နှာပုံးစွပ်တိုင် ၈၁၀ပါးစားတစ်ခုသာ တပ်ဆင်ထားခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုလူ၏နောက်ဘက်တွင် ဝတ်စုံမိမိဝတ် အိမ်ဖော်ချာတိတ်နှစ်ဦး ရပ်နေပြီး မျက်နှာပုံးစွပ်လူက တုံ့ရုံမေအား လက်ပြောင်ပြလိုက်သည်။

“မိန်းကလေးတုံ ...ထိုင်ပါဦး ...”

တုံ့ရုံမေကလည်း မျက်နှာမျှင်းဆိုင်ရှေ့သို့ ခုံတွင်းအားမနာတမ်း

ထိုင်ကာ အေးစက်စက် ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ရှင်ဘယ်သူလဲ ...၊ ကျွန်မကို ဒီကိုခေါ်လာတာ ဘာကိစ္စမှားနဲ့နေလို့လဲ”

“ကျုပ်နှစ်ယောက် မပြောနိုင်တဲ့အတွက် ခွင့်လွှတ်ပါ။ မိန်းကလေးကို တစ်ခုပဲ ပြောပြနိုင်မယ်။ မိန်းကလေးကို ပညာသင်ပေးတဲ့လူဟာ ကျုပ်နဲ့ ပတ်သက်မှုရှိခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်ဟာ မိန်းကလေးနဲ့ မိတ်ဆွေသားဖြစ်နိုင်ပြီး ရန်သူမဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ စိတ်ချယုံကြည်ထားပါ”

တုံ့ရုံမက ထူးဆန်းသောလေသံဖြင့် ...

“မိတ်ဆွေဖြစ်နိုင်ရင် ဘာဖြစ်လို့ ဧကမူကိစ္စခံရလို့ တပ်ဆင်ထားရတာလဲ”

“ဒါက အချိန်မတန်သေးတဲ့အတွက် နုလို့ မျက်နှာပုံးစွပ်ထားရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်”

“ကောင်းပြီ၊ ကျွန်မကို ခေါ်လာတဲ့ကိစ္စဟာ ဘာကိစ္စလဲ”

ထိုအခါ မျက်နှာပုံးစွပ်လူက ချောင်းတစ်ချက်ဟန်လိုက်ပြီး

“မိန်းကလေးက ချွေးအောက်ခန်းရဲ့ ခြေရာကို သိတယ်လို့ကြားခဲ့ရပါတယ်။ သူ့ကိုလဲ ဧကရစ်နန်းဆီမပြန်ဖို့ ဖျောင်းဖျေခဲ့တယ်ဆိုတာ အမှန်ပဲလား”

“မမှားဘူး ...”

“မိန်းကလေးအနေနဲ့ နောက်ထပ် ဘာမှမလုပ်ဘဲ ချွေးအောက်ခန်းကို ဧကရစ်နန်းဆီ ပြန်သွားပါစေ”

“ဟင် ... ရှိတော့ကတည်းက ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်လဲ ...”

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျုပ်ကို မေးမနေနဲ့၊ မိန်းကလေး သဘောတူ မဟုတ် ဒါပဲသိချင်တယ်”

“ရှင်ဟာ ချွေးအောက်ခန်းရဲ့ မိတ်ဆွေလား”

“မဟုတ်ဘူး ...”

“မိတ်ဆွေမဟုတ်ရင် ဘာဖြစ်လို့ သူ့ဘက်က ကူညီပြောပေးနေရတာလဲ”

မျက်နှာပုံးစွပ်လူက သက်ပြင်းတစ်ချက်မျှတ်ထုတ်လိုက်ပြီး ...

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ လက်ရှိအခြေအနေမှာ ပြောလို့ မဖြစ်ဘူး၊ မိန်းကလေးက ကျုပ်ရဲ့ စကားကို လက်ခံမယ်ဆိုရင် ကျုပ်အထူးပဲ ကျေးဇူးတင်မိတယ်”

တုံ့ရုံမက အတန်ကြာစဉ်းစားတွေဝေပြီး ချောင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ရှင်က ဘာအကြောင်းကြောင့်ဆိုတာ ပြောမပြရင်တော့ ကျွန်မ သဘောတူဖို့ မလွယ်ဘူး”

“မိန်းကလေး ...၊ သိင်္ဂါလောကတစ်ခုလုံးအတွက် ထည့်မစဉ်းစားတော့ဘူးလား”

“ချွေးအောက်ခန်းဟာ အခု ဧကရစ်နန်းဆီ ပြန်နေတဲ့အချိန်တယ်လောက်အနှုတ်မှားတယ်ဆိုတာ ရှင်လဲသိမှာပေါ့၊ ကျွန်မအထင်ပြောရရင်တော့ သူဟာ ဧကရစ်နန်းကို အေးအေးချမ်းချမ်းရောက်နိုင်လိမ့်မယ် မထင်ဘူး၊ ဧကရစ်နန်းကို ကျွန်မက သူ့ကို ကိစ္စတစ်ခုအတွက် ခြေရင်းဖို့ရှိနေတယ်။ ဒါကြောင့် လောလောဆယ် ချွေးအောက်ခန်းကို အသေမခံနိုင်သေးဘူး”

“မဟုတ်သေးဘူးလေ၊ မိန်းကလေးရဲ့ ဖခင်ကို သူ့အမူလုပ်ကြံသွားတယ်ဆိုတာ ခုချိန်အထိ ပမောဦးလို့ ဖြစ်နေသေးတယ်။ တကယ်လို့ ကျုပ်ရဲ့ စိန်ချက်အတိုင်း ဖြစ်လာခဲ့ရင် မကြာမီ ကျွန်ုပ်တို့

ရေပေါ်လာရလိမ့်မယ်၊ အဲဒီအချိန်ကွဲမှ မိန်းကလေးက သူ့ကိုစာရင်း
ရင်းရင် အချိန်မီပါသေးတယ်”

“ရှင်ကောားဟာ အတော့်ကို နားလည်ရခက်ပါတယ်၊ သုံးနှစ်
သားလေးကိုတောင် မလိမ့်ညာနိုင်ပါဘူး၊ နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ရှင်
ပင်ကိုမျက်နှာအတိုင်း ကျွန်မကို ဆွေးနွေးရင်တော့ အဆင်ပြေ ကောင်း
ပြေနိုင်လိမ့်မယ်၊ နို့မဟုတ်ရင် ဆက်လက်ဆွေးနွေးဖို့ အတော့်ကို
ခက်တယ်”

ကောားဆုံးသည့်နှင့် မိန်းကလေး တုံ့ရုံမက ထိုင်ရာမှ မတ်
တတ်စပ်ကာ ထွက်ခွာသွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ထိုအခါ မျက်နှာပုံစွပ်လူမှာ စိတ်ဓာတ်ကျသွားပ. နံဖြင့် သက်
ပြင်းရွှည်ကြီးတစ်မျက် ချလိုက်ပြီး...

“အင်း... မိန်းကလေးက ကျုပ်ကောားကို နားထောင်လဲ
ကျုပ်ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး၊ ကျုပ်ဟာ မိန်းကလေးအပေါ် မကောင်းတဲ့
စိတ် လုံးဝမရှိပါဘူး၊ တခြားတစ်ယောက်သာ မိန်းကလေးကို ဒုက္ခ
ရောက်အောင်လုပ်ဖို့ အသင့်စောင့်ချင် နောင်နေ့လိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့်
မိန်းကလေး ဒီကထွက်ခွာသွားတာနဲ့ အထူးသတိပီရိယ ထားစေချင်
တယ်”

“ရှင်... ကျွန်မကို ကြောက်အောင် ဖြိုမီးခြောက်ပြောဆိုမေး
တာလား”

“ကျုပ်ပြောတာ အမှန်တွေအညွှန်း၊ မိန်းကလေး အပြင်ရောက်
ရင် သိလာပါလိမ့်မယ်၊ ကဲ... မိန်းကလေး သွားမယ်ဆိုလဲ သွားနိုင်
ပါပြီ”

တုံ့ရုံမက ဘာမှမပြောဆိုတော့ဘဲ ကိုယ်ကို ချာခနဲလှည့်ကာ
အခန်းအပြင်သို့ လှည့်ထွက်သွားတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ချူးအောက် ဇွမ်းက အိမ်တံခွန်ပြတိုပေါ်တွင်
မှောင်မိုက်နားထောင်နေသည့်အတွက် ဓာပဝါမျက်နှာပုံစွပ်လူ၏
အသံကို ရင်းနှီးသကဲ့သို့ ခံစားလာမိသည်။

သို့သော် မည်သည့်နေရာတွင် ရင်းနှီးခဲ့သည်ကိုတော့ ခဉ်းစား
မရပြန်နေသည်။

မိန်းမပျိုလေး တုံ့ရုံမဟု ထွက်ခွာသွားတော့မည်မို့ ချူးအောက်
ဇွမ်းက ခေါင်မိုးပေါ်သို့ ပြန်တက်ကာ ဘာဆက်လုပ်ရမည်မသိ
ပြန်နေသည်။

စိတ်ထဲတွင် တုံ့ရုံမဟု ဆက်လိုက်ရမည်လော၊ သို့မဟုတ်
အောက်ဆင်းပြီး ဓာပဝါမျက်နှာပုံစွပ်လူနှင့် သွားတွေ့ရမည်လောဟု
နှံ့ခြားမရ ပြန်နေမိသည်။

မိန်းမပျိုလေး တုံ့ရုံမဟု လူသန်သိုင်းသမားကြီးနှင့်အတူ
အမှောင်ရိပ်တွင်းသို့ ပျောက်ကွယ်သွားတော့မည်ဖြစ်၍ ချူးအောက်
ဇွမ်း အကြံတိုက်ကာ တုံ့ရုံမဟုဆက်သို့ လိုက်တော့မည့်ဆဲဆဲ ရုတ်
တရက် မျက်နှာပုံစွပ်လူထံမှ လေးလံသော စကားသံ ထွက်ပေါ်လာ
သည်။

“မိတ်ဆွေ... ခေါင်မိုးပေါ်မှာ ချမ်းပါတယ်၊ အခန်းထဲဝင်ပြီး
အနွေးဓာတ် လာယူလှည့်ပါ”

ချူးအောက် ဇွမ်းက အေးဇက်ဇက် ရယ်မောပြန်ပြောလိုက်
လေ၏။

“ကျုပ်လဲ ဒီသဘောရှိပါတယ်”

ရယ်မောပြောဆိုရင်း မျက်နှာပုံစွပ်လူ၏ အခန်းတွင်းသို့
ချူးအောက်ဇွမ်းက လွှားခနဲခုန်လွှား ရောက်ရှိလာသည့်
မျက်နှာပုံစွပ်လူမှာ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာသည့် ကုန်သည်

www.burmeseclassic.com

အဝတ်အစားနှင့် လူလတ်ပိုင်းအရွယ် ပြစ်နေသဖြင့် ကြောင်အမ်းအမ်း ပြစ်သွားသည်။

“မိတ်ဆွေရဲ့ နာမည် ဘယ်လိုခေါ်ပါသလဲ၊ မျက်နှာပေါ်က ဆေးရည်တွေ မျက်ပစ်လိုက်ပါတော့၊ မူလမျက်နှာနဲ့ပဲ ကျုပ်တို့ စကားပြောကြရအောင်”

ချူးအောက်စွမ်းက သဘောကွဟနဲ့ဖြင့် ...

“နှစ်မက်လုံး ဒီလိုပဲမို့ မထူးပါဘူး၊ နောင်ကြီးလဲ မျက်နှာပုံ မရွတ်နိုင်ဘူး၊ နာမည်မပြောချင်ဘူး၊ ဒီတော့ ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်ရဲ့ နဂိုမျက်နှာကို ကြည့်ချင်ရတာလဲ”

“ဟုတ်ပါရဲ့ ...၊ မိတ်ဆွေရဲ့ စကား အလွန်ထိမိပါတယ်၊ ဒါနဲ့ ကျုပ်ကဟာထဲဝင်ပြီး နဲ့စမ်းတာ ဘာသဘောလဲ”

“နောင်ကြီးရဲ့ အမေးက အတော်ကိုကောင်းတဲ့မေးခွန်းပါပဲ၊ ကျုပ်ကလဲ ခင်ဗျားကိုပြန်မေးချင်ပါတယ်၊ နုနုက မိန်းကလေးတို့ကို ပြောလိုက်တဲ့စကားက ဘာသဘောလဲ”

“မိတ်ဆွေ နောင်ကြီးနားထောင်ပြီးမဟုတ်လား ...၊ ဘာ ဖြစ်လို့ ဒီလိုမေးလာရတာလဲ”

“ကျုပ်ဟာ ဘယ်လောက်အသုံးကွဲတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း အမှန် တကယ်သိချင်လို့ပါ”

မျက်နှာပုံးစွပ်က ချူးအောက်စွမ်းအား အသေအချာစူးစိုက် ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“မိတ်ဆွေက ငွေရောင်ပုံပုလွေရဲ့ လူလား ...”

“မဟုတ်ဘူး ...”

“ဒါဆိုရင် ယွင်ကြင်ထောက်ရဲ့ လူပေါ့ ...”

“နောင်ကြီးရဲ့ နေ့မှန်းချက် ပိုဆေးသွားပါပြီ ...”

“ကျုပ်ပြောတာ တစ်ခုမှမဟုတ်လေတော့ ခင်ဗျား ဘယ်သူ ဆိုတာ မစန့်မှန်းနိုင်တဲ့အတွက် ခွင့်လွှတ်ပါ”

“ဒါဆိုလဲ ချွန်ထားလို့ မဖြစ်တော့ဘူး”

ချူးအောက်စွမ်း စကားဆုံးသည်နှင့် ရှေ့သို့ နှိပ်နေတက်ကာ မျက်နှာပုံးစွပ်အား ဆွဲချွတ်လိုက်သည်။

မျက်နှာပုံးစွပ်ကလည်း သူ၏ခြေထောက်ကို ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ အားစိုက်လိုက်သည်နှင့် ထိုင်နဲ့နှင့်အတူ နောက်ခြေသုံးလှမ်းခန့် ရောက်ရှိသွားတော့သည်။

“နေစမ်းပါဦး ... မိတ်ဆွေဟာ ကျုပ်နဲ့ ရန်သူမဟုတ်ပါဘူး”

“နောင်ကြီးရဲ့ မျက်နှာပုံးကို ဖြုတ်ပစ်လိုက်မယ်ဆိုရင် အချိန် မီနိုင်ပါသေးတယ် ...”

စကားဆုံးသည်နှင့် ချူးအောက်စွမ်းက ပထမအတိုင်း ရှေ့ တက်လှမ်းကာ စာပေါ်မျက်နှာပုံးအား ဖမ်းဆွဲချွတ်လိုက်ပြန်သည်။

မျက်နှာပုံးစွပ်လူ နောက်ဘက်ရှိ ဝတ်နံနံမီးဝတ် လူငယ်လေး နှစ်ဦးက မာန်တစ်ချက်တင်းကာ နောက်မှီကလေးထိုင်ရှေ့သို့ ရုတ် ခြည်းကောက်ရှိလာပြီး လက်ဝါးလေးစုံဖြင့် ချူးအောက်စွမ်းကို တိုက် နိုက်လာတော့သည်။

ချူးအောက်စွမ်းက ဟင့်ခနဲ အသံတစ်ချက်ပြုရင်း လက် တစ်ချက် ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်။

“သွားကြစမ်း ...”

“ပြောင်း ...”

ဝတ်နံနံမီးဝတ် လူငယ်နှစ်ယောက်မှာ ချူးအောက်စွမ်း၏ လက်ဝါးတစ်ချက်ကို ထိလိုက်သည်နှင့် ပုဆိန်ဖြင့် အခန်းခရသည်

အလား နာကျင်စွာ ညည်းညူဆော်ဟစ်ရင်း နောက်ပြန်ဆုတ်သွားကြသည်။

ထိုအခါ မျက်နှာနုနုလှက အင်္ကျီလက်စွပ်ဖြင့် ခွေယမ်းလိုက်ရာ ခေါင်းပေါ်မှ ကြေးမုံသော မီးပုံကြေးမိုးငြိမ်းသွားကာ တစ်ခန်းလုံး မှောင်အတိကျသွားတော့၏။

ရုတ်တရက် မှောင်အတိကျသွားသဖြင့် ဈေးဆောက်ခွမ်းက တစ်ဖက်လူ လုပ်ကြံလာမည်စိုး၍ ခန္ဓာကိုယ်မှ အဓိကနေရာများကို ကာကွယ်ထားလိုက်သည်။

ရုတ်ခြည်း အခန်းတစ်ခုလုံး မှောင်မည်းတိတ်ဆိတ်သွားကာ မျက်နှာနုနုလှလူ ထွက်ပြေးသွားပြီဟု ဈေးဆောက်ခွမ်း ထင်မှတ်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် နောက်ဘက်ဆံ့မှ လေးလှိုင်းသံ တစ်ချက်ကြားရ၍ ဈေးဆောက်ခွမ်း အမြန်လှည့်ပြီး “လက်ဝါးစုံဖြင့် တွန်းထုတ်တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

“ဟိုး ... မလုပ်နဲ့ ... ကျွန်မပါ ...”

ကျွန်းခြူးလူမှန်း သိလိုက်ရသောအခါ ဈေးဆောက်ခွမ်းက လက်ဝါးပြန်ရပ်ပြီး မေးလိုက်၏။

“မိန်းကလေးကျွန်း ... ဒီနေရာက လူတစ်ယောက်ယောက် ထွက်ပြေးသွားတာ မြင်လိုက်ရသလား”

“မမြင်လိုက်ဘူး၊ ကျွန်မလဲ ခေါင်မိုးပေါ်ကကြည့်နေတော့ ရုတ်တရက် မီးငြိမ်းသွားတာမြင်လိုက်တာနဲ့ ရှင်အတွက်မိုးရိမ်ပြီး အခန်းထဲ မုန့်ဆင်းလာခဲ့တာပဲ”

“ဒီလူ အတော်လျင်တဲ့သူပဲ”

ထို့နောက် ကျွန်းခြူးလူအား ဖြစ်ပွက်သမျှကိုခွဲများကို တစ်ခေါက် ပြန်ပြောပြလိုက်သည်။

ကျွန်းခြူးလူမှာ နားထောင်နေရင်း အံ့သြလာကာ ...

“အင်း ... အတော်ကိုဆန်းပါလား၊ ဒီလူဟာ တုံ့ရဲမေကိုလဲ ရန်ပြုချင်တဲ့စိတ်မရှိဘူး၊ ရှင်နဲ့လဲ ရန်မဖြစ်ချင်ဘူးဆိုတော့ သူလူ ဘယ်သူဖြစ်နိုင်မလဲ”

“သူ ငါနဲ့ ရန်မဖြစ်ချင်လို့ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ ဘယ်သူဆိုတာ သူမသိလို့ ဖြစ်မှာပဲ”

“ကျွန်မတို့ ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ”

“ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ၊ လုပ်လစ်ပြေးပြီး တုံ့ရဲမေလဲ မရှိတော့ဘူး၊ ငါတို့ ပြန်အိပ်ရုံပဲ ရှိတော့တာပေါ့၊ မနက်ဖြန် မိုးလင်းမှ ခရီးဆက်ကြမယ်”

“ခါနဲ့ ရှင် ... ကျွန်းကျွန်းကို တစ်ခေါက်သွားမကြည့်တော့ဘူးလား”

“မသွားတော့ဘူး၊ တကယ်လို့ ကျွန်းစင်ဟန်ကို တွေ့ပြီး သူ့ ဇီကာ နဂါးတံတွေအင်ချောင်း ပြန်တောင်းရင် မိုးပွဲလက်သည်းရှင်ဟာ ငါ့အဖေလို့ ဝန်ခံသလို ဖြစ်သွားမှာပေါ့၊ ငါလဲ အဲဒီလျှို့ဝှက်သိုင်းကို မလိုချင်တော့ဘူး၊ မိုးပွဲလက်သည်းရှင်ဆိုတဲ့ နာမည်ဆို ကိုလဲ မျှိတ်မထားချင်တော့ဘူး”

“အင်း ... ရှင်စဉ်းစားဉာဏ် မှန်ကန်ပါပေတယ်၊ တကယ်လို့ ရှင်သာ မိုးပွဲလက်သည်းရှင်ရဲ့သားလို့ ဝန်ခံလိုက်တာနဲ့ ရှင်အဖေရဲ့ လက်ချက်မိသွားတဲ့ မျိုးဆက်မှတော့ ရှင်ကို လာပြီး ခြံသာနာရာ ဖြေရှင်းကြလိမ့်မယ်”

“ငါ့ကို စာရင်းလာရှင်းတာတော့ မကြောက်ပါဘူး၊ ငါ့အဖေရဲ့ နာမည်ဆိုရင် ငါလွယ်မထားချင်လို့ပဲ၊ ကဲ...သွားကြစို့”

နှစ်ယောက်သား ဂေဟာမပြင်ဘက်ထွက်လာရာ မှောင်မည်း တိတ်ဆိတ်နေပြီဖြစ်၍ လမ်းမပေါ်တွင် လူသွားလူလာ ကင်းရှင်း လျက် ရှိနေသည်။

အန်ကြာသွားမိသည်နှင့် ရုတ်တရက် ကြည်လင်သောအသံ တစ်သံကို အနောက်ဘက်မှ ကြားလိုက်ရ၏။

“ရှင်တို့ လမ်းဖယ်ပေးမလား၊ မဖယ်ပေးဘူးလား...”

ချွေးအောက်စွမ်းက ထိုအသံကို ကောင်းစွာမှတ်မိလိုက်သည်။ အသံရှင်မိန်းကလေးမှာ တုံ့ရဲ့မပင် ဖြစ်၏။

တုံ့ရဲ့မကား တစ်စုံတစ်ယောက်နှင့် ပြဿနာတက်နေပြီဖြစ် မှန်း နှိပ်စားမိသောကြောင့် ချွေးအောက်စွမ်းတို့နှစ်ယောက် အနောက် ဘက်ဆီသို့ ပြန်လည်ပြေးလွှားသွားကြ၏။

နောက်ဘက် အတော်ပင်လှမ်းလှမ်းနေရာတွင် တုံ့ရဲ့မအား မျက်နှာပုံးစွပ် လက်နက်ကိုင် လူနှစ်ဦးက လမ်းလယ်တွင် ပိတ်ဆို့ တားဆီးနေကြောင်း တွေ့လိုက်ရသည်။

ချွေးအောက်စွမ်းနှင့် ကျွန်းမြို့လူတို့မှာ ကြီးမားသော သစ်ပင်၏ ပင်ခည်နောက်တွင် နှစ်ယောက်သား တိတ်တဆိတ်ပုန်းအောင်းပြီး အခြေအနေကို အကဲခတ်ကြည့်ရှုနေသည်။

ထိုစဉ် နောက်ထပ် သိုးသမားလူသန်ကြီးနှစ်ဦး ထပ်မံရောက် ရှိလာကာ ဝတ်နံ့ဝတ် ပိန်ပိန်ရှည်ရှည်လျက် လှောင်ပြောင်ပြော ဆိုလာသည်။

“မိန်းကလေး...မင်းဘကြီးတွေကို လမ်းဖယ်ပေးစေချင်ရင်

လွယ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ချွေးအောက်စွမ်းဆိုတဲ့ များတိတ် ဘယ်မှာ ရှိနေတယ်ဆိုတာ ပြောပြပါ၊ နို့မဟုတ်ရင်တော့...”

တုံ့ရဲ့မကား ဒေါသသံဖြင့်...

“ရှင်တို့ကို ဘယ်နှစ်ကြိမ်အထိပြောရမလဲ၊ ကျွန်မကို အနောက် အယုက်မပေးပါနဲ့...”

“မသိဘူးဆိုတဲ့ စကားသုံးလုံးနဲ့ မင်းဘကြီးတွေက ကျေနပ် မတဲ့လား”

“ကျွန်မလဲ ဒီလောက်ပဲသိတယ်၊ မကျေနပ်လဲ မတတ်နိုင်ဘူး”

“ဪ...မင်းက မျက်နှာသာပေးတာကို မလိုချင်ဘူးပေါ့၊ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ပြောလို့မရရင်...”

“အပိုတွေပြောမနေနဲ့၊ ကျွန်မဆီကတော့ မသိဘူးဆိုတဲ့စကား သုံးလုံးပဲ ရနိုင်မယ်”

“ပေါင်းရန်ပြီမှာ မင်းဟာ ချွေးအောက်စွမ်းနဲ့ တွေ့နဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် မသိဘူးဆိုတာ ဘယ်ဖြစ်နိုင်မှာလဲ...”

“မှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မဟာ ချွေးအောက်စွမ်းကို အမြဲ တစေ စောင့်ကြည့်နေတာမဟုတ်ဘူး...၊ သူ ဘယ်ရောက်နေတယ် ဆိုတာ ကျွန်မ ဘယ်သိနိုင်ပါ့မလဲ၊ ကဲ...ကျွန်မစကားကတော့ဒါပဲ၊ ရှင်တို့ လမ်းဖယ်ပေးမလား၊ မဖယ်ပေးဘူးလား”

“အေး...တို့ရဲ့စကားကလဲ ခပ်ပြတ်ပြတ်ပဲ၊ မင်း အမှန်အတိုင်း မပြောရင်တော့ နောင်တရလိုမိမယ်”

အခြေအနေမှာ တပြည်းခြည်း တင်းမာလာပြီး သိုးသမားကြီး လေးယောက်အနက် နှစ်ယောက်က ဓားများတွေယမ်းကာ တိုင်းမ အား ဘယ်ညာ တိုက်မိုက်လိုက်တော့၏။

သို့သော် မိန်းမမြို့လေးတုံ့ရဲ့မကား အသာအယာ မှာကဆုတ်

လိုက်သဖြင့် ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ လေကိုသာ ထိုးမိသွားပြီး အချိန်
မထိန်းနိုင်ဘဲ မြေပေါ်မှောက်လျက်သား လဲကျသွားကြသည်။

ကျန်နေသည့် သိုင်းသမားနှစ်ဦးမှာ အသံတစ်စက်မျှမထွက်ဘဲ
စားရည်နှစ်လက်ဖြင့် တုံ့ရုံမေး၏ အထက်အောက်မှောက်ကျော့ ဆွေး
ကြောကွက်နှစ်နေရာကို ရုတ်ခြည်း ထိုးပိတ်လိုက်သည်။

တုံ့ရုံမေးမှာ မှောက်နေတွင် မျက်စိပါသည့်အလေး၊ ခေါင်းလှည့်
မကြည့်ဘဲ ရှေ့သို့ ခြေသုံးလေးလှမ်းဖျာ ခုန်ပေးလိုက်ရုံဖြင့် သိုင်း
သမားနှစ်ယောက်မှာ လေကိုသာ ထိုးမိသွားပြီး အချင်းချင်း စားရင်း
ထိသွားကာ တချွင်ချွင်အညံ့များ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်သွား
တော့သည်။

တစ်ဖန် လဲကျနေသော သိုင်းသမားနှစ်ယောက်က ကယုာ
ကယာ ပြန်ထလာပြီး တုံ့ရုံမေးအား ရွှေမှ မီးကြိုစုတ်ချလာကြပြန်
သည်။

ထိုအချိန် မှောက်ဘက်ဆီမှ စားရိပ်နှစ်ရိပ် ဝင်ရောက်လာ
သည်နှင့် ကြိုကြိုက်နေသဖြင့် တုံ့ရုံမေးက လေပေါ်ခုန်ရှောင်လိုက်
သည်နှင့် စားလေးလက် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မိသွားကာ အချင်းချင်း
စုတ်ထစ်မိမတတ် ဖြစ်သွားကြသည်။

ထိုစဉ် မှောက်ထပ်လူသန်သိုင်းသမား လေးငါးယောက် ထပ်မံ
ရောက်ရှိလာပြီး တုံ့ရုံမေးအား ဝိုင်းဝန်းပိတ်ဆို့ တိုက်ခိုက်လာရာ
တုံ့ရုံမေးမှာ တဖြည်းဖြည်း အရေးနိမ့်လာပြီး အဖမ်းခံရတော့မည်ကို
သိ ဖြစ်လာ၏။

သစ်ပင်ကွယ်မှ မှောင်မြောင်းကြည့်စွနေသည့် ကျွန်းခြူးလူ
နှင့် ချွေးဆောက်စွမ်းတို့ပင် တုံ့ရုံမေး၏ သိုင်းပညာတိုးတက်လာမှုကို
တဆဲတသြခြစ်နေကြသည်။

အကယ်၍ တုံ့ရုံမေး၏ လက်ရှိသိုင်းပညာနှင့်ယှဉ်ပြီး ချွေး
ဆောက်စွမ်းသာ ပြီးခဲ့သည့်လများက အတွင်းအားမလေ့ကျင့်ခဲ့လျှင်
တုံ့ရုံမေးအား အနိုင်ရရန် သေချာတော့မည် မဟုတ်ပေ။

တုံ့ရုံမေးမှာလည်း မည်မျှပင်သိုင်းပညာကောင်းမွန်သည်ဖြစ်
စေ လူသန်သိုင်းသမားကြီးများ၏ အလယ်တွင် နိမ့်ချပုံရတော့မည်
ကိုသို့ အရေးနိမ့်နေချေပြီ ဖြစ်သည်။

အမှန်အတိုင်းဆိုပါက ထိုမျက်နှာဖုံးစွပ် လူသန်သိုင်းသမား
ကြီးများ၏ အလယ်တွင်ရှိနေသည့် တုံ့ရုံမေး သေဆုံးသွားပေါ့က ပြိုင်
ဘက် တစ်ယောက် လေ့ကျွမ်းသဖြင့် ဝမ်းသာရမည်ဖြစ်၏။

သို့သော် မည်သည့်အတွက်ကြောင့်မသိ၊ တုံ့ရုံမေးအား လူသန်
သိုင်းသမားကြီးများ၏ လက်ထဲ ရောက်သွားမည်ကို ချွေးဆောက်စွမ်း
မမြင်ချင်ပေ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် တုံ့ရုံမေးသည် မိမိ၏ ခြေရာကို ဝမ်းမိ
သည့်အပြင် မိမိကိုပါသိနေသော်လည်း ထိုသိုင်းသမားကြီးများအား
ဖွင့်ဟပြောဆိုခြင်း မရှိသဖြင့် သူမကို အကူအညီပေးရမည်သာဖြစ်၏။

ဤမျက်နှာဖုံးစွပ်သိုင်းသမားကြီးများမှာ မိမိအား လုပ်ကြံနေ
သည့်အဖွဲ့မှ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်မည်။

ချွေးဆောက်စွမ်းက ဤသို့ စိတ်ချတုံ့ပြန်နေစဉ်အတွင်း တိုက်ပွဲ
အခြေအနေမှာလည်း ပြောင်းလဲသွားပြီ ဖြစ်သည်။

တုံ့ရုံမေးတစ်ယောက်တည်း ကြာရှည်စွာတိုက်ခိုက်နေရသဖြင့်
အားအင်များကုန်ခန်းလာကာ တိုက်ကွက်နှင့် လှုပ်ရှားမှုများ လေးပါး
လာပြီး သူမ ပန်းတစ်နေရာ၌ စားတစ်ချက်ထိသွားခြင်း မလိုက်နိုင်။

“မိန်းကလေး...ငါ့ သေခါနီးအချိန်ရောက်နေပြီ” အသာ
တကြည့် အဖမ်းခံပါတော့”

ဤသိုင်းသမားများမှာ တုံ့ရဲမေအား အသေတိုက်လိုက်ခြင်း၊ ဆန္ဒမရှိဘဲ လက်ရဖမ်းလိုသည့် ဆန္ဒရှိနေကြသည်။

တုံ့ရဲမေ၏ပန်းတစ်ဖက်တွင် အနည်းငယ် ခက်ရာရသွားသော်လည်း အလေးမထားဘဲ အနားရှိ အိမ်တစ်အိမ်ပေါ်သို့ အားယူမာန် တင်းကာ ခုန်တက်သွားတော့သည်။

သို့သော် ထိုအိမ်ခေါင်မိုးပေါ်မှ အေးစက်စက် ယယ်သံကြောင့် တုံ့ရဲမေ ခေါင်မိုးပေါ် ရောက်သည်နှင့် တစ်ဖန် အောက်ပြန်ခုန်ဆင်း လာရပြန်သည်။

တုံ့ရဲမေမှာ လမ်းမပေါ်တွင်သာမက ခေါင်မိုးအမျိုးမျိုးတွင်လည်း ရန်သူများ အသင့်စောင့်ကြံနေခြင်းခံလိုက်ရသဖြင့် မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်တော့ချေ။

ဤသို့ တုံ့ရဲမေတစ်ယောက် အသက်အန္တရာယ်နှင့် ရင်ဆိုင်နေရချိန်၌ ရုတ်တရက် မမျှော်လင့်ဘဲ လူရိပ်နှစ်ဦးပေါ်က တိုက်ပွဲဖြစ်သွားရာသို့ ရောက်ရှိလာပြီး လက်နက်ပုန်းများ တရစပ်ပစ်ကာ တုံ့ရဲမေအား ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်နေသည့် သိုင်းသမားကြီးများကို တိုက်ခိုက်မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

တစ်ခဏအတွင်း တိုက်ပွဲမှာ ပြန်လည် ငြိမ်သက်သွားပြီး တုံ့ရဲမေတစ်ယောက်တည်း ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်နေပြီး မည်သည့်ဘက် ထွက်ပြေးရမှန်းမသိအောင် တွေးတောမရဖြစ်နေမိသည်။

သစ်ပင်များကွယ်မှ ပုန်းအောင်းကြည့်ရှုနေသော ကျွန်းခြူးလူနှင့် ချူးအောက်စွမ်းတို့လည်း တုံ့ရဲမေနည်းတူ အံ့သြငေးကြောင်သွားကာ နှစ်ယောက်သား နေရာတွင်ပင် အသားပြန်ငြိမ်ရင်း ကြည့်ရှုနေလိုက်၏။

တုံ့ရဲမေရဲ့သို့ ရောက်ရှိလာသောလူနှစ်ယောက်မှာ ပိန်ပိန်ပါး

ပါးနှင့် မီးခိုးရောင်ဝတ်နံ့ဝတ် အဘိုးကြီးတစ်ဦးအပြင် လူလတ်ပိုင်း လူရွယ်သုံးဦး ဖြစ်သည်။

တုံ့ရဲမေက တုန်ယင်လှုပ်ရှားနေသောစိတ်ကို အချိန်မီထိန်းမျှပ်လိုက်ပြီး မီးခိုးရောင်ဝတ် အဘိုးကြီးအား ဂါရဝပြုကာ ကျေးဇူးတင်စကား ပြောလိုက်သည်။

“ဦးနိုးတော်...အခုလို အကူအညီပေးတဲ့အတွက် ကျွန်မ တုံ့ရဲမေက ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ထိုမီးခိုးရောင်ဝတ်အဘိုးကြီးက အေးဆေးစွာ ရယ်မောပြောဆိုလိုက်၏။

“မိန်းကလေး တို့ကိုကျေးဇူးတင်ဖို့မလိုဘူး၊ တို့ဟာ ဒီနယ်မြေတစ်ဝိုက်ရဲ့ နယ်မြေထိန်းမှူးတွေဖြစ်တယ်၊ လူဆိုးလူမိုက်တွေကို လိုက်လံဖမ်းဆီးဖို့ တို့မှာ တာဝန်ရှိတယ်”

ထိုစဉ် နယ်မြေထိန်းသိုင်းသမားကြီးတစ်ဦးက မြေပေါ်တွင် လဲကျနေသည့် ဗျက်နားနားခွပ်နှစ်ဦးအား လက်ညှိုးထိုးကာ မေးလာသည်။

“မိန်းကလေး...ဒီဇိုက်သားတွေက မိန်းကလေးကို နှိပ်ထက်စီးနှင်းလုပ်ရအောင် အာအကြောင်းများရှိနေလို့လဲ၊ မိန်းက လေးရဲ့ တခြားဘာပစ္စည်းတွေ ပါသွားသေးသလဲ”

တုံ့ရဲမေက ခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်ပြီး...

“ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘူး...၊ ကျွန်မလဲ သဘောမပေါက်ဘူး၊ နယ်မြေထိန်းမှူးတို့ အချိန်ကယ်တင်လိုက်လို့သာပေါ့၊ ဘာပစ္စည်းမှ တော့ မျှောက်ရခြင်း မရှိပါဘူး”

ထိုအခါ မီးခိုးရောင်ဝတ်အဘိုးကြီးက ခေါင်းတည့်တည့်ဆတ်ဆတ် ညိတ်ရင်း...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေး၊ ဒီနေရာမှာ လူသေမှုဖြစ်ခဲ့တဲ့အတွက် မိန်းကလေး ကျွပ်တို့ရဲ့ တရားရုံးဆီ လိုက်မိပါ။ ဒါမှ သက်သေ အထောက်အထားနဲ့ အထက်ကို တင်ပြလို့လွယ်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...၊ ကျွန်မ တရားရုံးရဲ့သက်သေအဖြစ် ရုံးတော် ကို လိုက်လာမိပါမယ်”

ထို့နောက် နယ်မြေမှူးများက အလောင်းနှစ်လောင်းကို သယ် ယူကာ တုံရဲမေနှင့်အတူ အရှေ့ဘက်သို့ ထွက်ခွာသွားကြသည်။

တုံရဲမေမှာ တရားရုံးသို့လိုက်ပါပြီးနောက် အစိုးရသက်သေ အဖြစ်လုပ်ကာ အပြစ်မရှိသဖြင့် ချက်ချင်းပင် ပြန်လွှတ်ပေးလိုက် သည်။

တရားရုံးမှ တုံရဲမေ အပြန် လမ်းဆုံလတ်အရောက် ဝတ်စုံ စိမ်းဝတ် အဘိုးကြီးတစ်ယောက်နှင့် လူလတ်သိုင်းသမားတစ်ယောက် တို့၏ နှောင်းမြောင်းဖမ်းဆီးခြင်းကို ခံလိုက်ရသည်။

ထိုသိုင်းသမားကြီးနှစ်ယောက်က တုံရဲမေအား ဖမ်းဆီးခေါ် ဆောင်လာခဲ့ရာ ပန်းခြောက်ခက်မယ်အဘွားကြီးယီခင်စုနီတို့ မြေး အဘွားနှစ်ယောက်နှင့် တို့မိကော ပြဿနာတက်လေတော့သည်။

“အဘိုးကြီး...ရှင်ရဲ့မကောင်းတဲ့ အကျင့်စရိုက်တွေ အခု ထက်ထိ မစွန့်လွှတ်သေးဘူးလား”

ထိုအခါ အစိမ်းရောင်ဝတ်အဘိုးကြီးက အေးခက်ခက်ရယ် မောရင်း...

“အဘွားကြီး...ကျုပ်တစ်သက်လုံး ကောင်းမှုကိစ္စတစ်ခုမှ မလုပ်ခဲ့ဘူးဆိုတာ အဘွားကြီးသိသားပဲ၊ ဘာအထူးပြောနေရောလဲ၊

ခင်ဗျားတို့ မြေးအဘွားနှစ်ယောက် ဒီနေရာက အမြန်ဆုံးထွက်သွား ကြ၊ နို့မဟုတ်ရင် ကျွပ် ဒီဗျာတိတ်မကို သတ်ပစ်လိုက်မယ်”

“မိန်းကလေးရဲ့ သေခြင်း၊ ရှင်ခြင်းဟာ ကျွပ်နဲ့မဆိုင်ဘူး၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်တုန်းက ရှင်ဟာ ကျွပ်လက်အောက်က ရှောင် ထွက်သွားနိုင်ခဲ့တယ်၊ ဒီကနေ့ညတော့ ဒီလောက်လွယ်ကူနိုင်တော့ မှာမဟုတ်ဘူး”

ထိုအချိန်တွင် ကျွန်းမြို့လူနှင့် ချွေးအောက်ခွမ်းတို့နှစ်ယောက် မှာလည်း သူတို့နှစ်မန်းမဝေး အိမ်ခေါင်မိုးတစ်ခုပေါ်တွင် ရောက်ရှိ နေပြီး အခြေအနေကို အကဲခတ်ကြည့်ရှုနေကြသည်။

ကျွန်းမြို့လူက ချွေးအောက်ခွမ်းနားနားကပ်ပြီး တီးတိုးပြော ဆိုလိုက်သည်။

“ကျွန်မ စဉ်းစားမိပြီး၊ အဲဒီ ဝတ်စုံစိမ်းဝတ်အဘိုးကြီးဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်တုန်းက ဒုစရိုက်လောကမှာ နာမည်ကြီးနေတဲ့ ဒုစရိုက်မိစ္ဆာကြီး ဇွန်ဝန်ရီဆိုတဲ့လူပဲ၊ ထူးဆန်းတာက သူဟာ ပန်း တစ်ရာကိုကံထဲဝင်ပြီး ယွင်ကြွင့်ထောက်ရဲ့ လက်အောက်ခင်လုပ် ခဲ့တာ စဉ်းစားမရဘူး၊ နောက် ဒီနေရာမှာ ဘာဖြစ်လို့ ပေါ်လာရတာ လဲ မသိဘူး”

“ဒီကိစ္စကို ငါနည်းနည်း သဘောပေါက်လာပြီ၊ သွင်ကြွင့် ယောက်ဟာ ဒီမြို့ထဲမှာ ရောက်ချင်ရောက်နေနိုင်တယ်၊ ငါတို့ သူတို့ရဲ့စကားကို ဆက်ပြီးနားထောင်ကြရအောင်”

ထိုစဉ် အဘိုးကြီး-ဇွန်ဝန်ရီထံမှ စကားသံထွက်ပေါ်လာကြ သည်။

“ပန်းခြောက်ခက်မယ် အဘွားကြီး...ခင်ဗျား စကား သုံးနှစ် ကလေးကိုပဲ ငြိမ်းမြောက်လို့ရမယ်၊ ညနေတ ခင်းတုန်းက ခင်ဗျားတို့

တစ်တွေဟာ ဒီချာတီတိမ တုံ့ရဲမနေအတူ တစ်စားပွဲတည်း စား
သောက်နေကြတယ် မဟုတ်လား။ ဒီတော့ တုံ့ရဲမနေ ခင်ဗျားတို့
မပတ်သက်ဘူးဆိုတာ ကျုပ် အယ်ယုန်းနီနီမလဲ။ ကျုပ်မှာ ဒီကနေ့ည
အရေးကြီးတဲ့ တာဝန်တစ်ခုရှိနေတယ်။ ခင်ဗျားနဲ့ လေကုန်ခံစကား
မပြောနိုင်ဘူး။ ခပ်မြန်မြန်လေး ဖယ်ပေးပါ။ နို့မဟုတ်ရင် ခင်ဗျားတို့
မြေးအဘွား နှစ်ယောက် အချောင် ဒုက္ခရောက်သွားနိုင်တယ်”

“အတော် လေကြီးလေကွယ်တဲ့ စကားပါလား၊ ကျုပ် အဘွား
ကြီးက လုံးဝမယုံဘူး”

“မယုံမရှိနဲ့၊ အနည်းဆုံး မြားမြောက်စင်သောက် ခင်ဗျားတို့
မြေးအဘွား နှစ်ယောက်ကို အသင့်ချိန်ထားပြီးဖြစ်နေတယ်။ ကျုပ်
လက်တစ်ချက်ဆွဲယမ်းလိုက်တာနဲ့ အာဖြစ်သွားမယ်ဆိုတာ သိတယ်
မဟုတ်လား”

ထိုစကားကြောင့် အဘွားကြီးယိစင်ရှုန်နှင့် ရောင်ရက်မေတို့
နှစ်ဦးမှာ တုန်လှုပ်သွားကာ လမ်းဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်ရှိ အိမ်
ခေါင်မိုးများပေါ်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

သို့သော် အိမ်ခေါင်မိုးများပေါ်တွင် မည်သည့်ထူးခြားချက်မျှ
မတွေ့ရဘဲ ပကတိတိတိဆိတ်လျက် ရှိနေသည်ကိုပါ တွေ့ရှိလိုက်
ရသည်။

မိန်းမပျိုလေး တုံ့ရဲမေက ...

“ဘွားဘွား ... ကျွန်မကို ဂရုစိုက်နေပါနဲ့၊ ဒီလူယုတ်မာကြီးရဲ့
စကားဟာ တကယ်လဲ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် ဘွားဘွားတို့
မြေးအဘွားနှစ်ဦး ဒီနေရာက အမြန်ဆုံးထွက်ခွာသွားကြပါ”

ယိစင်ရှုန်က ခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်ရင်း ...

“မဖြစ်ဘူး ...၊ ခါ အဘွားကြီးဟာ ချွေးဆောက်စွမ်းရဲ့ သတင်း

ကို နုံခမ်းနေတယ်။ ဒီအတွက် နင့်ကို အဲဒီလူယုတ်မာကြီးလက်ထဲ
အောင်နံနိုင်ဘူး”

အစိမ်းရောင်အဘိုးကြီးက သဘောကျခွာ တဟားဟား ရယ်
မောရင်း ...

“ဟား ... ဟား ... အတော်ပါ။ ပန်းမြောက်ခက်မယ်လဲ
ချွေးဆောက်စွမ်းနဲ့ ပတ်သက်မှုရှိနေတာကိုး။ ဒါဆို ခင်ဗျားတို့ကို
ချောင်ပေးစရာ မလိုတော့ဘူး”

“ရှင်စကားအဓိပ္ပာယ်က ဘာလဲ”

“ကျုပ်ဟာ တစ်နံတစ်ယောက်ရဲ့ညွှန်ကြားချက်အရ ချွေး
ဆောက်စွမ်းဆိုတဲ့ ချာတီတိကို တွေ့ဆုံခွင့် မိပြီးနိုင်ဘူး။ စောစောက
တော့ ကျုပ် ထွက်သွားပါဆိုနေတုန်းက ခင်ဗျား ထွက်မသွားဘူး။
ခုတော့ ဟဲ ... ဟဲ ... ထွက်သွားချင်ရင်တောင် မရတော့ဘူး”

“ကျုပ်အဘွားကြီးကလဲ ဒီနေရာက ထွက်ခွာသွားဖို့ လုံးဝ
နီတိမကူးနဲ့ဘူး။ ရှင် ... ပေါက်တတ်ကရတော့ ပြောမနေနဲ့”

ဤအချိန်တွင် ခေါင်မိုးပေါ်၌ ကြည့်ရှုနေသည့် ချွေးဆောက်စွမ်း
က မိန်းမချောလေး ရောင်ရက်မေ တစ်ယောက် ငေးတေးတေးဖျိုင်
တိုင်တိုင် အမူအရာဖြင့် ယိစင်ရှုန်နောက်တွင် ရပ်နေသည်ကို တွေ့
လိုက်ရသည်။

သူမမှာ ရောင်ဆန်းတစ်ခု ခွဲကပ်နေသဖြင့် အတွင်းအားများ
ထိခိုက်သွားပြီဖြစ်ရာ ယုတ်မြိုင်တိုက်မိုက်မှု ဖြစ်ပေါ်လာပါက ရောင်
ရက်မေအဖို့ မလွယ်ပေ။

ထို့ပြင် ဝတ်နံစိမ်းအဘိုးကြီး ပြောဆိုနေသည့် စကားများမှာ
တမင် ခြိမ်းမြောက်နေသည့်စကားများ ဖြစ်မည်မထင်ခဲ့ချေ။
ဤအချိန် တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် တိုက်မိုက်ယုတ်မြိုင်လာပါက

ယီစင်ရွှန်မှ သိုင်းပညာအဆင့်မြင့်သဖြင့် မြားချက်များကို ရှောင်တိမ်းနိုင်မည်ဖြစ်သော်လည်း ရှောင်ရက်မေးအဖို့မှ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်နိုင်ရန် အလွန်ခဲယဉ်းပေလိမ့်မည်။

ဤသို့ ချူးအောက်စွမ်း စဉ်းစားမိပြီး စိတ်ပူလာကာ လှုပ်ရှားတော့မည့်ဆဲဆဲ အဘွားကြီးယီစင်ရွှန်က ချူးအောက်စွမ်းထက် ပိုမိုလျင်မြန်စွာ ခိုပုံနေနံ့လွှားသွားပြီး ဝတ်နံ့စိမ်းအဘိုးကြီးအား တိုက်ခိုက်တော့သည်။

ယီစင်ရွှန်က စိန်ခေါ်ခြင်းမပြုဘဲ လျှပ်တစ်ပြက်ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လာသဖြင့် အဘိုးကြီးစွန်ဝန်နီမှာ ထိတ်လန့်တကြီး ခေါသဖြစ်လာကာ နေ့ကုန်ကို ဘေးသို့တိမ်းပေးလိုက်ပြီး တုံ့ရုံမေးအားခိုင်းသဖွယ် ရွေ့မှု ကာဆီးထားလိုက်တော့သည်။

အဘွားကြီးယီစင်ရွှန်မှာ လက်ဝါးရိုက်ချက်အား ကမ္ဘာကယာပြန်ရုပ်သိမ်းလိုက်ပြီး ခေါသတကြီး ပြောဆိုလိုက်သည်။

“နာရူးကြီး...ရှင် မရွက်ဘူးလား”

“မင်းကိုယ်တိုင်က သိုင်းလောကစည်းကမ်းကို အလျင်ချီစောက်ပြီး အလစ်တိုက်ခိုက်လာတော့ ငါ့ရဲ့ပြုမူချက်ကို မင်း အပြစ်တင်လို့ ဘယ်ဖြစ်တော့မှာလဲ”

စကားဆုံးသည့်နှင့် အဘိုးကြီးစွန်ဝန်နီက ညာလက်မြှောက်ကာ ခက်ထန်စွာ ဆက်လက်ပြောဆိုလာသည်။

“အဘွားကြီး...ခင်ဗျားဟာ အခေါင်းမဖြင့်ရသေးတဲ့အတွက် မျက်ရည်မကျဖြစ်နေတာပါ။ ခင်ဗျား ကောင်းကောင်းမွန်မွန် မနေရဲ ကျုပ် ညာလက်အောက်မျှလိုက်တာနဲ့ ပြေးအဘွားနှစ်ယောက် စကားပေါက်တွေ ဖြစ်သွားတာပဲ”

ပန်းခြောက်စက်မယ် ယီစင်ရွှန်က ဟင်နေအသံတစ်မျက်

မြှပြီး လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဆန့်ထုတ်ကာ ဇွတ်တရွတ် တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ထိုအခါ ချူးအောက်စွမ်းမှာ မနေသာတော့ဘဲ ခေါင်မိုးပေါ်မှ ဝတ်နံ့စိမ်းဝတ် အဘိုးကြီးစွန်ဝန်နီထံသို့ နုနုအုပ်တော့မည့်အဖို့နု ရုတ်တရက် အေးစက်စက် အသံတစ်သံအမှောင်ရိပ်မှ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“အားလုံးမလုပ်ကြနဲ့၊ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် စီရင်လိုက်မယ်”

အစိမ်းရောင်ဝတ် အဘိုးကြီးက လက်အောက်ချသော်လည်း အမှောင်ရိပ်ထဲမှ မည်သည့်လှုပ်ရှားမှုကိုမျှ မတွေ့ရတော့ချေ။ မြားတစ်စင်းတစ်လေးမူလည်း ထွက်ပေါ်လာခြင်းမရှိသဖြင့် ဝတ်နံ့စိမ်းဝတ် အဘိုးကြီး အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားကာ ကွယ်လောင်စွာ လှမ်းအော်မေးလိုက်သည်။

“ဟိတ်...မင်းတို့ ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ”

ထိုအခိုက် မှောင်ရိပ်အတွင်းမှ အေးစက်စက် ရယ်မောပြောဆိုလိုက်သံ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

“မှောင်ကြီးစွန် အော်ကြီးဟန်ကျယ် လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့၊ ခင်ဗျား လူတွေ အစောကြီးကတည်းက ငရဲမင်းဆီ သတင်းသွားဖို့နေပြီ၊ ခု...မှောင်ကြီး တစ်ယောက်တည်းပဲ ကျန်တော့တယ်...”

“အစိမ်းရောင်ဝတ် အဘိုးကြီးမှာ ထိုစကားကြောင့် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားကာ တစ်ဖက်လူ၏ စကားမှန်ကန်ကြောင်း သိလိုက်ရသဖြင့် ထွက်ပြေးခြင်းသည် အကောင်းဆုံးဖြစ်ကြောင်း ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် မိန်းမပျိုလေး တုံ့ရုံမေးအား ချိုင်းကြားတင်ညှပ်ကာ ဘေးတစ်ဖက်ဆီသို့ ခိုပုံနေပြေးထွက်သွားတော့၏။

သို့သော်...ပန်းခြောက်စက်မယ် အဘွားကြီး ယီစင်ရှန်က အဘိုးကြီး ဇွန်ဝန်ယီစေ့သို့ စုန်လွှား၍ လမ်းပိတ်ဆိုလိုက်ပြီး အေးစက်စက် ဆီးပြောလိုက်သည်။

“အဘိုးကြီးဇွန် ဒီနေရာက လမ်းပိတ်ဆိုနေတယ်၊ လူထား ခဲ့ပြီမှ ရှင်ဆက်ပြောပါ”

စကားလည်းဆုံး လက်ဝါးအားလှိုင်း တစ်ခုကလည်း ရောက်လာသဖြင့် အဘိုးကြီးဇွန်ဝန်ယီ အကြိတ်ကာ အတွင်းအားများကို လက်ဝါးဆီသို့ စုစည်းပို့လိုက်ပြီး ရိုက်ချလိုက်သည်။

“ဝုန်း...”

“ဝုန်းခနဲ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် အသံတစ်မျက်ထွက်ပေါ်သွားပြီး ဝတ်စုံစိမ်းအဘိုးကြီးမှာ နောက်သို့ ခြေသုံးလေးလှမ်းမျှ ဆုတ်ရှောင်သွားရ၏။

အဘိုးကြီးဇွန်ဝန်ယီက ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်ပြောဆိုလာသည်။

“ပန်းခြောက်စက်မယ်အဘွားကြီး ခင်စား ရှေးနေပြီလား၊ ဘာဖြစ်လို့ မပြေးသေးတာလဲ၊ ကျုပ်အဘိုးကြီးကို ဘာဖြစ်လို့ ဟန့်တားနေရတာလဲ”

“စကားရည်မနေနဲ့၊ မိန်းကလေးကို လွှတ်ချလိုက်ပါ”

ဝတ်စုံစိမ်းအဘိုးကြီးမှာ အားမလိုအားမရ ပြောလာပြန်သည်။

“အဘွားကြီး...ခင်စားနဲ့ကျုပ် အခု အန္တရာယ်စက်ကွင်းထဲ ရောက်နေပြီ၊ ခင်စား အသက်မရှင်ချင်ဘူးလား”

“အဘိုးကြီးနတ်...ငါအဘွားကြီးကို ခြိမ်းခြောက်မနေနဲ့၊ ငါ့ကို ဘယ်သူမှ ဒုက္ခမပေးနိုင်ဘူး”

ထိုစဉ် အမှောင်ရိပ်အတွင်းမှ အေးစက်စက်အသံ ထပ်မံထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

“အဘွားကြီး...နောင်ကြီးဇွန်နဲ့ စကားဟာ ခင်စားကို ခြိမ်းခြောက်နေတာ မဟုတ်ဘူး”

“မှောင်ရိပ်ထဲကလူ ရှင် ဘယ်သူလဲ၊ သတ္တိရှိရင် အပြင်ထွက်လာပြီး ကျုပ်အဘွားကြီးကို လာရင်ဆိုလေ့ည့်”

အဘွားကြီးယီစင်ရှန်၏ စကားဆုံးသည်နှင့် တဟုတ်ဟင်းတဟုတ် ရယ်မောသံများ ထွက်ပေါ်လာတာ မှောင်ရိပ်တွင်းမှ ဝတ်စုံရှည်ဝတ် မျက်နှာမုံးစွပ်လူတစ်ဦး ထွက်လာပြီး ဘယ်ညာအမှောင်ရိပ်အတွင်းမှလည်း လူဆယ်ဦးခန့် မျက်နှာမုံးကိုယ်စီဖြင့် ထွက်လာကြတာ လက်ထဲတွင် လက်နက်ကိုယ်စီ ကိုင်ဆောင်ထားကြသည်။

အဘွားကြီး ယီစင်ရှန်က ထိုလူအုပ်ကို မြင်လိုက်ရသောအခါ စိတ်ထဲတွင် ထိတ်လန့်သွားသော်လည်း စက်ထန်စွာ လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“လူမြင်မခံဝံ့တဲ့ လူတွေ သတ္တိရှိရင် ရှင်တို့နားမည်ပြောစမ်း”

“အချိန်မတန်သေးတဲ့အတွက် ပြောမပြနိုင်တာ ဇွန်လွတ်ပါ”

“ရှင်တို့တစ်တွေဟာ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်နဲ့ ဘာသဘောလဲ”

“အထူးသဖြင့် ဒီနောင်ကြီးဇွန်ဟာ လူတော်တော်များများနဲ့ အသက်ကို သေကြော့တတ်ရာအောင် လုပ်ခဲ့တဲ့အတွက် ပိုပြီးလွတ်လမ်းမရှိနိုင်ဘူး၊ ကျုပ်ဟာ တစ်ခုံတစ်ယောက်နဲ့ ညွှန်ကြားချက်အရ ချူးအောက်ဇွမ်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့လူမှန်သမျှ ခေါ်ထားရလိမ့်မယ်”

ထိုအခါ အစိမ်းရောင်အဘိုးကြီး ဇွန်ဝန်ယီမှာ ဒေါသနိမ့်ပါပြန်လည်ပြောဆိုလာသည်။

“မိတ်ဆွေ ... မိတ်ဆွေရဲ့ လူတွေက ကျုပ်တို့ကို ဒီမှာချန်ထားရစ်နိုင်အောင် လုပ်နိုင်မယ်မထင်ဘူး”

အဘိုးကြီးစွမ်းဝန်ယိက စကားဖြတ်ကာ အတွေးကြီးအား ဆက်လက်ပြောဆိုလာသည်။

“ပန်းခြောက်စက်မယ် ... လက်ရှိအခြေအနေအရ ဧည့်သည်များ ကျုပ် လက်တွဲနိုင်ရင် အကျိုးရှိမယ်။ ဧည့်သည်ကိုယ်ကို အထင်မကြီးစေပါဘူး”

တစ်ခက်မျက်နှာပုံးရှင်က စွန့်ဝန်ယိ၏စကားကို သဘောကျသည့်အလား ရယ်မောပြောဆိုလိုက်၏။

“နောင်ကြီးစွန်း ... ဧည့်သည်အတွက်အချက်က တယ်ကောင်းပါလား။ ပန်းခြောက်စက်မယ်ရဲ့ ဧည့်သည် လက်တွဲနိုင်တဲ့တိုင် ကျုပ်တို့အရေးမရှိဘူး။ ကဲ ... ဒါလောက်စကားပြောရရင် တော်လောက်စရာပေါ့”

ဤအချိန်တွင် ခေါင်မိုးပေါ်မှ အခြေအနေကြည့်နေသည့် ချွေးအောက်စွမ်းသည် အတွေးကြီးယိစင်ရန်မှာ ဝတ်နံနံမီးဝတ်အဘိုးကြီးနှင့် လက်မတွဲပါက ထိုးဖောက်ထွက်နိုင်ရန်အတွက် အလွန်ခက်ခဲနိုင်ကြောင်း တွေးမိလိုက်သည်။

သို့သော် အတွေးကြီး ယိစင်ရန်မှာ အလွန်ခေါင်းမာပြီး အေးစက်စက်နိုင်လှ၏။

ထို့ပြင် ယခုအခြေအနေ၌ ယိစင်ရန် မိမိ၏အကူအညီကို လိုလားမည့် မလိုလားမည်ကိုလည်း ချွေးအောက်စွမ်း အဝေးဝါးခြင်းနေသည်။

ထိုအခိုက် မိန်းမပျိုလေး ကျန်းမြဲလှက ချွေးအောက်စွမ်းအားကပ်ကာ တီးတိုးပြောဆိုလာသည်။

“ကဲ ... ချွေးအောက်စွမ်း၊ ကျွန်မတို့ အခွင့်ကောင်းယူပြီး ဒီမြို့က လစ်ထွက်ကြစို့။ ဒီအချိန်ဟာ စကားရစ်နန်းဆိုသွားဖို့ အကောင်းဆုံးအချိန်ပဲ။ ရှင် ... ဘာစောင့်နေတာလဲ”

ချွေးအောက်စွမ်းမှာ ကျန်းမြဲလှ၏စကားကို အားထောင်ရင်း ဟိုမြို့မှ ထွက်ခွာသွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး ခေါင်မိုးပေါ်မှ အသာအယာ အောက်ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။

ထိုအခိုက် မျက်နှာပုံးရှင်လူထဲမှ တဟုတ်ဟုတ်ရယ်မောသံများ ထွက်ပေါ်လာပြီး ချွေးအောက်စွမ်းအား မိတ်ဆွေသည့် စကားသံများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“ခေါင်မိုးပေါ်က ဆင်းလာတဲ့ မိတ်ဆွေတွေ ... စကားနေပါဦး၊ ကျုပ်တို့နဲ့ လာပြီးဆွေးနွေးကြပါ”

ချွေးအောက်စွမ်းမှာ မိမိတို့ ပုန်းအောင်းနေခြင်းကို တကြားလူတစ်စုံတစ်ယောက် မရှိမိနိုင်ဟု ထင်မိခဲ့သည်။

သို့သော် ထိုစကားသံကြားလိုက်ရသော်လည်း အရေးမစိုက်ဘဲ ရွေ့သို့ ဆက်လက်လျှောက်လှမ်းသွားတော့သည်။

ထိုအခါ သိုင်းသမားလူသန်ဆယ်ယောက်မှာ မျက်နှာပုံးရှုပ်ကိုယ်စီ လက်နက်ကိုယ်စီဖြင့် ချွေးအောက်စွမ်းရွေ့သို့ ရုတ်တရက် လမ်းပိတ်ဆို့လိုက်သည်။

ချွေးအောက်စွမ်းက လက်နစ်မက်ကို လျှပ်တစ်ပြက် ဆန့်ထုတ်လိုက်ပြီး အင်အားလျှော့လျော့ကွက်ဖြင့် ဝတ်နံနံနံနံနံ၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို ဖမ်းချုပ်ကာ ခပ်ဆေးဆေးဆီဆီ ဆွဲကိုင်ပေါ်လာပစ်လိုက်သည်။

“ဘုန်း ... ဘုန်း ...”

ကျွန်ရဲ့နေသည့် ဝတ်စုံနံနက်မျက်နှာခုံးစွပ်ရုတ်တိုတို ရုတ်ရုတ် သံသယဖြစ်သွားကာ အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံဝတ် အဘိုးကြီး နွန့်ဝန်ယီက အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံဘဲ တုံ့ရဲမေအား ချိုင်းကြားညှပ်ကာ ထိုနေရာမှ ပြေးလွှားထွက်ခွာသွားတော့၏။

တုံ့ရဲမေအား ချိုင်းကြားညှပ်၍ ပြေးလာသူအဘိုးကြီးမှာ ချူးအောက်စွမ်းတို့ ရှိနေသည့်နေရာကို ဖြတ်ကျော်ပြေးလွှားရမည်ဖြစ်၍ ချူးအောက်စွမ်းက ဝတ်စုံနံနံမီးဝတ်အဘိုးကြီး၏ ချိုင်းကြားတွင်ရှိနေသော တုံ့ရဲမေကို ရုတ်တရက် မမ်းဆွဲလိုက်ရာ ဝတ်စုံနံနံမီးဝတ်အဘိုးကြီးမှာ အံ့အားသင့်သွားမိသည်။

တစ်ဆက်တည်း ချူးအောက်စွမ်းက တုံ့ရဲမေ၏ လက်ကို ဆွဲကာ ကျွန်းမြူးလှန့်အံ့တွ ဝိပ်ခနဲ ပြေးလွှားထွက်ခွာသွားတော့သည်။

ထိုစဉ် ဝတ်စုံနံနံမီးဝတ်အဘိုးကြီးနှင့် မျက်နှာခုံးစွပ်လှူရုတ်တိုတို ထိုနေရာတွင် တိုက်မိုက်လှက်လှက်ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။

အဘွားကြီးယီစင်ရန်က ချူးအောက်စွမ်းတို့၏နောက်သို့ ပြေးလွှားလိုက်ပါရင်း လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ဧကပြေးနေတဲ့မိတ်ဆွေ၊ မိန်းကလေးကို ထားရန်နဲ့ပါ။”

ဤသို့ပြောပြီး သုံးယောက်သား ပြေးလာရာ ရန်သူများ နောက်တွင် ပြတ်သတ်ကျန်ရစ်ခဲ့တော့၏။

“နောက်က ဘယ်သူမှ လိုက်မလာတော့ပါဘူး၊ ကျွန်မတို့ တစ်နေရာရာရာပြီး အနားယူကြရအောင်။”

ကျွန်းမြူးလှန့်စကားကြောင့် ချူးအောက်စွမ်းက တုံ့ရဲမေ၏ လက်ကိုလွှတ်ကာ သမိန်တင်ပင်ခြေရင်းတွင် ထိုင်ချလိုက်တော့သည်။

ထိုအခါ တုံ့ရဲမေက ချူးအောက်စွမ်းအား မုန်းတီးသောလေသံဖြင့် ပြောဆိုလာသည်။

“ချူးအောက်စွမ်း... ရှင် ကျွန်မကို ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ”

ချူးအောက်စွမ်းမှာ မိမိအား တုံ့ရဲမေက မှတ်မိသွားသဖြင့် အံ့သြသွားမိသည်။

“ဆို ...မင်း...ငါ့ကို မှတ်မိနေမှန်း...”

“ရှင်...ရုပ်ပြောင်းလိုက်ပေမယ့် ကျွန်မတော့ မလိမ့်ညာနိုင်ပါဘူး၊ သူများကိုသာ လှိုမိုလိုရမယ်”

“မင်း...ခုလို စပ်ရလွန်းတာကြောင့် ဒုက္ခတွေ့ရတာပဲ တုံ့ရဲမေ”

တုံ့ရဲမေက ဒေါသသံဖြင့် ...

“ချူးအောက်စွမ်း... ကျွန်မ ကံမကောင်းလို့ ရှင်လက်ထဲရောက်လာခဲ့တယ်၊ သတ်ချင်ရင် အမှသတ်ပစ်လိုက်၊ တကယ်လို့ ခော်ကားလာမယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်မ တစွေ့ဖြစ်တာတောင် ရှင်အသက်ချမ်းသာခွင့်ပြုမှာမဟုတ်ဘူး”

ထိုစကားကြောင့် ချူးအောက်စွမ်း သဘောအကျကြီးကွသွားကာ ရုတ်တရက် လက်ဆန့်တန်းလိုက်ရင်း တုံ့ရဲမေ၏ ကော့ပြင်တစ်လျှောက် အသာစမ်းသပ်လိုက်ရင်း ဆတ်ခနဲလက်ချောင်းဖြင့် ထိုးလိုက်သည်။

ထိုအခါ တုံ့ရဲမေမှာ ပိတ်နေသည့်သွေးကြောများ ပြန်ပြေသွားကာ ချူးအောက်စွမ်းက ဂရုမစိုက်ဟန်ဖြင့် ...

“တုံ့ရဲမေ ...မင်းလိုမိန်းမမျိုးကို ခော်ကားဖို့ ငါ လိုက်စိတ်မကူဘူး”

တုံ့ရုံမေကလည်း ယခုကဲ့သို့ သွေးကြောဖြေပေးလိမ့်မည်ဟု လုံးဝ မထင်မီချေ။

ထို့ကြောင့် တုံ့ရုံမေက ချူးအောက်စွမ်းအားကြည့်ကာ ထစ်ထစ် ငေါ့ငေါ့ လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ရှင် ...ရှင် ...ဒါဘာသဘောလဲ”

ချူးအောက်စွမ်းက ...

“မင်းသဘောပေါက်ဖို့ကောင်းတယ်။ မင်းကို သွေးကြောဖြေပေးလိုက်တာ လမ်းလျှောက်နိုင်ဖို့ပဲ ဖြစ်တယ်”

မိန်းမပျိုလေး ကျွန်းခြူးလှက မချင့်မရဲလေသဖြင့် ဝင်ပြောလာသည်။

“ချူးအောက်စွမ်း သူက ရှင်ကိုသတ်ချင်နေတယ်မဟုတ်လား၊ အခုလိုလုပ်တာဟာ ရှင်ဟာ ကိုယ့်ခုက္ကူကိုယ် လက်ယပ်ခေါ်တာနဲ့ အတူတူပဲ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ တုံ့ရုံမေလိုပညာမျိုးနဲ့ ငါ့ကို ဘယ်လိုလုပ်ကြိုနိုင်မှာလဲ”

တုံ့ရုံမေက ချူးအောက်စွမ်းအား မကျေမနပ်ကြည့်ကာ ...

“ချူးအောက်စွမ်း ...ရှင် ကျွန်မကို လာကယ်ဖို့ပေးမယ့် ရှင်ကို ကျွေးအားတင်မယ်လို့ လုံးဝမထင်နဲ့၊ တစ်မျိုးမှာ ရှင်နောင်တတောင် ရနေပါဦးမယ်”

“မိန်းကလေးတုံး၊ စိတ်ချ ကျုပ် ချူးအောက်စွမ်းဆိုတဲ့လူဟာ အလုပ်တစ်ခုလုပ်ရင် ဘယ်တော့မှ နောင်တရတယ်ဆိုတာ မရှိဘူး”

မိန်းမပျိုလေး ကျွန်းခြူးလှက ...

“ချူးအောက်စွမ်း ...ရှင် တုံ့ရုံမေကို လွတ်ပေးတာ အကြောင်း မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ရှင်မှာ လုပ်စရာကိစ္စတွေ အများကြီးကျန်

သေးတယ်မဟုတ်လား၊ သူက ရှင်နောက်ကို အပြန်နောက်ယောင်မ လိုက်နေတယ်ဆိုတော့ အတော်အမြင်ကတိစရာကောင်းတယ်”

တုံ့ရုံမေက ...

“ဟုတ်တယ် ...ချူးအောက်စွမ်း ...ရှင် ဒီကနေ ကျွန်မကို မသတ်ပေးမယ့် ရှင်ရဲ့အသက်ကိုတော့ ကျွန်မက ချမ်းသာပေးမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ထားပါတော့ ...၊ ကျုပ် မိန်းကလေးကို တစ်ခုတော့မေးချင်တယ်”

“ဘာမေးချင်လို့လဲ”

“မိန်းကလေးရဲ့ဇနတ်ဟာ ကျုပ်ဇနတ်ရဲ့ လက်ချက်နဲ့ သေခဲ့တယ်လို့ပြောတယ်၊ အဲဒါ ဘယ်သူပြောတာလဲ”

“ရှင်စကားက ကျွန်မကပဲ ရှင်ဇနတ်ကို သက်သက်ခွပ်ခွဲနေသလို ပြောချင်လို့လား”

“ကျုပ်ရဲ့ဇနတ်ဟာ သိုင်းအကျော်အမော်တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ဘယ်အခါမှ လူတကာကို အရမ်းမဲ့ လုပ်ကြံမသတ်ဖြစ်ခဲ့ဘူး၊ မိန်းကလေးရဲ့စကားကို ရှင်းပြစေချင်တယ်”

ထိုစကားကြောင့် မိန်းမပျိုလေးတုံ့ရုံမေက အေးစက်စက် ရယ်မောလာသည်။

“သမင်တို့စုတ်တုံ့ရှင်ဟာ သိုင်းလောကမှာ အလွန်ကျော်ကြားတဲ့ သိုင်းပညာရှင်တစ်ယောက်ပါ၊ ဒါပေမယ့် သူဟာ မျက်နှာပုံးစွပ်ပြီး ဖိုလုံလက်သည်းရှင်အဖြစ် ဟန်ဆောင်တယ်၊ နောက် ဒုစရိုက်လုပ်ငန်းတွေကို လုပ်ကိုင်ခဲ့တယ်”

“ကျုပ်ရဲ့ အမေကို ဖိုးပျံလက်သည်းရှင်လို့ ဘာပြောလို့ တစ်ထစ်ချ ခွပ်ခွဲရတာလဲ”

၉ ♦ ကျန်ကြွယ်

“သံမဏိစုတ်တံရှင်ဟာ ခိုလှုံလက်သည်းရှင်ဖြစ်မှန်း သက်သေပြဖို့ ကျွန်မလက်ထဲမှာ ရှိနေတယ်”

“ဒါဆို သက်သေပြပါ”

“ဒီအချိန်မှာတော့ မပြနိုင်ဘူး၊ သိုင်းသမားအားလုံးရှေ့ရောက်မှ ထုတ်ပြမယ်၊ ရှင်ကို ရှင်လျက်နဲ့ သေအောင်လုပ်ပစ်ရမယ်”

“အင်း... မိန်းကလေးဟာ မသမာသူရဲ့စကားကို ယုံကြည်မိပြီထင်တယ်၊ ကျုပ်က ဒီထက်ပိုပြီး ရှင်းမပြနိုင်တော့ဘူး၊ ကျုပ်လဲ အဲဒီကိစ္စကို နှစ်နှစ်နေတာပဲ၊ တကယ်လို့ မိန်းကလေးပြောတဲ့အတိုင်းသာ မှန်ခဲ့ရင် မိန်းကလေးရဲ့ဆန္ဒအတိုင်း တရားမျှတမှုရှိစေရမယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိစ္စအမှန်မပေါ်သေးသရွေ့ ကျုပ်ကို ဆက်ပြီး ဒုက္ခပေးပါနဲ့”

ချွေးအောက်ခွမ်း၏စကားကြောင့် မိန်းကလေးတုံ့ရုံပေမပင်လွှဲ အတန်ကြာ ငေးကြောင်သွားပြီးမှ မျက်နှာတည်ကြည်လာကာ...

“ဒီကနေ့ ကျွန်မကို မသတ်တဲ့အတွက် ကျွန်မရဲ့စိတ်ဆန္ဒကို ပြောင်းလဲအောင်လုပ်ဖို့ မစဉ်းစားပါနဲ့”

ချွေးအောက်ခွမ်းက သက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်ရင်း လက်တစ်ချက် ဝှေ့ရမ်းပြလိုက်သည်။

“ဒါဆိုလဲ ကျုပ် ဘာမှမပြောလိုတော့ဘူး၊ မင်း သွားလိုရာသွားနိုင်ပြီ”

မိန်းမပျိုလေး တုံ့ရုံပေမက ချွေးအောက်ခွမ်းအား မည်သည့်အပိုစကားတစ်စွန်းမျှ မပြောဘဲ နေရာမှ လှည့်ထွက်သွားတော့သည်။

ထိုစဉ် အေးစက်စက်အသံတစ်သံ ကြားလိုက်ရ၏။

“သွားတော့မလိုလား...၊ ဟယ် ဒီလောက်တယ်လွယ်ပါ့မလဲ”

မာန်ကျိပ်စား(စာစဉ်-၆-ဆိမ်း) ♦ ၉၃

စကားသံနှင့်အတူ လူရိပ်ငါးရိပ်က သူတို့ရှေ့သို့ ဖြိုင်တုရောက်လာကြသည်။

လူငါးယောက်က လူခုခွဲကာ ချွေးအောက်ခွမ်းတို့သုံးဦးအား အလယ်တွင် ခိုင်းရထားလိုက်ကြသည်။

ချွေးအောက်ခွမ်းက ဘေးပတ်ပတ်လည်ဆီသို့ ဝှေ့ယမ်းအကဲခတ် ကြည့်လိုက်ရာ စောစောက အချင်းဖြစ်ပွားခဲ့သည့် ဝတ်နံနက်သိုင်းသမားများ နောက်မှ လိုက်လာနေကြောင်း သိရှိလိုက်ရသည်။

ချွေးအောက်ခွမ်းမှာ ရုပ်မျက်ထားသဖြင့် ဝတ်နံနက်သိုင်းသမားများ မှတ်မိခြင်းမရှိဘဲ နားမလည်သော အမူအရာဖြင့် မေးလာ၏။

“မိတ်ဆွေတို့နှစ်ဦးက ဘယ်သူတွေလဲ၊ ဒီမျှတ်တံမ တုံ့ရုံပေကို ကယ်တင်သွားတာ ဘာသဘောလဲ”

ချွေးအောက်ခွမ်းက ...

“မတရားတာဖြစ်လို့ ဝင်ကယ်လိုက်တာပဲ၊ ဘယ်လိုသဘောမှ မဟုတ်ဘူး”

“ကျုပ် မယုံဘူး၊ မိတ်ဆွေရဲ့နာမည်ကို ပြောပြပါ၊ ဒါဆို တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အထင်မမှားနိုင်ဘူး”

“ကျုပ်နာမည် မပြောပြနိုင်တဲ့အတွက် ခွင့်လွှတ်စေချင်တယ်၊ နုလို့ ခိုင်းခိုင်းပျံ့လုပ်တာ ဘာသဘောလဲ”

ထိုအခါ ဝတ်နံနက်လူများ၏ ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက် ထပ်မံမေးလာပြန်သည်။

“နုက ဖြို့ထဲက အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်မှာ မိတ်ဆွေတို့ပုန်းခိုနားထောင်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားတို့ဟာ ချွေးအောက်ခွမ်းပတ်သက်မှု ရှိနေသလား”

“တကယ်လို့ ကျုပ်ဟာ ချွေးအောက်ခွမ်းနဲ့ ဘာမှမသက်သက်

ပါသွားလို့ ပြောရင် မိတ်ဆွေတို့ ဘယ်ယုံယိုမလဲ၊ တကယ်လို့ကျွန်ုပ်ဟာ သူနဲ့ ဗတ်သက်မှန်နေတယ်လို့ပြောရင် နောင်ကြီးတို့က ဘာလုပ် မယ်လို့ စိတ်ကူးထားလဲ”

“သီလွက်သားနဲ့ ဘာလို့ ထပ်မေးနေတာလဲ”

“ဒါနဲ့ ...နေစမ်းပါဦး၊ ဈေးဆောက်ခွမ်းနောက်ကို အတင်း အဓမ္မလိုက်နေရအောင် ခင်ဗျားတို့မှာ ဘယ်လိုပြဿနာတွေ ရှိနေ လို့လဲ”

“ဒါက မိတ်ဆွေ မေးစရာမလိုဘူး”

ထိုစကားကြောင့် ဈေးဆောက်ခွမ်း မျက်လုံးအနံ့တွင် လူသတ် ချင်သည့် အရိပ်အယောင်များ ယှက်သန်းလာခဲ့ရ၏။

“ခင်ဗျားတို့ မျက်နှာဖုံးစွပ်တံလိုက်စမ်းပါ၊ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ကျွန်ုပ် သိချင်တယ်”

ဝတ်စုံနက်ခေါင်းဆောင်လူကြီးက အေးစက်စက် ရယ်မော ရင်း ...

“ကျုပ်ရဲ့ မျက်နှာကိုမြင်ရင်လဲ မိတ်ဆွေမှတ်မိမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မိတ်ဆွေတို့နှစ်ဦးဟာ ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကလဲဆိုတာ ခုထက်ထိ မပြောသေးဘူး၊ စကား ဆုံးသည့်နှင့် မျက်နှာဖုံးစွပ်ခေါင်းဆောင်က အချက်ပြ လိုက်ရာ နှစ်ဦးက တုံ့ရုံမေးအား ဝိုင်းထားပြီး မျက်နှာဖုံးစွပ်ခေါင်း ဆောင်နှင့် ဝတ်စုံနက်နှစ်ဦးကမူ ဈေးဆောက်ခွမ်းတို့အား ဝိုင်းဝန်း တိုက်ခိုက်ကြတော့သည်။

ကျန်းခြူးလုကမူ သူ၏ဓားရှည်မှာ မြစ်ထဲတွင် မျှောက်ဆုံး ခဲ့သဖြင့် ဘယ်ညာလက်ဝါးစုံဖြင့် ရန်သူများအား ခုခံတိုက်ခိုက်လေ သည်။

သူမ၏ အတွင်းအားမှာ ဈေးဆောက်ခွမ်းလောက် နက်နှိုင်း ခြင်း မရှိချေ။

ထို့ကြောင့် သိုင်းကွက်ဆယ်ကွက်အရောက် မိန်းမပျိုလေး ကျန်းခြူးလုမှာ အန္တရာယ်စက်ကွင်းသို့ ရောက်ရှိလာပြီး မြေမကိုင်မီ လက်မကိုင်မီ ဖြစ်လာခဲ့ရ၏။

တုံ့ရုံမေး၏လက်ထဲတွင် ဓားရှည်တစ်လက် လေတွင်ပွဲပဲနေပြီး ရန်သူနှစ်ဦးကို ခုခံတိုက်ခိုက်နေသည်။

တုံ့ရုံမေးအား တိုက်ခိုက်နေသော သိုင်းသမားနှစ်ဦးမှာ သူမ၏ ဓားမျက်ကို မခုခံနိုင်ဘဲ ထောင်တိုမီးနေရ၏။

ဈေးဆောက်ခွမ်းကမူ ပြင်းထန်နက်ရှိုင်းသော အတွင်းအား များကို တစ်ရစ်ပြီးတစ်ရစ် လက်ဝါးမှတစ်ဆင့် ရန်သူအတိုးကြီးအား ဂိုက်ထုတ်တိုက်ခိုက်နေသည်။

ဝတ်စုံနက် မျက်နှာဖုံးစွပ် အဘိုးကြီးထဲတွင် သံကွင်းဆက် နှစ်ခု ကိုင်ဆောင်ထားသော်လည်း တိုက်ခတ်ဆင်နိုင့်ခြင်းမရှိချေ။

ထို့ကြောင့် သံကွင်းနှစ်ခုအား အဘိုးကြီးက ဒေါမာန်ပါပါ တရကြမ်းဆွယ်မီးတိုက်ခိုက်လာရာ ရွှေရောင်အလင်းတန်ခိုး တဝင်း ဝင်း တစ်လက်လက်ဖြင့် ကြည့်ရှုပင်ကောင်းလှ၏။

ထိုစဉ် မိန်းမပျိုလေး ကျန်းခြူးလုဆီမှ အားခန့်အော်သံ တစ်ချက် ကြားလိုက်ရပြီး သူမ၏ ဘယ်ပခုံးတွင် ဓားရှည်တစ်ချက် ဖြစ်သွားမိသွား၏။

ကျန်းခြူးလုမှာ နာကျင်လွန်းသဖြင့် မျှောက်သို့ ဒဏ်ဒဏ် ဆုတ်ခွာသွားနေရသည်။

ခေါင်းဆောင် ဝတ်စုံနက်အဘိုးကြီးက ကျန်းခြူးလုအား လက်ရမ်းရန် ကြိုးစားလေတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

ကျွန်းမြို့လုကလည်း နောက်သို့ ဒယ်ဒယ်ထိုင် ဆုတ်ခွာသွား
နေချိန်၌ သိုင်းသမားအဘိုးကြီးက ချူးအောက်ခွမ်း၏ အောက်ပိုင်း
ဆီသို့ ဓားဖြင့် ဝှေ့ယမ်းခုတ်လာသည်။

မိန်းမပျိုလေး ကျွန်းမြို့လုမှာ အန္တရာယ်နှင့် တွေ့ဆုံရသော်
လည်း ပျာယာခတ်မြင်းမပျံဘဲ မြေခုံကန်ကာ အပေါ်သို့ ခုန်ရောင်
လိုက်၏။

မျက်နှာပုံးစွပ် အဘိုးကြီး လေပြင်ထဲသို့လိုက်ပါတက်သွား
ကာ ကျွန်းမြို့လု၏ နောက်ကျောဆီသို့ ရုတ်တရက် လှမ်းထိုး
လိုက်၏။

ကျွန်းမြို့လုကလည်း နောက်ပြန် လက်ဝါးတစ်ချက် ထိုက်
ထုတ်လိုက်သော်လည်း အားသိပ်မပြင်းချေ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်းမြို့လုမှာ တစ်ခက်ရန်သူ၏ ဓား
ချက်အား လေပြင်ထဲတွင်နေ၍ ရောင်တိမ်းရန် မကွယ်ကွတော့ချေ။
ထိုအချိန် ချူးအောက်ခွမ်းက ကျွန်းမြို့လု၏ နာကျင်စွာ
အော်ဟစ်လိုက်သံ ကြားလိုက်ရသဖြင့် အကြီးအကျယ် ဒေါပွသွား
တော့သည်။

ထို့ကြောင့် သူနှင့်ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်နေသည့် ခေါင်းဆောင်
မျက်နှာပုံးစွပ် အဘိုးကြီးအား ပြင်းထန်သော အတွင်းအားပါသည့်
လက်ဝါးချက်ဖြင့် ခိုက်ထုတ်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ပြင်းထန်သော လက်ဝါးချက်မျက်ကြောင့် ခေါင်းဆောင်အဘိုး
ကြီးမှာ နောက်သို့ ငါးပေကျော်ကျော် ခုန်ဆုတ်သွားရ၏။

ချူးအောက်ခွမ်းမှာ အဘိုးကြီး ခုန်ဆုတ်သွားသည်နှင့် တစ်
ဆက်တည်း လေပြင်ထဲမြောက်တက်သွားပြီး တောင်မြို့လက်ဝါးဖြင့်

ကျွန်းမြို့လုအား ဓားဖြင့်ထိုးရန် ဟန်ပြင်နေသော သိုင်းသမားကြီး
ဆီသို့ ခိုက်ချလိုက်တော့သည်။

မိန်းမပျိုလေးကျွန်းမြို့လုအား နောက်ကျောမှ ဓားဖြင့်ထိုးရန်
ကြံရွယ်နေသော မျက်နှာပုံးစွပ်သမားမှာ ချူးအောက်ခွမ်း၏ ပြင်း
ထန်သည့် လက်ဝါးချက်မိသွားကာ မြေပြင်ပေါ်သို့ ကိုးရိုးကားစူး
ပြုတ်ကွသွားတော့သည်။

ထိုလူ မြေပြင်ပေါ်သို့ ကွသွားသည်နှင့် ရုတ်တရက် ပြန်မထ
နိုင်သေးဘဲ နာကျင်စွာ ညည်းညူနေရင် နဖူးမှရွေးသီးရွေးပေါက်
များပင် ကွလာနေသည်။

ကျွန်းမြို့လုမှာ ထိုအခါမှ မြေပေါ်သို့ ဘေးကင်းရန်ကင်း
ရောက်ရှိလာတော့သည်။

သို့သော် ပန်းမှာ နာကျင်နေသည့် ဝေဒနာကိုကြိတ်နှိတ်မခံစား
နိုင်ဘဲ အနည်းငယ် ညည်းညူနေမိသည်။

ခေါင်းဆောင်ဝတ်စုံနက်အဘိုးကြီးက ချူးအောက်ခွမ်းရှိရာသို့
ရောက်လာပြီး စူးစိုက်ကြည့်ကာ ...

“လက်စသတ်တော့ ဧကရစ်နန်းရဲ့ လက်ထောက်နန်းရှင်လေး
ချူးအောက်ခွမ်းပါလား။ ဘယ်နှယ် ရုပ်တွေဘာတွေပြောင်းလို့ ဘယ်
လိုဖြစ်လာတာလဲ”

ထိုကေးကြောင့် ချူးအောက်ခွမ်း၏ မျက်လုံးအနံ့တွင် သေး
စက်စက် အငွေ့အသက်များ ခံစားလာရပြီး ...

“ဪ... ခင်စရာတို့က ကျွယ်အကြောင်း သိသွားပြီဆိုတော့
ဒီနေ့ဟာ ခင်စရာတို့ရဲ့ သေနေ့ပဲ”

ကေးဆုံးသည်နှင့် မိန်းကလေးတို့ရဲ့မေအား လှမ်းသွားပြော
လိုက်သည်။

“မိန်းကလေးတို့...ဆက်တိုက်မနေနဲ့တော့၊ ရပ်လိုက်၊ သူတို့ အားလုံးကို ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းပဲ စွင်းပစ်လိုက်မယ်”

ထိုအချိန်တွင် တုံ့ရဲ့မေက ရန်သူတစ်ယောက်အား ဓားရှည်ဖြင့် နောက်ဆုတ်သွားဆောင် တိုက်ခိုက်လိုက်ပြီး နောက်သို့ပြန်ခန့် ဆုတ်လာကာ ချွေးအောက်ခွမ်းကို လှမ်းမေးလိုက်၏။

“ရင်တစ်ယောက်တည်း တုံ့ပြန်တိုက်ခိုက်နိုင်ပါ့မလား...”

“ဒီဥစ္စတ်ငါးယောက်ကို ကျုပ်မုက်စီထဲ ထည့်မထားပါဘူး”

ထိုစကားကြောင့် ဝတ်စုံနက်ခေါင်းဆောင် အဘိုးကြီးက တဟင်းဟင်း ရယ်မောကာ...

“ချွေးအောက်ခွမ်း...မင်း သိပ်လေးကြီးမနေနဲ့၊ မင်းမှာ ဘယ်လို ပညာမျိုးရှိလို့ ကျုပ်တို့ငါးယောက်ကိုသုတ်သင်ပစ်နိုင်မှာလဲ၊ ကဲ... ဝါရဲ့ သံကွင်းနှစ်ကွင်းကို လွတ်ဆောင်ရောင်နိုင်ရင် ရောင်ပေတော့”

ချွေးအောက်ခွမ်းက ဘာမှပြန်လည်ပြောဆိုခြင်း မပြုဘဲ ဘယ်ဘက်မျိုးကြားထဲသို့ ညာလက်ကိုဆွဲနုတ်လိုက်ရာ ငွေရောင် အလင်း တန်းတန်းစု ထွက်ပေါ်လာပြီး ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုးဓားတို့မှာ ချွေးအောက်ခွမ်း၏ ညာလက်သို့ ရောက်ရှိလာတော့သည်။

ထိုအခါ ခေါင်းဆောင်အဘိုးကြီးမှာ ရုတ်တရက် ထိတ်လန့်သွားပြီး နောက်သို့ပင် မြေနှစ်လှမ်းမျှ ယောင်ယမ်းဆုတ်မိလိုက်၏။ ထို့ပြင် တဆုံတသြလေးသံဖြင့်...

“ဟင်...ဒီဂုဏ်ရောင်လေးမျိုးဓားက မင်းလက်ထဲမှာ နုထက်ထိ ရှိနေသေးတယ်”

“ဘာလဲ...ခင်ဗျားက ဓားအတူများ ထင်နေလို့လား”

မျက်နှာပုံးစွပ် ဝတ်စုံနက်ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူမှာ မထူးတော့

သည့်အခြေအနေသို့ ချောက်လာပြီဖြစ်၍ သူ့တပည့်လေးယောက်အား လက်တွေ့ယမ်းအချက်ပြလိုက်သည်။

ခေါင်းဆောင်အဘိုးကြီးကိုယ်တိုင်ကမူ ချွေးအောက်ခွမ်းနှင့် အလယ်တွင် ရှိနေကာ သူ့တပည့်လေးယောက်ကမူ ချွေးအောက်ခွမ်းအား လေးဘက်လေးတန်မှ ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်ရန် အသင့်ပြင်လိုက်ကြသည်။

ချွေးအောက်ခွမ်းက ကွန်းမြွေလူနှင့် တုံ့ရဲ့မေတို့နှစ်ယောက်အား နောက်ဘက် ခပ်ဝေးဝေးသို့ ဆုတ်နေရန် အချက်ပြလိုက်ရင်း တစ်ကိုယ်လုံးရှိ အတွင်းအားများကို ဓားကိုင်လက်ကောက်ဝတ်ဆီသို့ ရှိဆောင် ခုစည်းလိုက်သည်။

တစ်ဆက်တည်း ဓားကိုင်လက်ကောက်ဝတ်ကို တစ်ချက်လှုပ်ယမ်းလိုက်ရာ ဂုဏ်ခန့် လေဟပ်သံတစ်ချက်ဖြည့်သွားပြီး ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုးဓားတို့မှာ ချက်ချင်း ဓားရိပ်ဓားရောင်များ ဓွေးဓွေးလက်သွားတော့သည်။

ချွေးအောက်ခွမ်း၏ နာမည်နှင့် သိုင်းဟန်နှင့် ဓားမာန်တို့ကြောင့် ရန်သူငါးဦးမှာ အလိုလိုနောက်သို့ မြေတစ်လှမ်းဆုတ်သွားကြသည်။

“ကျုပ်ရဲ့ ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုးဓား ထုတ်လိုက်ရင် ခင်ဗျားတို့ ငါးယောက် အသက်ရှင်လမ်း မရှိတော့ဘူး”

မျက်နှာပုံးစွပ် ခေါင်းဆောင်အဘိုးကြီးက အေးစက်စက်ရယ်မောရင်း ပြန်လည်ပြောဆိုလာသည်။

“ချွေးအောက်ခွမ်း...ဓားနဲ့ လူကို မြှောက်လို့မရဘူး...ငါတို့ ငါးဦးဟာ မင်းတစ်ယောက်တည်းကို မယှဉ်နိုင်ဘဲနေပါလိမ့်လား”

“ခင်ဗျားတို့ဟာ ကိုယ့်ကိုကိုယ် အတော်အထန်ကြိုးနေကြတဲ့

သုတေသန၊ အဲဒါဟာ နေရာတိုင်းနဲ့ပုံနှိပ်ခြင်း ဖြစ်လှမ်းအစဉ်၊ ဒါပေမယ့်
ခေါင်းဆောင်အတိုင်းကြီးဟာ မျက်နှာပုံ၊ ချွတ်ပြနေရင်တယ်၊ ဘယ်သူ
ညွှန်ကြားတာလဲဆိုတာကိုလဲ ပြောပြရမယ်၊ ဒါဆို နေရာတိုင်း
တစ်တွေရဲ့ အသက်ကို ကျွန်ုပ် မျှမ်းသခွင့်ပေးလိုက်မယ်”

ဝတ်နံ့နက်မျက်နှာပုံနဲ့ ခေါင်းဆောင်အတိုင်းကြီးက ပြန်လည်
မြေကြားခြင်းမပြုဘဲ သူ့လူများအား လှမ်းအော်အမိန့်ပေးလိုက်တော့
သည်။

“တက်ကြ ...အရှင်မထားနဲ့ ...”

ကားဆုံးသည်နှင့် သံကွင်းနှစ်ခုကို တရကြမ်းတွေယမ်းကာ
ချွေးအောက်ခွမ်း မျက်နှာဆီသို့ တိုက်ခိုက်လာတော့ပေသည်။

ရေ့နောက်ဝဲယာမှ သိုင်းသမားလေးဦးတို့လည်း မိမိတို့၏
သေရေ့ရှင်ရေ့အမျိုးနီရောက်လာပြီမှန်း သိလိုက်ပြီဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် သူသေကိုယ်သေ ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်တော့မည်။
လက်နက်များ အသီးသီးတွေယမ်းကာ လေးဘက်လေးတန်မှ အထက်
အလယ်၊ အောက် သုံးနေရာဆီသို့ ဝိုင်းဝန်းစုပြုံ တိုက်ခိုက်လာကြ
တော့သည်။

ချွေးအောက်ခွမ်း၏ နောက်ကွယ်မှာ ထိုတခက်အမျိုးနီအတွက်
လှုပ်ရှားသွားကာ နဂါးမြို့ဟန်ဖြင့် ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုးစားတို့အား
သက်တန်သဖွယ် နဂါးတစ်ကောင် ဝင်ထွက်သွားလာသည့်အလား
ဓားဟန်ဓားမာန်အပြည့်ဖြင့် လွန်းထိုးစေ့ဝိုက် လှုပ်ရှားနေသည်။

“ဇွင် ...ဇွင် ...”

“ထန် ...ထန် ...ထန် ...”

တခက်အမျိုးနီအတွင်း လက်နက်ထိခိုက်သံများ တဇွင်ဇွင်
တထန်ထန် ထွက်ပေါ်သွားပြီး သိုင်းသမားကြီးနှစ်ဦးမှာ နောက်

ရစ်ပေခန့် ဆုတ်သွားကြရပြီး သိုင်းသမားတစ်ဦးမှာမူ မြေပေါ်လဲကျ
ငြိမ်သက်သွားတော့သည်။

ကျန်မျက်နှာပုံနဲ့ခေါင်းဆောင် အတိုင်းကြီးနှင့် သိုင်းသမား
တစ်ဦးတို့ကမူ မျက်နှာတွင် ချွေးစေးများပြန်ထွက်လာပြီး သူတို့၏
မားကိုင်းလက်များပင် တည်ငြိမ်မှုမရှိတော့ဘဲ ကတုန်ကယင်မြစ်လာ
ကြတော့သည်။

မြေပေါ်လဲကျငြိမ်သက်သွားသည့် သိုင်းသမားတစ်ဦးမှလွဲ၍
ကျန်သိုင်းသမားလေးဦးတို့၏ ဓားများမှာ ဓားရိုးများသာ ကျန်တော့
သဖြင့် လေးယောက်သား ကတုန်ကယင်မြစ်နေကြခြင်းပင်။

ထို့ပြင် ဓားရိုးများကိုမိလျက်သား ဖြစ်နေကြသည့် သိုင်း
သမား လေးဦးတို့၏ မားကိုင်းလက်ချွတ်အများမူလည်း သွေးများထွက်
ကျလာကာ သူတို့အားလုံးမှာ ချွေးအောက်ခွမ်းကို အဝေးသားစိုက်
ကြည့်နေမိကြသည်။

ပါးစပ်ကမူ အံ့သြလွန်းသောကြောင့် ကောင်းတန်ခွန်းဖျပ်
ထွက်မလာကြချေ။

ချွေးအောက်ခွမ်းက မူလနေရာတွင်ပင် ရပ်ပြီရပ်နေကာ သိုင်း
သမားကြီး လေးဦးအား စူးစိုက်ကြည့်နေရင်း ရုတ်တရက် လက်
တစ်ချက်တွေယမ်းလိုက်ရာ လေးဦးလုံး ဓားရိုးများ မြေပေါ်သို့ အသီး
သီးပြုတ်ကွဲသွားပြီး ချွေးအောက်ခွမ်းကို မယုံကြည်နိုင်အောင် ငေးမော
ကြည့်ရှုနေကြသည်။ ထို့ပြင် သူတို့၏ဆိုးသွမ်း ရုတ်စက်ယုတ်မာမဲ့
သော ပြစ်မှုများအတွက် နောင်တရမဆုံး ဖြစ်နေကြတော့သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ချွေးအောက်ခွမ်းမှာ အခြေရောင်နီနီ
ကန်တည်ကြည်သည့် သိုင်းသမားကောင်း ယောက်ျားလတ်ပီပီ
အတတ်နိုင်ဆုံး လူသတ်သည့် အလုပ်အား မလုပ်လိုကြ။

www.burmeseclassic.com

တို့ကြောင့် ခေါင်းဆောင်သိုင်းသမားကြီး အပါအဝင် ကျန် သိုင်းသမားသုံးဦးကို သိုင်းပညာများ ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ဒုစရိုက်သမားတို့မည်သည် မိမိတို့ အနိုင်ရရှိနေပါက မာန် မာနများ တက်ကြွကာ တန်ဖက်လွှဲအား ရက်စက်တတ်ကြသည်။

တို့လူများမှာ သူတို့ထက်သာသည့် သိုင်းပညာရှင်နှင့်တွေ့ပြီး အရေးစူးနှိပ်နှိပ်လျှင် မျက်ကလဲဆန်ပျာ ဖြစ်ကာ အသက်ကို အရှက် နှင့်မလိမ့်ကြဘဲ ခယတောင်းပန်တတ်ကြ၏။

တို့ကြောင့် ချူးဆောက်စွမ်းအား သိုင်းသမားကြီးလေးဦးက ခူးဆောက် တောင်းပန်လာသည်။

“ကိုယ်တော်လေးချွေ...ကျွန်တော်တို့ ဖိုက်မဲခဲ့ကြတဲ့အတွက် အပြစ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ အသက်ကိုလဲ ချမ်းသာပေးဖို့ အသနားခံပါ တယ်”

ချူးဆောက်စွမ်း၏ ခေါ်သထန်နေသည့် မျက်လုံးများမှာ ရုတ် ခြည်း ခေါ်သရောင် ပျောက်ကွယ်သွားကာ ဝမ်းသာကြည်နူး ပီတိဖြစ်မှု အရိပ်အယောင်များက အစားထိုးနေရာယူလာခဲ့သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဒုစရိုက်ဂိုဏ်းသား လေးဦးအား မစည်းရုံး မဆွဲဆောင်ရဘဲနှင့် သူတို့အလိုအလျောက် အမှားကျြံ ဖြစ် ကာ အမှန်ကိုပြင်လာကြသဖြင့် ချူးဆောက်စွမ်း ဝမ်းသာပီတိဖြစ် မဆုံး ရှိနေတော့သည်။

သို့သော် ချူးဆောက်စွမ်းမှာ ရုတ်တရက် စိတ်မကောင်းသော အမူအရာသို့ ပြောင်းလဲသွားကာ...

“နလို ခင်စားတို့တစ်တွေ အမြင်မှန်တရား ရလာတဲ့အတွက် ကျုပ် ချူးဆောက်စွမ်း ဝမ်းသာပီတိဖြစ်တဲ့အပြင် ခင်ဗျားတို့ကိုယ်

စား ဂုဏ်ယူပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ် စိတ်မကောင်းတာတစ်ခုက စောစောက ကျုပ်လက်ချက်ကြောင့် ခင်ဗျားတို့တစ်တွေဟာ သိုင်း ပညာ အချက်ဆီးခံလိုက်ရပြီ။ အဲဒီအတွက် ကျုပ် စိတ်မကောင်း ပါဘူး။ ဒါနဲ့...အခွင့်အရေးယူတယ်လို့တော့ ကျုပ်ကို မဆင်ပါနဲ့။ ခင်ဗျားတို့ကို စေခိုင်းညွှန်ကြားတဲ့သူဟာ ဘယ်သူဆိုတာ ကျုပ်ကို ပြောပြစေချင်တယ်”

“ထိုအခါ ခေါင်းဆောင် အဘိုးကြီးက ချူးဆောက်စွမ်းအာ တိုးလှီးတောင်းပန်သည့် အမူအရာဖြင့် ပြောဆိုလာလေသည်။

“ကိုယ်တော်လေးချွေ...ကျွန်တော်တို့ ဖွင့်ပြောနိုင်တဲ့အတွက် ခွင့်လွှတ်စေချင်ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကိုယ်တော်လေးကို ကျွန်တော်တို့ ဖွင့်ပြောလိုက်ရင် ကျွန်တော်တို့ အသက်ရှင်ခြင်းဟာ မကြာရှည်တော့ပါဘူး။ ဒီအတွက် ကိုယ်တော်လေးချွေ နားလည် လိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်မိပါတယ်”

မှန်ပေသည်။

မိမိကိုယ်ကျိုးအတွက် တစ်ဖက်လူ၏ အသက်နှင့်ရင်းနှံရသော စကားတစ်ခွန်းအား မကြားလိုတော့ပြီ။

ရှိစေတော့... မိမိအစွမ်းအနေနှင့်မိမိ ဆက်လက်ပုံစမ်းရတော့ မည်သာ ဖြစ်သည်။

မိန်းမပျိုလေး တုံ့ရုံမက ချူးဆောက်စွမ်းအနားသို့ လျှောက် လှမ်းလာပြီး မေးလာသည်။

“ချူးဆောက်စွမ်း...ရင်...စကလွန်နန်းကို မသွားဘဲဘာသူ လား...”

ချူးဆောက်စွမ်းက တည်ကြည်သောအမူအရာဖြင့်...

www.burmeseclassic.com

“ကျုပ် ဒီတစ်ခေါက် စကားရန်နန်းဆီ ပြန်မပြန်ဆိုတာ မိန်းကလေးနဲ့ ဘာမှမဆိုင်လေတော့ ကျုပ်ကို မဟန့်ထားပါနဲ့တော့”

“ရှင်နဲ့ကုညီမကို ကျေးဇူးတင်တဲ့အနေနဲ့ ရှင်ကို ပြောပြလိုက်ပါမယ်၊ ကျေးဇူးတင်ဟန်တစ်ယောက် ကျန်းကျိုးမြို့က မထွက်ခွာဘူး၊ ရှင် စကားရန်နန်းဆီပြန်ပြီး ဓောင့်နေရင် အလကားအချိန်ကုန်ရုံပဲရှိမယ်”

ချွေးဆောက်စွမ်းက ညင်သာစွာခေါင်းမာယမ်းပြလိုက်ရင်း...

“မိန်းကလေး...ခုလိုပြောလာတဲ့အတွက် ကျုပ် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ အခု ကျေးဇူးတင်ဟန်ကိုတွေ့ဖို့ထက် တခြားဒီထက်အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုရှိနေတယ်၊ မိန်းကလေးသာ အကူအညီပေးမယ်ဆိုရင်တော့ ကျုပ် အင်မတန်ဝမ်းသာမိမှာပဲ”

“ရှင်ကို ကျွန်မမခင်အတွက် တေးမှတ်ထားတာကလွဲရင် တခြား ဘာမှမဆို ကျန်မ စဉ်းစားနိုင်ပါတယ်”

ထိုစကားကြောင့် ချွေးဆောက်စွမ်းက မချိုးပြုံးလိုက်မိသည်။

“လက်ရှိအခြေအနေရ မင်းကို ကျေးအေးပါတော့လို့ ကျုပ် တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဒါဆို ပြောပါဦး...”

“ကျုပ် တောင်းပန်ချင်တာက မိန်းကလေး ဒီနေရာက အခု ချက်ချင်း ပြန်လှည့်ပါ၊ ကျုပ် တောင်းပိုင်းကျန်းကျိုးမြို့ကို သွားနေပြီဆိုတဲ့သတင်း ပြန်ပေးပါ၊ ဒါမှ ကျုပ် ရွေ့မရီခန့်တစ်လျှောက် အတားအဆီးနည်းသွားနိုင်လိမ့်မယ်၊ အကူအညီပေးမယ်ဆိုရင်တော့ ကျုပ် ချွေးဆောက်စွမ်းက ကျေးဇူးတင်မဆုံးပါဘူး”

တုံ့ရုံမက ချွေးဆောက်စွမ်းအား တစ်ချက်နီကကြည့်လိုက်ရင်း အတန်ကြာမှ ခေါင်းညစ်ပြလိုက်၏။

“ကောင်းပြီ...ဒါပေးမယ့် အကျိုးရှိ မရှိဆိုတာတော့ ကျန်မအာမ မမိရဲဘူး”

စကားဆုံးသည်နှင့် ချွေးဆောက်စွမ်းက ဂုတ်ရောင်လေးမျိုး ဓားတိုအား ဓားအိမ်တွင်း ပြန်ထိုးသွင်းလိုက်၏။

ထို့နောက် လက်တစ်ချက်စလှယ်မိကာ...

“ကဲ...မိန်းကလေး တုံ့ရုံမေး၊ မင်းလဲ ခရီးဆက်ပေတော့၊ ကျုပ်တို့လဲ ခရီးဆက်ဦးမယ်”

မိန်းမပျိုလေးတုံ့ရုံမေးမှာ တစ်နံ့တစ်ရာ ပြောချင်သော်လည်း မပြောတော့ဘဲ နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

ချွေးဆောက်စွမ်းနှင့် ကျန်းမြို့လူတို့နှစ်ယောက်မှာ တုံ့ရုံမထွက်ခွာသွားသည်နှင့် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်သို့ အကဲခတ်ကာ ထွက်ခွာလာကြသည်။

ကျန်းမြို့လူနှင့် ချွေးဆောက်စွမ်းတို့ ထွက်ခွာလာကြရာ မကြာမီ လူရိပ် ခုနစ်ရိပ်ရောက်ရှိလာတာ ထိုလူရိပ်ခုနစ်ရိပ်တွင်လည်း မှက်နှာနိုးစွပ်နှင့် လက်နက်များ အသီးသီးကိုင်ဆောင်ထားကြသည်။ ထိုလူများ ရောက်ရှိလာသော်လည်း တစ်နံ့တစ်ယောက်မျှ မတွေ့ရတော့ဘဲ မြေပေါ်သို့လဲသေဆုံးနေသည့် သူတို့လူတစ်ဦးကိုသာ တွေ့မြင်လိုက်ကြရသည်။

ရောက်ရှိလာသူ သိုင်းသမားခုနစ်ယောက်မှာ ဘေးပတ်ပတ်လည်သို့ လှည့်လည်ကြည့်ရှုရင်း ရုတ်တရက် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သော လေသံဖြင့် ပြောဆိုလာသည်။

“ဟင်...ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်ကြတာလဲ၊ တို့လူတစ်ယောက်လဲကွသေဆုံးပြီး ကျန်လေးယောက် ဘယ်ရောက်သွားပါကုန်မို့...”

နောက်ထပ်ရောက်လာသည့် ဝတ်နံနက်လူနုနုနီဦး ပျာယာ ခတ်သွားကာ ဆူးထောက်ရွမ်းတိုနှစ်ယောက်နှင့် သူတို့၏လူလေး ယောက် ထူးဆန်းစွာ ပျောက်ဆုံးသွားသဖြင့် စဉ်းစားမရနိုင် ဖြစ်နေ သည်။

“လောင်ဝမ်း မင်းပြောတော့ တုံ့ရုံမေ့ကို ကယ်တင်သွားတဲ့ သူဟာ ကုန်သည်မျက်နှာစိမ်းနုနီဦးဆို ...၊ ခု သူတို့သုံးဦးပေါင်းပြီး တို့လူတစ်ယောက်ကို ရှင်ပစ်ခဲ့တယ်၊ ကျွန်တို့တို့လူလေးယောက် အဝမ်းအဆီးခံလိုက်ရပြီထင်တယ်”

ထိုအခါ လောင်ဝမ်းဟု အခေါ်ခံရသည့် သိုင်းသမားကြီးမှာ ပျာယာခတ်သောလေသံဖြင့် ...

“ဆရာကြီးရှုနီနုနီ ... ကျွန်တော်ဟာ ကုန်သည်မျက်နှာစိမ်း နုနီဦးကို အသေအချာမြင်လိုက်မိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် နောက်ပိုင်း ဘယ်လိုအဆင့်မြင့်ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ရောက်လာသလဲတော့ မသိဘူး”

ဆရာကြီးရှုနီနုနီဆိုသူက ဟင်းနု သက်ပြင်းတစ်မျက်နှာလိုက် ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်အား လှည့်ပတ်စစ်ဆေးလိုက်သည်။

စစ်ဆေးပြီးသောအခါ လောင်ဝမ်းဆိုသူ သိုင်းသမားကြီးက အဘိုးကြီးရှုနီနုနီအား အစီရင်ခံလာသည်။

“ဆရာကြီး ... ကျွန်တော့်အမြင်အရ ရန်သူရဲ့သိုင်းပညာဟာ အလွန်ပဲအဆင့်မြင့်တယ်၊ အတွင်းအားဆိုရင်လဲ အတော့်ကို နက်ဖိုင်း လိမ့်မယ်လို့ထင်ရတယ်”

“မင်းရဲ့အမြင် နည်းလမ်းကျပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် လောက တစ်ခွင်လုံး ဒီလိုအဆင့်မြင့်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် များများစားစား မရှိဘူး ...”

“ဆရာကြီးရှုနီ ... မပြောတာမှန်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်လဲ သိုင်း လောကရဲ့ အဆင့်မြင့်ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို တော်တော်များများ သိထားပါ

တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီကုန်သည်လို လူနှစ်ယောက်ဟာ ဘယ်သူမှန်း မသိဘူး”

ထိုအခါ အဘိုးကြီးရှုနီနုနီက တွေးတွေးဆဆအမှအရာဖြင့် ...

“ရုပ်ပြောင်းရပ်လို့ လုပ်တော့ကော မရနိုင်ဘူးလား”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ အဆင့်မြင့်သိုင်းသမားတစ်ယောက်ဟာ နာမည် မရှိတဲ့ သိုင်းသမားတစ်ယောက်လိုမဟုတ်ဘူး၊ ဘာကြောင့် ရုပ်ပြောင်း ရပ်လို့ လုပ်ရမှာလဲ၊ တခြားသိုင်းသမားတွေသိသွားရင် ရယ်ရောကြီး ဖြစ်နေမှာပေါ့”

ထို့နောက် ဆရာကြီးရှုနီနုနီဆိုသည့် အဘိုးကြီးက သူ့တပည့် တစ်ဦးအား ညွှန်ကြားပြောဆိုလိုက်သည်။

“ကဲ ... အရေးပေါ် အချက်ပြလိုက်ပါ”

ထိုအခါ သိုင်းဆရာကြီးလောင်ဝမ်းက ခါးတွင်ထိုးချိတ်ထား သော လေးနှင့်မြားကို ထုတ်ယူကာ ကောင်းကင်သို့ ပစ်တင်လိုက်၏။

မြားတံ လေးဖြင့်ထိရောက်ရှိသွားသည်နှင့် တစ်ချိန်အသံမြည် သွားပြီး အပြာရောင်မီးများ ကောင်းကင်တွင် ခြာထွက်သွားတော့ သည်။

မီးမြားပစ်ပြီး မကြာမီ အရှေ့ဆီမှ လူရိပ်များရောက်ရှိလာပြီး ကျယ်လောင်စွာ လှမ်းဆော်မေးသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ရှုနီနုနီလား ...၊ ဘာမြင်မိလို့လဲ”

ကောင်းဆိုးသည်နှင့် လူလည်း တစ်ပါတည်းရောက်ရှိလာတော့ ၏။

ရောက်ရှိလာသူမှာ ငွေရောင်ပုံပုလွေ အသွားကြီးပင်ဖြစ်သည်။ အသွားကြီး၏ နောက်တွင် သိုင်းသမားဆယ်ယောက်ကျော်မျှ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ရောက်ရှိလာကြ၏။

အဘိုးကြီးရှုန်းနန်းက ငွေရောင်ပုံပုလွေ အဘွားကြီးအား ဂါရုစ မြရင်း...

“ဒီမှာ ပြဿနာတစ်ခု မရင်းမလင်းဖြစ်နေတယ်၊ ဒါကြောင့် အစီမကြီးကို ဆွေးနွေးမလို့ပါ”

ငွေရောင်ပုံပုလွေအဘွားကြီးက ပြေပေါ်လဲကျသေဆုံးနေသည့် လူအားကြည့်ကာ မျက်နှာပျက်သွားပြီး ခက်ထန်စွာ လှမ်းပြောလိုက် သည်။

“ဘယ်သူ့လက်ချက်လဲ”

ရှုန်းနန်း ခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်သည်။

“အစီမကြီး...၊ ကျုပ်တို့ ခြေတစ်လှမ်း နောက်ကျသွားတယ်၊ လူသတ်သမားကို မမြင်လိုက်ရဘူး”

“နေခမ်းပါဦး၊ သေသူသိုင်းသမားက မီးမြှားအချက်ပြလွတ် တင်သလား”

“ဟုတ်တယ်၊ သူ့ရဲ့ အချက်ပြမီးမြှားကြောင့် ကျုပ်တို့လဲ ဒီကိုလိုက်လာကြတာပဲ”

“ရှုန်းနန်း...၊ ခုင် တာဝန်ယူတဲ့နေရာနဲ့ ဒီနေရာ ဘယ်လောက် ကွာဝေးလို့လဲ”

“နှစ်မိုင် သုံးမိုင်လောက်တော့ ဝေးလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

ထိုအခါ ငွေရောင်ပုံပုလွေအဘွားကြီးက အတန်ကြာတွေ့ဝေ သွားပြီး...

“ဒါဆို အတော်ထူးဆန်းနေပြီ”

“ဒါကြောင့် ငွေရောင်အစီမကြီးကို ဒီကိစ္စအတွက် ဆွေးနွေးဖို့ ဖိတ်ခေါ်လိုက်ရတာပါပဲ”

“ဘယ်သူ့လက်ချက်လဲဆိုတာ မသိနိုင်ဘူးလား”

“ဒီလူရဲ့ သိုင်းပညာဟာ အလွန်အဆင့်မြင့်တာလောက်ပဲ သိ ပါတယ်၊ ကျုပ်တစ်သက်မှာ ပထမဆုံးအကြိမ်မြင့်ရခြင်းပဲ၊ လောင်ဝမ်း ရဲ့ ပြောဆိုချက်အရ အဲဒီလူ ဘယ်သူမှန်းကို ခန့်မှန်းရ ခက်နေတယ်”

ငွေရောင်ပုံပုလွေအဘွားကြီးက အိုး...ခနဲ အသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်သွားပြီး လောင်ဝမ်းမီသို့ စူးစိုက်ကြည့်လာသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

လောင်ဝမ်းက ဖြို့ထဲမှ အပြစ်အပျက်များကို နေနေစပ်စပ် တစ်ခေါက် ပြန်ပြောပြလိုက်သည်။

ထိုအခါ ငွေရောင်ပုံပုလွေအဘွားကြီးက မယိုနိုင်ဟန်ဖြင့် ဝေး လာသည်။

“ပန်းခြံကောက်ခက်မယ် ယိခန့်ရှုန်းနဲ့ သူ့ရဲ့ ပြေးမလေး ဘယ် ရောက်သွားသလဲ”

လောင်ဝမ်း ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့လေသံဖြင့်...

“ကျွန်တော်တို့ သတိမထားမိတာနဲ့ အဲဒီအဘွားကြီးဟာ ကျွန်တော်တို့ ညီနောင်တွေကို ဒက်ရာရဆောင်လုပ်ပြီး ထွက်ပြေး သွားပါတယ်”

“ဟေ...မင်းတို့ဟာ အတော်အသုံးမကျတဲ့ ကောင်တွေပဲ၊ ဒါနဲ့...နေခမ်းပါဦး၊ သိုင်းလောက်မှာ ဘယ်က ကုန်သည်အဝတ် အစားနဲ့လူ ရောက်လာရတာလဲ”

ထိုအခါ အဘိုးကြီးရှုန်းနန်းက ကြားဝင်ပြောလာသည်။

“ညီတော်နောင်တော်တွေနဲ့ ခန့်မှန်းချက်အရ အဲဒီကုန်သည် ယောင်ဆောင်ထားတဲ့သူဟာ ရုပ်ပြောင်းထားတာ ဖြစ်နိုင်တယ်”

ထိုအခါမှ ငွေရောင်ပုံပုလွေအဘွားကြီးမှာ အသံအညိုတံသံ တစ်ချက် ထွက်ပေါ်သွားကာ...

“ဟာ ...တုတ်ပြီ၊ သူပဲ”

မျက်နှာဖုံးစွပ် ဝတ်စုံနက်အဘိုးကြီးရှုခန်းက သိလိုစိတ် ပြင်းပြလာကာ ...

“ငွေရောင်အစ်မကြီး ...သူဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

ငွေရောင်ဝံပုလွေအဘွားကြီးက ထစ်ငေါ်တွေဝေခြင်း မရှိဘဲ “ဈေးအောက်ခွမ်း...”

“ဟာ ...မမြန်နိုင်ဘူးထင်တယ်၊ ဒီဈာတ်တံဟာ သူ့ကိုယ်သူ အထင်ကြီးပြီး မာနရှိတယ်၊ ဘယ်နှယ်ကြောင့် သူ့ကိုယ်သူ ရုပ်ပြောင်း ရုပ်လွဲလုပ်မှာလဲ”

“ရှင်ခန်း ...ရှင်မသိလို့ဖြစ်မှာပါ၊ ဈေးအောက်ခွမ်းနဲ့အတူ သွားလာနေတဲ့ ကျွန်းခြူးလူဆိုတဲ့ ဈာတ်တံမဟာ ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွဲအတတ် ပညာမှာ အတော်ကိုကျွမ်းကျင်တဲ့ ဈေးအောက်ခွမ်းကို ဒီဈာတ်တံမပဲ အကြံပေးတာဖြစ်မယ်”

အဘိုးကြီးရှုခန်းမှာ ယခုထက်တိ ယုံကြည်မှုမရှိသေးချေ၊ “ခဲဒီလူဟာ ဈေးအောက်ခွမ်းပဲထားပါတော့ ...၊ တိုတောင်းတဲ့ အမိုနီကလေးအတွင်း ကျွပ်တို့လူတစ်ယောက်ကို သတ်ခဲ့ပြီး ကျန်တဲ့ လူလေးဦးကို ဖမ်းခေါ်သွားနိုင်ပါ့မလား၊ ကျွပ်တို့လူတွေဟာ သာမန် သိုင်းသမားတွေ မဟုတ်ဘူး၊ အဆင့်မြင့်တဲ့သူတွေဖြစ်တယ်”

ထို့နောက် ငွေရောင်ဝံပုလွေအဘွားကြီးက တန်ဖိုးတန်ရာ တွေးတောဟန်ဖြုတ်ပြီး ရေရွတ်ပြောဆိုလာသည်။

“ခဲဒီဈာတ်တံ ဈေးအောက်ခွမ်းက ဒီနေရာကို ရောက်လာတော့ ဧကရစ်နန်းဆီဆက်သွားမှာ သေချာတယ်၊ ငါတို့တဲ့နေ့နေလို့ မဖြစ်ဘူး၊ အမြန်ဆုံး လူစုခွဲပြီး လှုပ်ရှားကြစို့၊ ရှုခန်း ...ရှင် အခု

မြို့ထဲသွားပြီး ဝင်ရောက်ရှာဖွေပါ၊ ကျွပ်တို့က ရွှေစရိုးတစ်ဆောက်မှာ စောင့်နေမယ်”

“ကောင်းပါပြီ၊ ခါပေမယ့် ဒီဈာတ်တံဟာ ဒီလောက်ကြောက်မောကောင်းနေရင် ငွေရောင်အစ်မကြီးတို့ အထူးသတိထားမှ ဖြစ်မယ်”

ငွေရောင်ဝံပုလွေ အဘွားကြီးက တင်းဟင်းရယ်မောရင်း ...

“ခေါင်းသုံးလုံး လက်ခြောက်ချောင်းဖြစ်ပါစေ၊ ငါ့လက်ခုပ်ထဲက မလွတ်မြောက်နိုင်ပါဘူး”

အဘိုးကြီးရှုခန်းမှာ အပိုစကားမပြောတော့ဘဲ လက်မြှောက်ကာ သူ့အဖော်ခုနစ်ဦးကို ခေါ်ဆောင်ပြီး မြို့ထဲသို့ မြေးလွှားထွက်ခွာသွားတော့သည်။

ထိုအခါ ငွေရောင်ဝံပုလွေအဘွားကြီးကလည်း မြေကြီးကို မြေတန်ဖက်ဆောင့်လိုက်ရင်း ...

“ကိုင်း ...ငါတို့သွားကြစို့ ...”

စကားဆုံးသည်နှင့် ဝတ်စုံနက်များ အမှောင်ရိပ်တွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားကြတော့သည်။

အခန်း (၄)

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည့် ညကာလ။

ထိုအချိန်တွင် တောအုပ်အတွင်းမှ လူလေးဦး ထွက်ပေါ်လာသည်။

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူမှာ ပန်းတစ်ရာဝိုက်ကျပ်ကြီး ယွင်ကြွင်းထောက်ပင် ဖြစ်သည်။

ချွေးအောက်ခွမ်း လက်ချက်ဖြင့် ဆေးဆုံးသွားခဲ့သည့် သိုင်းသမား အလောင်းဘေးသို့ လျှောက်လှမ်းလာရင်း အသေအချာခေါင်းငုံ့ စစ်ဆေးကြည့်စုလိုက်သည်။

“အင်း... ချွေးအောက်ခွမ်းဟာ ဒီလောက်အထိ အဆင့်မြင့်မယ်မှန်း ငါမထင်မိခဲ့ဘူး၊ ကြည့်ရတာ ငွေရောင်ပုံပေလွှာအတွင်းတို့ အတော် ဦးနှောက်ခြောက်နေပုံရတယ်”

ဝတ်စုံဝါအဘိုးကြီးက ...

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအနေနဲ့ ဒီချာတိတ်ကို ရှင်းပစ်ဖို့ စဉ်းစားမိပါလို့လား၊ ခုနေ့ အခွင့်သာတုန်း ဘာဖြစ်လို့ မရှင်းပစ်တာလဲ၊ နောက်ဆို ရှင်းပစ်ဖို့ အတော်ကို ခက်ခဲသွားနိုင်တယ်”

ယွင်ကြွင်းထောက်က အေးစက်စက် ပမာမနေနဲ့ ရယ်မောလိုက်၏။

“ဒီလောက်လဲ နီတိပူစရာမလိုပါဘူး၊ ဘယ်မှ ထွက်ပြေးနိုင်

မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အချိန်တန်ခိုင့် သူ့ကိုရှင်းပစ်ဖို့ ကျွပ်မှာ အကြံကောင်းတွေ ရှိနေပါတယ်၊ နောင်ကြီးသာ ကျွပ်ရဲ့အစီအစဉ်အတိုင်း လူတွေခေါ်ပြီး လိုက်သွားပါ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငွေရောင်ပုံပေလွှာအတွင်းကြီးဟာ အတော်ကို ကောက်ကွပ်တဲ့လူဖြစ်တယ်၊ ချွေးအောက်ခွမ်းဟာ သိုင်းပညာအဆင့်မြင့်မားလှပေမယ့် သတိလက်လွှတ် ဖြစ်သွားနိုင်တယ်၊ အဲဒီလိုမဖြစ်အောင် ကျွပ်တို့က ကာကွယ်ပေးရမယ်၊ ခါမှ ကျွပ်တို့ကို ကျေးဇူးတင်လာမှာ ဖြစ်တယ်”

ဝတ်စုံဝါအဘိုးကြီးက ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်ရင်း...

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး... နီတိသာချနေပါ”

စကားဆုံးသည့်နှင့် ဝတ်စုံဝါအဘိုးကြီးက ယွင်ကြွင်းထောက်အား ဦးညွှတ်အစီအသေပေးရင်း အမှောင်ရိပ်ထဲ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

ယွင်ကြွင်းထောက်က မှောက်မြန်လှည့်ကာ အေးစက်စက်အသံဖြင့် မျက်နှာနှုံးရှင်း လူလတ်ပိုင်းတစ်ဦးအား ပြောဆိုလာပြန်သည်။

“ညီမောင်တို့... အခုချက်ချင်း တောင်ပိုင်း ချွေမြို့တော်ဆီသွားပါ၊ ချိုင့်ကွင်းထဲနဲ့ဆီ သတင်းပို့လိုက်၊ နောက်လဆန်းအချိန်မှာ ကျပ်ညွှန်ကြားခဲ့တဲ့ အစီအစဉ်ကို စတင်အကောင်အထည်ဖော်ရမယ်”

ထိုလူလတ်ပိုင်းက ယွင်ကြွင်းထောက်အား ဂါရုဓပြုပြီး တောအုပ်အတွင်း ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

ထိုနောက် ယွင်ကြွင်းထောက်မှာ အနားတွင်ရှိနေသည့် ချွေးအောက်ခွမ်းချောချောသည့် လူငယ်တစ်ဦး၏ ပခုံးကို တချင်းတန်း လက်ဝဲခံစက်တင်လာကာ ရယ်မောပြောဆိုလိုက်သည်။

“ကဲ...ညီမောင် အုန်းနီလဲ အတော်ကြာသွားပြီ၊ ကျုပ်တို့ ဖြို့ထဲဝင်ပြီး အနားယူကြနီ”
ယင်းကြင်ထောက်နှင့် ထိုခန့်ချောချောသောလူငယ်တို့ ဖြို့တွင်း ဘက်သို့ ဦးတည်ကာ ခြေလှမ်းကွဲကြီးများဖြင့် လျှောက်လှမ်းထွက် ခွာသွားတော့သည်။

ခူးအောက်ရွှမ်းနှင့် ကျန်းဖြူလူသည် ဖြို့နီကို ဖြတ်ကျော် ကာ တည်းခိုဆိုင်းသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာကြသည်။
တည်းခိုဆိုင်းရှိ သူတို့အခန်းသို့ ပြန်ရောက်လာသောအခါ ရုတ် တရက် ကြောင်အမ်းအမ်း ပြစ်သွားကြရ၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူတို့တည်းခိုခုံသည် အခန်းထဲတွင် မီးလင်းနေကြောင်း တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ချူးအောက်ရွှမ်းက ကျန်းဖြူလူအား အသင့်ပြင်ထားရန် အမျက်ပြလိုက်ပြီး လှေကားပေါ်သို့ တစ်လှမ်းချင်း တက်သွားလေ တော့သည်။

အခန်းဝသို့ ရောက်လာသောအခါ လေသံတိုးတိုးဖြင့် အခန်း တွင်းသို့ ဆီးကြိုဇေးလိုက်၏။

“အခန်းထဲမှာ ဘယ်ကမိတ်ဆွေပါလဲ၊ ညအုန်းမတော် တော့ နေတယ်ဆိုတော့ ကိစ္စက အတော်အရေးကြီးပုံရတယ်”

ချူးအောက်ရွှမ်း၏ ကားဆုံးသည်နှင့် အခန်းတွင်းမှ အသက် ကြီးကြီး မိန်းမအသံတစ်ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ကိုယ်တော်လေးချွေ...ပြန်လာပြီလား၊ ကျေးဇူးပြုပြီး အခန်း ထဲဝင်လာပါ”

ချူးအောက်ရွှမ်းမှာ အခန်းတွင်းမှအသံအား ပန်းခြောက်ခက် မယ် ယီစန်ရှုန်း၏ အသံဖြစ်မှန်း သိရှိလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ ချူးအောက်ရွှမ်းက အိပ်ခန်းတံခါးဖွင့်ကာ ဝင်ရောက် သွားလေတော့သည်။

အသွားကြီးယီစန်ရှုန်းနှင့် ရှောင်ရက်မေတို့ အခန်းအလယ်ရှိ ခားပွဲခုံတွင် ထိုင်နေကြကြောင်း တွေ့လိုက်ရသည်။

ဓားပွဲခုံပေါ်တွင် အကြမ်းကရာ၊တစ်ကရာနှင့် သောက်လက်ခဲ အကြမ်းပန်းကန်ထဲတွင် အငွေ့တထောင်ထောင် ထွက်နေသဖြင့် မကြာမီကမှ ရောက်ရှိလာကြောင်း ထင်ရှားနေလေသည်။

အသွားကြီး ယီစန်ရှုန်းက ချူးအောက်ရွှမ်းအား လက်ယာန် တစ်မျက်ပြရင်း...

“ကဲ...ထိုင်ခမ်းပါဦး”

အသွားကြီးယီစန်ရှုန်းက အိပ်စင်ကဲ့သို့ အမူအရာမျိုးဖြစ်နေ သဖြင့် ချူးအောက်ရွှမ်း ဒေါလှလာမိသည်။

သို့သော် မောင်ရက်မေ၏ တွေ့ဝေငေးဖိုင့်သောအမူအရာကို မြင်လိုက်ရသောအခါ ချူးအောက်ရွှမ်းက ဒေါသကို မျှိုသိပ်ထား လိုက်ပြီး ခပ်သဲ့သဲ့ကလေး ပြုံးလိုက်၏။

ထို့နောက် လက်သီးနှစ်ဖက်ဆုပ်ကာ ဂါရဝပြပြီး တံခါး ပေါက်နှင့် ကပ်လျက်ရှိသော ထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“ဘွားဘွား...နေကောင်းပါရဲ့လား၊ မိန်းကလေးရှောင်ရော မတွေ့တာ အတော်ကြာပြီပဲ”

ယီစန်ရှုန်းက ကားမပြောဘဲ ခူးစုသည်မျက်လုံးအနံ့ဖြင့် ချူးအောက်ရွှမ်းအား တစ်မျက်စိကြည့်လိုက်သည်။

“ကိုယ်တော်လေးချွေရဲ့ ခုပ်ပြောင်းခုပ်လွှဲအတတ်ညာက

တယ်လဲ အဆင့်မြင့်သမားသကဲ့။ ဒါကြောင့် စောစောက အရက်ဆိုလို့ မှာ ကျုပ်တို့တောင် အလိုမရှိလိုက်ရသေးတယ်”

ပန်းခြောက်ခက်မယ်အဘွားကြီးက စကားပြတ်ရင်း တံခါးခါး ဆီသို့ လှမ်းပြန်ကာ အေးစက်စက်ပြင်ပြောလာပြန်လေသည်။

“မိန်းကလေးကွန်း... အခန်းထဲဝင်လာပါ...”

ကွန်းခြူးလုက ယိစနီရှုန်းအား ခပ်ထွေထွေလေး ပြန်ပြောလိုက်၏။

“မခေါ်ဘဲဝင်မလာရဲလို့ ရပ်နေတာပါ။ နုလိပိတ်ခေါ်တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

စကားဆိုသည်နှင့် ကွန်းခြူးလုက ချွေးအောက်ခွမ်းဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“မိန်းကလေးကွန်း... ငါ့ချွေမှာ ဒါမျိုးတွေလုပ်မနေနဲ့၊ ခုအခု ဒီကိုရောက်လာတဲကိစ္စပဲပြောမယ်။ မင်းမခင်ဆီက စကားပဲ ရောလေးတွေစီနေတယ်။ တော်ကြာမှ မိန်းကလေးကို ပြောပြမယ်”

ကွန်းခြူးလုမှာ ကြောင်ငေးငေးဖြစ်သွားပြီး ပါးစပ်ဟဘော မညီအမိနီနဲ့ ချွေးအောက်ခွမ်းက ကွန်းခြူးလုအား မျက်စိပိတ်တစ်မျက် ပြပြီး ယိစနီရှုန်းကို လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ဘွားဘွား... ဘာအတွက်နဲ့ ဒီကိုရောက်လာရတာလဲ”

“ဓနုတုန်းက လမ်းပေါ်မှာ ကိုယ်တော်လေးချွေခို အကူအညီ ကြောင့် အပိုင်းမရတဲ့ကြားက လွတ်မြောက်လာခဲ့ရတယ်”

“ကြည့်ကဲတုန်း အကူအညီပေးခဲ့ရတာပါ။ ဒီလောက်က မဟုတ်သေးပါဘူး။ ဘွားဘွားက ဒီအတွက်နဲ့ ကျေးဇူးတင်ရောမလဲ ပါဘူး၊ နောက်ပြီး... ကျုပ် ကူညီရခြင်းဟာ ဘွားဘွားနဲ့ မိန်းကလေး ရောင်အတွက် မဟုတ်ဘူး”

မိန်းကလေးရောင်ရက်မေမှာ ထိုစကားကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ချွေးအောက်ခွမ်းကို မျက်လုံးတစ်မျက် လှန်ကြည့်ရင်း ခေါင်းငုံ့သွားတာသည်။

အဘွားကြီးယိစနီရှုန်းက ...

“ကိုယ်တော်လေးချွေ၊ ဘာပဲပြောပြော ကျုပ်အနေနဲ့ ကျေးဇူးတင်လို့မဖြစ်ဘူး၊ တကယ်လို့ ကိုယ်တော်လေးချွေသာ ဝင်မကူရင် ကျုပ်တို့မြေးအဘွားနှစ်ယောက် ဘယ်လွယ်တော့မှာလဲ”

“ဒါနဲ့... ဘွားဘွားတို့ အခေါ်ကြားကနေ ကျုပ်ကိုလာစွာတယ် ဟိုတော့ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စများ ရှိနေလို့လား”

“ကိုယ်တော်လေးက သိလွက်သားနဲ့ ဘာဖြစ်လို့မေးနေမှ ကာ...”

ထိုအခါ ချွေးအောက်ခွမ်းက မသိသလိုဟန်ဆောင်လိုက်သဖြင့် စကားကြားရသောအခါ မျက်နှာထူပွသွားရ၏။

“ကျုပ် တကယ်ပဲမသိတာပါ။ ဒါကြောင့် ဘွားဘွားပဲ ပြောပြမခွင့်တယ်”

ယိစနီရှုန်းက ခေါင်းငုံ့နေသည့် ရောင်ရက်မေကိုကြည့်ပြီး ချွေးအောက်ခွမ်းဘက်လှည့်ကာ ...

“ငါ့မြေးမလေးမှာ ရောဂါခွံကပ်နေတယ်ဆိုတာ ကိုယ်တော်လေးချွေ မမေ့ဘူးလို့ ထင်တယ်”

“မမေ့ပါဘူး၊ မိန်းကလေးရောင်နဲ့ ဘွားဘွားတို့ ပြောပြစူးတဲ့အတွက် ကျုပ် ဘယ်မှန်းပဲပါမလဲ”

“အင်း... မမေ့ရင်လဲ ပြီးတာပဲ၊ ကျုပ် ကိုယ်တော်လေးကို ချက်ချင်းအကြောင်းက တခြားမဟုတ်ဘူး၊ နဂါးတံတွေးမင်ရောင်ရက်ပဲ ဖြစ်တယ်”

၁၁၈ ♦ ဘုန်းကြွယ်

“အဲဒီ နဂါးတံတွေးမင်ချောင်းဟာ ကျွေးစင်ဟန် ယူသွားပြီး သူ့ခေပ်ရဲ့ ရောက်ကို ကုသပေးခဲ့တယ်။ အခုအချိန်တိုင်း ကျွန်းကျီး ဖြို့ဆီ သွားပြီး သွားစွာကြည့်ပါ။ ကျွေးစင်ဟန်ဆီမှာ လက်ကျန် ရှိကောင်းရှိပါလိမ့်မယ်”

အဘွားကြီး ယိစနံရုန်းက ခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်၏။

“ငါ...ကျွန်းကျီးဖြို့ကို သွားပြီးပြီ...”

မျိုးအောက်စွမ်း၏ အံ့သြသွားပြီး...

“ဘယ်အချိန်ကလဲ...၊ ကျွေးစင်ဟန်နဲ့ တွေ့ခဲ့သလား”

“ငါ...ကျွေးစင်ဟာ ရောက်မသွားမီ ကျွေးစင်ဟန်ကို တွေ့

ခဲ့တယ်”

မျိုးအောက်စွမ်းက လေပြင်းတစ်ခုကို မှတ်ထုတ်ရင်း...

“အင်း...ဒါဆိုဖြစ်နိုင်တယ်။ ကျွေးစင်ဟန်နဲ့ခေပ် ကျွေးရောက် ထင်ဟာ ကျုပ်ကို မလိမ့်ညာခဲ့ဘူး”

မျိုးအောက်စွမ်းက ခေတ္တစကားဖြတ်ကာ ဆက်လက်ပြောဆို လာသည်။

“ဒါနဲ့...ကျွေးစင်ဟန်က ဘာပြောလိုက်သလဲ”

“အဲဒီ နဂါးတံတွေးမင်ချောင်း ကုန်သွားပြီလို့ ပြောတယ်”

မျိုးအောက်စွမ်းက ခေါင်းတည့်တည့်ပြုရင်း...

“ဒါဆို ပိုပြီးမမှားနိုင်တော့ဘူး”

“အဘွားကြီး ယိစနံရုန်းက မျိုးအောက်စွမ်းအား သဘောက ရွာ လမ်းကြည့်ရင်း...”

“မမှားနိုင်ဘူးဟုတ်လား...၊ တကယ်လို့ ဒီလိုခင်းစားခဲ့ရ

ပိုပြီး မှားနိုင်တယ်”

“ဘာကြောင့်လဲ”

စာနိဂိုဏ်း(စာစဉ်-၁၆) ♦ ၁၁၉

“ကျုပ် ကိုယ်တော်လေးချွေ့နဲ့ ကျွေးစင်ဟာကို သွားတဲ့ရက်ဟာ တစ်ရက်တည်းပဲ။ ဒါပေမယ့် ရွှေဆင့်နောက်ဆင့်တော့ ကွာခြားတာ ပေါ့။ ကျုပ် ကျွန်းကျီးဖြို့က ထွက်လာခဲ့တဲ့အချိန် ကျွေးစင်ဟန်ဟာ ကျွေးစင်ဟာထဲက ဖြေတစ်လှမ်းမှ မထွက်ခွာခဲ့ဘူး”

မျိုးအောက်စွမ်း၏ စိတ်ထဲတွင် ကျွေးစင်ဟန်သည် ကျွန်းကျီး ဖြို့မှ မထွက်ခွာသွားမှန်း စဉ်းစားမိသည်။

သို့သော် အဘွားကြီးယိစနံရုန်းရှေ့တွင် ဝန်မခံချင်၍ အသာ ငြိမ်နေလိုက်၏။

ထို့ပြင် မိမိက ကျွေးစင်ဟန်အား တွေ့ရန် တမင်သွားသည့် အကြောင်းကိုလည်း မသိစေချင်သေးပေ။

ထို့ကြောင့် မျှော်လင့်ရာထိုင်ဆိုသလို အံ့သြသောအမူအရာသို့ ပြောင်းလဲလိုက်ပြီး...

“ဒါဆို...အံ့သြစရာပဲ။ ကျွေးရောက်ထင်ဟာ လုံးဝနေကောင်း နေပြီမို့ ကျုပ်ကို ဘာဖြစ်လို့ သူ့သာနေတွေ့ခွင့်မပြုတာလဲ မသိဘူး”

အဘွားကြီးယိစနံရုန်းက ဟင့်ခနဲ အသံတစ်ခုကိုပြုလိုက် ရင်း...

“ဆေးဆရာကြီး ကျွေးရောက်ထင်ဟာ တကယ်တော့ နေ ကောင်းပါတယ်။ ဘာရောဂါမှ မရှိဘူး”

မျိုးအောက်စွမ်းမှာ အမှန်တကယ်ပင် အတိတ်တလန်ဖြစ်သွား မိသည်။

“ဘယ်လို...ကျွေးရောက်ထင်ဟာ ဘာရောဂါမှ မရှိဘူးဆိုတာ သွားသွားက ဘယ်လိုသိသလဲ”

ထိုအခိုက် အဘွားကြီးယိစနံရုန်းက ခနဲတုံ့တဲ့စကားပြောဆို လာသည်။

“ကိုယ်တော်လေးချွေး...ဟန်ဆောင်မနေပါနဲ့၊ တခြားလူထက် ပိုပြီး ကိုယ်တော်လေးချွေး သဘောပေါက်ရမှာပေါ့၊ ကျွေးစင်ဟန်နဲ့လဲ ကိုယ်တော်လေးချွေးတို့ အင်မတန် ရင်းနှီးခဲ့တာပဲ၊ ဒါကြောင့် ကျွပ် ပြေးမလေးကို သနားသောအားဖြင့် ကျွေးစင်ဟန်ဆီက နဂါးတံတွေး မင်ဆောင်း ရအောင်တောင်းပေးပါ၊ ဒီအတွက် ငါအဘွားကြီးက ကျေးဇူးတင်လို့ ဆုံးမှာမဟုတ်ဘူး”

ချွေးအောက်စွမ်း ထိုစကားကြောင့် စိတ်များလှုပ်ရှားသွားကာ ရှောင်ရက်မေအား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအချိန် ရှောင်ရက်မေကလည်း သူ့ဆီသို့ မျက်တောင်တော့ ကြီး လှန်အကြည့်နှင့် အံ့ကိုက်မြဲစိသွားတော့၏။

မျက်လုံးချင်း ဆုံမိသည်နှင့် ရှောင်ရက်မေက ညင်သာစွာ သက်ပြင်းတစ်မျက် မျလိုက်ပြီး ခေါင်းငုံ့သွားကာ အင်္ကျီအောက်စ အနားကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့စွာကိုင်၍ ပွတ်သပ်နေမိသည်။

ဘေးတွင်ထိုင်နားထောင်နေသော မိန်းကလေးကုန်းခြူးလှက ကြားဝင်ပြောဆိုလာသည်။

“ဆရာမကြီးယံ... ဆရာကြီး ကျေးဇူးရှောက်ထင်ဟာ လုံးဝ ကျန်းမာနေတယ်လို့ သေချာပေါက်ပြောနိုင်ခဲ့ရင် သူဟာ နဂါးတံတွေး မင်ဆောင်းကို အသုံးပြုသေးမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဘာကြောင့် ကျွေးစင်ဟန် ကို တိုက်ရိုက်သွားမတောင်းဘဲ ကိုယ်တော်လေးချွေးဆီ လာတောင်း နေရတာလဲ”

“ငါအဘွားကြီး ဒီလိုအလွယ်တကူယူနိုင်မယ်ဆိုရင် ဒီလောက် အပင်ပန်းခံပြီး ဒီလိုလိုက်လာခဲ့မှာ မဟုတ်ဘူး”

ချွေးအောက်စွမ်းမှာ ထိုစကားကြောင့် စိတ်ဝင်စားလာကာ ... “ဘာကြောင့်လဲ...”

အဘွားကြီး ယီစန်ရုန်းက စက်ထန်သောလေသံဖြင့် ပြောလာ သည်။

“ဆရာကြီးကျေးဇူးရှောက်ထင် ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေမှန်း မသိဘူး၊ ဂှာဆန်းဂိုဏ်း၊ ဂှာဆန်းဂိုဏ်း၊ ငိုဇေဂိုဏ်းအဖွဲ့အသီးသီးကို ခေါ်ပြီး ကျွေးမေဟာကို စောင့်ရှောက်နိုင်ထားတယ်၊ ငါတောင် သူတို့နဲ့ ရင်ဆိုင်တိုင်းမိတော့မလို့ ပြစ်ခဲ့တဲ့အပြင် ကျွေးမေဟာဝင်ရောက်မှုအတွက် တရားရုံးကို တိုင်မယ်ဆိုလို့ ငါ အကြမ်းမဖက်ရဲဘဲ ပြန်ထွက်လာခဲ့ရတယ်”

ချွေးအောက်စွမ်းမှာ ထိုစကားကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် စိတ်ထဲတွင် အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်သွားတော့သည်။

မျက်နှာအမူအရာလည်း သိသိသာသာမျက်သွားသည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် အဘွားကြီးယီစန်ရုန်း ပြောစကား အရဆိုလျှင် ဦးပျံလက်သည်းရှစ်ကျက်မှာ ကျွေးဇူးရှောက်ထင် ရသွားသည့်အပြင် ကျွေးဇူးရှောက်ထင်၏ ပြောဆိုလုပ်ဆောင်ခြင်းမှာ တောက်ကျစ်သည့် အကြံတစ်ခုရှိနိုင်ကြောင်း ထင်ရှားနေသည်။

မည်သည့်အကြံဖြစ်ကြောင်းကိုမူ ချွေးအောက်စွမ်း မသိပေ။

“ဘူးဘူးရဲ့ စကားက တကယ်ပဲလား”

“တကယ်ပေါ့...၊ သူ့ဆီ ကိုယ်တော်လေးချွေး အလည်သွားတဲ့အချိန် ငါဟာ ကျွေးမေဟာထဲမှာ နားမလည်နိုင်တဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ပွဲတစ်ခု ပြစ်ခဲ့ရတယ်၊ နောက်ဆုံး မတတ်သာတဲ့အတွက် ကျွေးမေဟာထဲက ထွက်ခွာခဲ့ရတာပဲ”

ဤအချိန်တွင် ချွေးအောက်စွမ်း၏ စင်ထဲတွင် လှိုင်းကယားများ ထလျက်ရှိနေ၏။

သုဉ်းခေ့ကံအတွင်းသို့ မေးခွန်းပေါင်းများစွာ ဝင်လာကာ တစ်ခဏအတွင်း အတွေးအခံထဲတွင် နှစ်မြွန်းသွားတော့သည်။

ကျွေးရောက်ထင်ကဲ့သို့ ဂုဏ်သိက္ခာမြင့်မားပြီး လူ့အသက် ကယ်တင်နေသည့် ဆေးဆရာကြီးမှာ မည်သည့်ကိစ္စကြောင့် နေ မကောင်းချင်ဟန် ဆောင်နေရသနည်း။

ထို့ပြင် သားဖြစ်သူအား အကြံကြီးဖြင့်စေလွှတ်ကာ ဈေး အောက်စွမ်းထံမှ နဂါးတံတွေးမင်ချောင်းကို မည်သည့်အတွက် လိမ် ယူသွားရသနည်း။

ဤအမေးများက အဖြေမလိုဘဲ အဖြေရှိနေသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် နဂါးတံတွေးမင်ချောင်းထဲတွင် ဖိုးပျံ လက်သည်းရှစ်ကွက် ပါနေသည့်အတွက် ဖြစ်နိုင်ကြောင်း ထင်ရှား နေ၏။

ထိုသိုင်းပညာဖြင့် ဖိုးပျံလက်သည်းရှင်အား တန်ပြန်တိုက်ဖိုက် ရန် ဖြစ်ပေမည်။

ဖိုးပျံလက်သည်းရှင်သည် မိမိ၏ဖခင် ဈေးလူဈန်ကိုယ်ပွား နာမည်ဖြစ်ခဲ့လျှင် လွန်ခဲ့သည့် ဆယ့်ခြောက်နှစ်ကျော်ကျော်က ကိုယ့် ကိုယ်ကို စီရင်သွားခဲ့သည့် ဖိုးပျံလက်သည်းရှင်မှာ သေဆုံးသွားပြီ ဖြစ်သည်။

ဤသို့ဆိုလျှင် ကျွေးရောက်ထင်က ဖိုးပျံလက်သည်းရှင်အား တုံ့ပြန်နိုင်တော့မည်လော။

ဈေးအောက်စွမ်းကား အမျိုးမျိုးအမုံမှ လှည့်လည် တွေးတော စဉ်းစားနေရင်း ရုတ်တရက် စိတ်ထဲ၌ အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ် သွားခဲ့ရ၏။

"ဧကန္တ ဖိုးပျံလက်သည်းရှင်လဲ မရှိတော့ဘူး။ ဒါပေမယ့် ဖိုးပျံလက်သည်းကွက်ရှစ်ကွက်ကို လေ့ကျင့်ပြီး ငါ့ကိုတုံ့ပြန်ဖို့လား။"

ဈေးအောက်စွမ်းက ဤသို့ စဉ်းစားလိုက်သည်။

မဖြစ်နိုင်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဤအချိန်မတိုင်မီ ထိုနဂါးတံတွေး မင်ချောင်းထဲ၌ ဖိုးပျံလက်သည်းရှစ်ကွက် ပါရှိလိမ့်မည်ဟု မထင်မီ ခဲ့ချေ။

အထူးသဖြင့် ဆေးဆရာကြီး ကျွေးရောက်ထင်သည် မိမိကို တုံ့ပြန်နိုင်ပါက ဤမျှ အပင်ပန်းခံစားရမှာမလိုပေ။

ထို့ပြင် ဆေးဆရာကြီး ကျွေးရောက်ထင်အပေါ် မိမိက နဂါး တံတွေးမင်ချောင်းပေးခဲ့သဖြင့် မိမိ၏ကျေးဇူးမှာ ကျွေးရောက်ထင် အပေါ်၌ ရှိခဲ့သည်။

ဤအတွက် ကျွေးရောက်ထင်က မိမိအား တုံ့ပြန်လိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

တစ်ခုရှိသည်က ဖိုးပျံလက်သည်းရှင်သည် လူ့ပြည်၌ အသက် မသေ ကျန်ရှိနေနိုင်သေး၏။

ဈေးအောက်စွမ်းကလည်း မိမိ၏ဖခင်သည် လွန်ခဲ့သည့်ဆယ့် ခြောက်နှစ်လောက်က သေဆုံးသွားကြောင်း အသေအရာ သိရှိနေ သည်။

ယခု ဖိုးပျံလက်သည်းရှင်သာ လူ့ပြည်၌ သက်ရှိထင်ရှားရှိနေ မည်ဆိုပါက မိမိဖခင် သံမဏိစုတ်တံရှင် ဈေးလူဈန်သည် ဖိုး ပျံလက်သည်းရှင်မဟုတ်မှန်း ထင်ရှားလာနေမည် မဟုတ်ပါ။

တစ်ဖန် ပြန်စဉ်းစားကြည့်လိုက်လျှင် ဝမ်းဆန်းသောပေါ်၌ သေဆုံးသွားခဲ့သူသည် မိမိဖခင် မဟုတ်ခဲ့လျှင်...

ချူးအောက်စွမ်း အဖျိုးမျိုးအပုံပုံ အပြန်ပြန်အလှန်လှန် အထပ်
ထပ်အခါခါ စဉ်းစားဝေဖန်သုံးသပ်ရင်း နှုတ်မှပင် ယောင်ယမ်းစွတ်
ဆိုမိသွားသည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး...လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

ပန်းခြောက်ခက်မယ်အတွက်ကြီး ယိဇန့်ရုန်းက ချူးအောက်စွမ်း
အား ဆုံသြသောအမှအရာဖြင့် ကြည့်နေရင်း ချူးအောက်စွမ်းမှာ
မည်သည့်အကြောင်းအရာများကို စဉ်းစားနေကြောင်း တွေးကြည့်
သည်။

သို့သော် ချူးအောက်စွမ်း ရေရှည်ပြောဆိုလိုက်သည့် “မဖြစ်
နိုင်ဘူး၊ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး” ဆိုသည့် စကားဆယ်စွန်းကြောင့် သူ၏
စိတ်ထဲတွင် မိမိ ကျူးစောဟာထိခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားခဲ့သည်ကို ချူးအောက်
စွမ်းက မယုံကြည်ဖြစ်နေသည်ဟု အထင်မှားကာ ဟင့်နေ အသံ
တစ်ချက်ပြုရင်း...

“ဘာလို့ မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ...၊ ငါက ကိုယ်တော်လေးချူးကို
လိမ်ပြောနေတယ်လို့ ထင်နေသလား”

ချူးအောက်စွမ်းမှာ ယခုမှပင် အတွေးအခံများ ဖွံ့လွင့်သွား
ရာမှ သတိပြန်ဝင်လာတော့၏။

ထို့ကြောင့် ကဗျာကယာ ရယ်မောပြောဆိုလိုက်ရ၏။

“မဟုတ်ပါဘူး...၊ ကျုပ်က ဒီသဘောမျိုးပြောတာ မဟုတ်
ပါဘူး”

အဘွားကြီးယိဇန့်ရုန်းက ခက်ထန်သေသေသံဖြင့်...

“အေး...အမှန်တော့ ငါဟာ ကျန်းကျိုးဖြူမှာပဲ နေရန်မဲ့
မလို့ပဲ၊ ကျွေးရောက်ထင် ဘာတွေလုပ်နေတယ်ဆိုတာ ငါကြည့်ချင်
တယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ်တော်လေးချူးကို မြင်လိုက်တော့ ငါ့အကြံ

အစည်တွေ ပြောင်းပစ်လိုက်တယ်၊ နဂါးတံတွေးမင်ချောင်း တောင်း
ခံဖို့ ခုလို အကူအညီတောင်းခဲ့တာပဲ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့
ကိုယ်တော် လေးချူးဟာ ဒီနဂါးတံတွေးမင်ချောင်းရဲ့ ပိုင်ရှင်ဆိုတော့
ကိုယ်တော် လေးချူးအနေနဲ့ ပြန်တောင်းရင် ကျွေးစင်ဟန်တို့သား
အဝေး ပြန်ပေးရမှာပဲ”

အဘွားကြီးယိဇန့်ရုန်း၏ စကားများကြောင့် ချူးအောက်စွမ်းမှာ
အတော်ကလေး သဘောပေါက်မိလိုက်သည်။

ဆေးဆရာကြီး ကျွေးရောက်ထင်ကား မိုးပျံလက်သည်းရှစ်
ကွက်ကို ရလိုက်မှန်း ထင်ရှားနေပြီဖြစ်သည်။

သို့သော် ဤမျှ တိုတောင်းသည့်အချိန်ကာလအတွင်း၊ ထို
သိုင်ကွက်များအား လေ့ကျင့်နိုင်ခြင်း ရှိနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။

ထို့ကြောင့် မိမိမှာ ယခုလမ်းတစ်ဝက်ကျော်ကျော်သို့ ရောက်
ရှိနေပြီဖြစ်၍ ဧကစွန့်နုန်းဆိုပြန်ကာ ဖားလှိုင်စား သောင်ပေစု၏
သတင်းကို ခုံစမ်းစစ်ဆေးရန်နှင့် မိမိ၏ ကိုယ်ရေးအကြောင်းအရာ
များကိုလည်း ခုံစမ်းရပေဦးမည်။

ချူးအောက်စွမ်းအဖို့ လမ်းတစ်ဝက်ကျော်ကျော် ရောက်နေပြီ
ဖြစ်၍ နောက်ပြန်ဆုတ်ရန် မဖြစ်နိုင်တော့ချေ။

ချူးအောက်စွမ်း ချက်ချင်း ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ချလိုက်၏။

“ဘွားဘွား...နဂါးတံတွေးမင်ချောင်း အလိုရှိနေတာဟာ မိန်း
ကလေးရွှေင်ရဲ့ ရောဂါကို ကုသဖို့အတွက်ပဲ မဟုတ်လား”

“ဟ...ငါ့မြေးမလေးရဲ့ ရောဂါကိုလဲ မင်းကြည့်စမ်းပါဦး၊
ဟန်ဆောင်လို့ ရမှာတဲ့လား”

“ဒီလိုဆိုရင် ကျွေးရောက်ထင်ဟာ နဂါးတံတွေးမင်ချောင်း

အသုံးပြုသေးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီပစ္စည်းကို ကျွန်ုပ် ပြန်တောင်းပြီး မိန်းကလေးတွေရင်ရံရောဂါကို ကျွန်ုပ်ကုသပေးမယ်၊ ဒါပေမယ့်...”

ချွေးအောက်စွမ်းက စကားဆက်လက်ပြောဆိုပြီး မပြောတော့တဲ့ တွေဝေသွားသဖြင့် အသွားကြီးယိစန်ရှုန်းက ကပ္ပာကယာ ပြောလာသည်။

“ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လဲ... တောင်းဆိုချက်များ ရှိနေလို့လား၊ ငါ တတ်နိုင်တိုက်ခိုဆိုရင် လက်လျှော့ပါ့မယ်၊ ငါ့မြေးရက်မေအတွက် ငါ အတတ်နိုင်ဆုံး လိုက်လျော့ဖို့အသင့်ပဲ”

မိန်းမဓမ္မာလေး တောင်ရက်မေကလည်း ခေါင်းငုံ့နေရာမှ ခေါင်းပြန်မော့လာကာ ချွေးအောက်စွမ်းအား မျက်လုံးလှန်ကြည့်လိုက်သည်။

ချွေးအောက်စွမ်းက ညင်သာစွာ ခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်ရင်း...

“ကျွန်ုပ် ဘာတောင်းဆိုချက်မှ မငုံ့ရဲပါဘူး၊ အခု ကျွန်ုပ်ရဲ့ ဓမ္မာရုံဟာ အလွန်ပိုမိုအရေးကြီးနေပါတယ်၊ နေ့တစ်ဝက်ကျော်ကျော် ရောက်လာခဲ့တဲ့အတွက် နောက်ပြန်လှည့်လို့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် အခက်အခဲ ကြုံနေရတာပါ”

အသွားကြီးယိစန်ရှုန်းက ဟူးခနဲ လေပူတစ်မျက်မှတ်ထုတ်ရင်း တည်ကြည်သောအမူအရာဖြင့် ဆက်လက်ပြောဆိုလာလေသည်။

“ငါ့သိသလောက်ပြောရရင် ကိုယ်တော်လေးချွေးရဲ့ ရှေ့လမ်း ခန့်တစ်လျှောက်မှာ အန္တရာယ်ခေါင်းစုံရှိနေတယ်၊ ဒါကြောင့် ဆက်မသွားတာဟာ အကောင်းဆုံးပါပဲ”

ချွေးအောက်စွမ်းက တည်ကြည်ပြတ်သားစွာ ပြန်လည်ပြောဆိုလိုက်သည်။

“ရှေ့မှာ ဘယ်လောက်ပဲ အန္တရာယ်ရှိရှိ ကျွန်ုပ်ကတော့ အတင်းဝင်ထိုးဖောက်သွားမှာပဲ”

ထိုစကားကြောင့် အသွားကြီးယိစန်ရှုန်း မျက်နှာထွက်သွားကာ...

“ဒါဆို ခုနက ကိုယ်တော်လေးချွေးပေးခဲ့တဲ့ ကတိစကားဟာ အလကားဖြစ်သွားပြီပေါ့”

“ဘယ်လိုကြောင့်လဲ...”

“တကယ်လို့ လမ်းခရီးခပ်ကြားမှာ ကိုယ်တော်လေးချွေး အသက်ဆုံးရှုံးသွားခဲ့ရင် ကျွန်ုပ်ရဲ့မျှော်လင့်ချက်တွေ ကုန်ဆုံးသွားနိုင်တာပေါ့”

ထိုစကားကြောင့် ချွေးအောက်စွမ်းက မမျိုတရီ ခပ်သဲ့သဲ့ဖြင့် ရင်း...

“ဘူးဘူးပြောသလို ဖြစ်လာရင်တော့ ကျွန်ုပ်လဲ ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ဘူး”

အသွားကြီးယိစန်ရှုန်းက ဟင့်ခနဲအသံပြုကာ စကားဆက်ပြောမည့်အချိန် မိန်းမဗျိုလေး တောင်ရက်မေက သက်ပြင်းချရင်း ကြားဝင်ပြောဆိုလာသည်။

“ဘူးဘူး... ဆက်မပြောပါနဲ့တော့၊ တကယ်လို့ ကိုယ်တော်လေးချွေးသာ ဘူးဘူးပြောသလို လမ်းခုလတ်မှာ အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရင် မြေးမလေးလဲ သူ့ကနဲသူ ရှိပါစေတော့”

ထိုစကားကြောင့် ကြားရသူအဖို့ ပို၍စိတ်မကောင်းဖြစ်လာကာ သနားသွားမိကြသည်။

ချွေးအောက်စွမ်းမှာ ပိုမိုစိတ်လှုပ်ရှားလာပြီး ယခုခပ်မျှင်းပင်ကုန်းကျိုးမြို့ဆီသို့ အတောင်ပိတ်ပတ် ပျံသန်းသွားကာ ကျွေးစင်ဟန်

အား ရှာပြီး နဂါးတံတွေးမင်ဆောင်းကို ပြန်လည်တောင်းလိုသည်။
စိတ်များ တဖွားဖွား ပေါ်ပေါက်လာသည်။

သို့သော် စိတ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး တင်းထားကာ စကား
တစ်ခွန်းမျှ မပြောတော့ချေ။

အဘွားကြီးယိဇန့်စွန်းက ပြေးဖြစ်သူ ရှောင်ရက်မေအား
ဆုံသြသော် အကြည့်ဖြင့်ကြည့်ရင်း...

“မြေးမလေးရက်မေ... မြေးမရဲ့ သဘောက ကိုယ်တော်လေး
ချွေးကို ရွှေဆက်သွားစေချင်လို့လား...”

ရှောင်ရက်မေက နူးညံ့သိမ်မွေ့သော လေသံဖြင့်...

“သူ့မှာ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စရှိနေတော့ အတင်းအဓမ္မ လုပ်
နိုင်လို့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ”

အဘွားကြီးယိဇန့်စွန်းက စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်သွားကာ...

“ဒါပေမယ့် ဒီတစ်ခေါက်ရဲ့ခရီးက အလွန်ပဲ...”

ချွေးဆောက်စွမ်းက သဘောကွစွာ ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဘွားဘွား... စိတ်ချ၊ ကျပ်ဟာ ဘယ်လိုအန္တရာယ်မျိုးမှ
မတွေ့နိုင်ပါဘူး၊ တွေ့လဲ ကျော်လွှားထိုးမောက် ထွက်သွားနိုင်တယ်”

ချွေးဆောက်စွမ်း၏ စကားမဆုံမီ အခန်းအပြင်ဘက်မှ အောက်
အေးစက် ရယ်မောပြောဆိုသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“မှန်တယ်... ချွေးဆောက်စွမ်းဟာ ဓလ္လလမ်းခရီးတစ်လျှောက်
အန္တရာယ်တွေ တော့မှာမဟုတ်ဘူး၊ အခု ဒီမှာပဲ သူ့အရိုးကို ဖြုတ်နဲ့
ရတော့မယ်”

ထိုစကားကြောင့် အခန်းတွင်းရှိ လူအားလုံးမှာ ထိတ်လန့်
တကြီး ဖြစ်သွားကြသည်။

ချွေးဆောက်စွမ်းမှာ မီးဒဏ်အား ဟူးခနဲဖုတ်လိုက်ပြီး ပြတင်း
ပေါက် တေးတွင်ကပ်ကာ လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ညဉ့်ကြီးသန်းခေါင်အချိန် အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ပြောလာတာ
ဘယ်သူလဲ”

ထိုအချိန် တည်းခိုခန်းခြံဝင်းထဲသို့ အဝတ်အစားလေစတင်သံ
တဖျပ်ချပ် ကြားရပြီး လူရိပ်စွန်ရိပ်က ခြံဝန်းအလယ်ပတ်ဝန်းကျင်သို့
ရောက်လာကြသည်။

အဘွားကြီး ယိဇန့်စွန်းမှာ အလွန်စိတ်ကြီးသူဖြစ်သည်။

မိမိနှင့် ချွေးဆောက်စွမ်းတို့ အကျောအလည်ဆွေးနွေးနေကြစဉ်
အချက်သမားများ ဝင်ရောက်လာသဖြင့် အကြီးအကျယ်ဒေါ်ပွဲသွား
သည်။

ထို့ကြောင့် ဟင်ခနဲအသံတစ်ချက်ပြုရင်း ရိပ်ခနဲ အပြင်သို့
ပြေးထွက်သွားကာ နှုတ်မှလည်း အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်းပြောဆိုသွား
လေသည်။

“ကျွေးကောင်းစုတ်... ငါ့ရွှေမှာတောင် လာရမ်းကားရဲ့တယ်၊
သွားကြစမ်း...”

စကားမဆုံးမီ လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် လေပြင်ထဲသို့ စိုက်ထည့်
လိုက်ပြီး ခြံဝင်းထဲ ခုန်ဆင်းသွားသည်။

အဘွားကြီးယိဇန့်စွန်းက တည်းခိုခန်းဆိုင်အောက် ရောက်သွား
သည်နှင့် တစ်ခက် လူရိပ်သုံးဦးတို့နှင့် ထိပ်တိုက်တိုင်းသွားကာ လက်
ဝါးချက်ချင်း ယှဉ်ပြီးတွန်းထုတ် တိုက်ခိုက်မိလျက်သား ဖြစ်သွား
သည်။

“ဝုန်း...”

ဝုန်းခနဲ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် အသံတစ်အကြိမ်ထွက်ပေါ်

သွားပြီး လက်ဝါးစိုက်ချက်မှ လေလှိုင်းများ လေပွေတစ်ခုပြန်သွားပြီး အတွင်းအား လေလှိုင်းများ ဘေးနားဆီသို့ပင် ပို့လွှင့်သွားတော့၏။
ထို့ကြောင့် နောက်ထပ် ရောက်လာသော လူရိပ်များပင် အတွင်းအားလေလှိုင်းများကို မနည်းတိမ်းရွှေ့ရင်လိုက်ရသည်။

အဘွားကြီးယီစန်ရှန်း၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ အနည်းငယ်တုန်လှုပ် သွားကာ နောက်သို့ သုံးပေခန့်ဆုတ်လိုက်ရ၏။

လက်ကောက်ဝတ်နေရာတွင် ထုံကျဉ်သွားပြီး လက်ဝါးပတ် တည့်ကည့်တွင် ပူစပ်ပူလောင်ကြီးဖြစ်လာကာ အကြီးအကျယ် တုန် လှုပ်သွားမိသည်။

အဘွားကြီးယီစန်ရှန်းက အတွင်းအားများကို ထိန်းချုပ်ရင်း လှေကားဝထိပ်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာ၏။

တစ်ဖက်လူများမှ နောက်သို့ ဖြေလှမ်းသုံးလှမ်းခန့် ဆုတ်သွား ရကာ ဒဿိဒေါင်မြစ်သွားပြီးမှ မတ်မတ်ရပ်နိုင်လာတော့၏။

ထိုလူ၏လက်ဝါးနှစ်ဖက်လည်း ယီစန်ရှန်းကဲ့သို့ ခံစားလိုက် ရဟန်တူသည်။

ယီစန်ရှန်းက အသေအချာ ကြည့်လိုက်သောအခါ လူရစ် ယောက် မျက်နှာသုံးကိုယ်မီဖြင့် လက်နက်များ စွဲကိုင်ထားကြသည် ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုအခါမှပင် ညွှန်အစိုးရီ လမ်းမပေါ်ကတိစ္ဆာကို သတိရလိုက်ပြီး အကြီးအကျယ် ခေါ်သွားကာ လေးလံသောလေသံဖြင့် လှမ်းပြော လိုက်သည်။

“ဟင်...လူမြင်မခံတဲ့ လူတွေပါလား။ ကျုပ် အဘွားကြီးက နင်တို့ကို မြင်ရခဲလေ အမြင်ကတိလေပဲ။ ဘယ်သူ ခေါင်းဆောင်လာ သလဲ။ ငါ့ ရှေ့တက်ပြီး စကားပြောစမ်း။”

လက်ဝါးချင်းထိမှန်ပြီး နောက်ဆုတ်သွားသော မျက်နှာသုံးစွပ် လူက အာရုံများပြန်လည်စုစည်းကာ တစ်ဖက်လူအား လှမ်းကြည့် လိုက်ရာ ဆံဖြူအဘွားကြီးဖြစ်နေကြောင်း တွေ့လိုက်ရပြီ...

“အဘွားကြီး...ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ။ ဘာကြောင့်...”

ထိုအချိန် မျက်နှာသုံးစွပ်သိုင်းသံမားတစ်ယောက်က ကြားဝင် ပြောဆိုလာသည်။

“ဆရာကြီး...ဒီအဘွားကြီးဟာ ပန်းခြောက်ခက်မယ် ယီစန် ရှန်းလို့ ခေါ်တယ်။ ထွက်ပြေးသွားတာမဟုတ်ဘဲ ဒီမှာ လာပုန်းနေ တာ ဖြစ်မယ်”

ဝတ်နံ့နက် သိုင်းသံမားကြီးရှစ်ဦးမှာ ဤမြို့တွင် ငွေရောင် ဝံပုလွေအဘွားကြီး၏ ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း ချူးအောက်ရွှမ်းကို ဖြေရာခံနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ခေါင်းဆောင်အဘိုးကြီးက ငယ်သားတစ်ယောက်၏စကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ တုန်လှုပ်သွားကာ...

“မင်းပြောတာ မမှားနိုင်ပါဘူးနော်”

“မမှားပါဘူး... သူပါပဲ”

ခေါင်းဆောင်အဘိုးကြီးက ဟင်ခန့် အသံတစ်ချက်ပြုပြီး ဘေး ပတ်ပတ်လည်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

အဘွားကြီးယီစန်ရှန်းက ရလှမိုက်ဟန်ဖြင့်...

“တော်တော်လာတဲ့သူတွေပဲ။ ရှင်တို့ ဘာဖြစ်လို့ မျက်နှာသုံး မစွတ်နဲ့တာလဲ။ ကျုပ် အဘွားကြီးကို ကြောက်လို့လား”

ခေါင်းဆောင်အဘိုးကြီးက...

“အဘွားကြီး...သူများတွေက ခင်ဗျားကို ပန်းခြောက်ခက် မယ်ဆိုပြီး ကြောက်နေကြတယ်။ ကျုပ်ကတော့ မျက်နှာထဲ ထည့်

မထားဘူး၊ ချွေးအောက်စွမ်းကိုသာ ခပ်မြန်မြန်လေး ထွက်လာနိုင်လို့ပါ။ ခင်ဗျားကိစ္စ ဒီမှာမရှိဘူး၊ ဝင်မခွက်ဖို့လဲ ကျုပ်သတိပေးချင်တယ်”

“အောင်မယ်...လူမြင်မခံတဲ့ လူတွေကများ တယ်လဲရမ်းကားသကို၊ စောစောက လက်ဝါးတစ်ချက်ရဲ့ အရသာကော ဘယ်နှယ်နေသလဲ”

“ခုနက ကျုပ် အဘွားကြီးမှန်းမသိလို့ အတွင်းအားလျော့သုံးလိုက်တာပဲ၊ နို့မဟုတ်ရင် ခင်ဗျားအသက် ဘယ်ကထွက်ရမှန်းတောင် သိမှာမဟုတ်ဘူး”

“မျက်နှာပုံးစွပ်လှုပ်...လုပ်မနေနဲ့၊ ရှင်ရဲ့အတွင်းအား အကုန်ထုတ်လိုက်စမ်း၊ ငါအဘွားကြီးရဲ့ လက်ဝါးရိုက်ချက်ကိုလဲ မြည်းကြည့်စမ်းပါဦး၊ ဘယ်သူ့အသက် ပါသွားမယ်ဆိုတာ ကြည့်လိုက်စမ်း...”

ထိုအခါ ဝတ်စုံနက် မျက်နှာပုံးစွပ်အဘိုးကြီးက နောက်သို့ ခြေလှမ်းဝက်ခန့် ထုတ်လိုက်ရင်း...

“နေပါဦး...”

“ဘာလဲ...ရှင် ကြောက်သွားပြီလား...”

“ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် ပြဿနာမဖြစ်ချင်ဘူး၊ ကျုပ်တွေ့ချင်တာက ချွေးအောက်စွမ်းကိုပဲ ဖြစ်တယ်”

“ငါအဘွားကြီးကို ကျွတ်လွှားသွားနိုင်မယ် ဆိုရင်တော့ ချွေးအောက်စွမ်းနဲ့ တွေ့နိုင်မယ်”

“ဟင်...အဘွားကြီး...ခင်ဗျားက ချွေးအောက်စွမ်းကို ခုကပေးမလို့ မဟုတ်လား၊ ဘာကြောင့် နဲ့ သူ့ဘက်က ကာကွယ်ပေးနေတာလဲ”

“ဒါက ငါအဘွားကြီးရဲ့ ကိစ္စပဲ၊ ရှင်တို့ ဝင်ခွက်စရာမလိုဘူး...”

အဘွားကြီး ယိဇန့်စွန်းက ဂရုမစိုက်ဟန်ဖြင့် ဆက်လက် ပြောဆိုလာပြန်သည်။

“ကဲ...လူမြင်မခံတဲ့ သူတွေက အပိုစကားတွေပြောမနေနဲ့၊ ကျုပ် အဘွားကြီးကိုသာ နိုင်ဆောင်ယှဉ်ပြိုင်ပါ၊ နို့မဟုတ်ရင် ဒီနေရာက အပြီးကုတ်ပြီး ပြန်သွားပေတော့...”

ပန်းခြောက်ခက်မယ် အဘွားကြီးယိဇန့်စွန်းက စကားဆုံးသည့်နှင့် မျက်နှာပုံးစွပ် အဘိုးကြီးအား လက်ဝါးချက် တစ်ချက်ရိုက်ထုတ်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ခေါင်းဆောင်အဘိုးကြီးမှာ နောက်သို့ ခြေသုံးလေးလှမ်းမျှ ထုတ်ရှောင်ရင်း ဟန်တားသော်လည်း အဘွားကြီးကမူ ရပ်တန့်ခြင်းမရှိဘဲ လိုက်လံတိုက်ခိုက်လျက်ရှိနေသည်။

ထိုအခါ ဝတ်စုံနက် မျက်နှာပုံးစွပ်လူများ ရောက်ရှိလာကာ သူတို့ ခေါင်းဆောင်မျက်နှာပုံးစွပ် အဘိုးကြီးကို ဝိုင်းဝန်းပိတ်ဆို့ကာကွယ်ပေးလိုက်သည်။

အိပ်ခန်းတွင်းရှိ ချွေးအောက်စွမ်းမှာ အပြင်မှ မြင်ကွင်းကို အသေအချာ မြင်လိုက်ရ၏။

အဘွားကြီး၏အတွင်းအားမှာ မျက်နှာပုံးစွပ် ခေါင်းဆောင်လူထက် များစွာ မြင့်မားခြင်းမရှိပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုအဘိုးကြီးက နောက်တစ်ထုတ်တည်း ထုတ်နေရသည်ကို ခန့်မှန်းရန်မရ ဖြစ်နေသည်။

ထို့ပြင် ဝတ်စုံနက်ခုနစ်ဦးတို့က အဘွားကြီးယိဇန့်စွန်းအား ဝိုင်းဝန်းမတိုက်ခိုက်ဘဲ မျက်နှာပုံးစွပ် ခေါင်းဆောင်အဘိုးကြီးကိုသာ

အလယ်တွင်ထားကာ အကာအကွယ်ပေးနေသည့်အတွက် သူတို့လူစုတွင် မည်သည့်အကြံအစည်များရှိမှန်း စဉ်းစားရခက်လှ၏။

မျိုးအောက်စွမ်းအဖို့ စဉ်းစားရကော်နေစဉ် ရုတ်တရက် မျိုးကြိုင်သည် ရန်တစ်ခု မျိုးအောက်စွမ်း၏နှာခေါင်းဝတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာသည်။

တစ်ဆက်တည်း မိန်းမမျောလေးရောင်ရက်မေ၏စကားသံက မျိုးအောက်စွမ်းနှာဝသို့ တိုးဝင်ရောက်ရှိလာသည်။

“ကျွန်မရဲ့ဘွားဘွား အပိုင်းခံရတော့မယ်၊ ရင် ထွက်သွားပြီး ကူညီလိုက်ပါဦး။”

မျိုးအောက်စွမ်းနှင့် ရောင်ရက်မေတို့၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ပျက်စီးလျက်ရှိနေသော်လည်း စိတ်ထဲတွင် ထူးခြားသည့်ခံစားမှုတစ်မျိုး ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

ရုတ်တရက် မျိုးအောက်စွမ်းကိုယ်တွင်းသို့ လျှပ်စီးတစ်ခုဝင်ရောက်လာသည့်အလား သွေးများ ဆူလာကာ နှလုံးခုန်မြန်လာသည်။

ရန်သူများမှုက်စီစေ့တွင် ရောက်မနေပါက မိန်းမပျိုလေး ရောင်ရက်မေအား မီမီရင်ခွင်တွင်းသို့ ထွေ့ပျက်မီမည်မှာ အမှန်ပင်။ သို့သော် စိတ်ကိုထိန်းချုပ်လိုက်ပြီး လေသံမှန်မှန်ဖြင့် ပြောဆိုလိုက်သည်။

“တစ်ဖက်လူရဲ့ အကြံအစည်ကို မင်း အဘွား မမူပါဘူး၊ ငါ အခန်းထဲနေရစ်ခဲ့တာဟာ သူတို့ရဲ့ကောက်ကွပ်မှုကို ကြည့်ရင်း တစ်ဖက်က ဓားငုံ့ရှောက်ပေးဖို့ပဲ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ကာကွယ်နိုင်ပါတယ်”

ထိုသို့ မျိုးအောက်စွမ်းနှင့် ရောင်ရက်မေတို့ စကားပြောဆို

နေစဉ်အတွင်း မျက်နှာခုံးခွပ်လူများက အဘွားကြီးယီစန်ရှန်းအား တိုက်ခိုက်ခြင်းမရှိဘဲ ကျော့ပတ်ရောင်တိမ်းကာ တည်းခိုခန်း လှေကားထစ်ဆီသို့ နှုတ်တက်လာကြသည်။

အဘွားကြီး ယီစန်ရှန်းက အိပ်ခန်းထဲတွင် မျိုးအောက်စွမ်းရှိနေသော်လည်း သူ့မျှော်မလေး ရောင်ရက်မေအတွက် စိတ်မချသဖြင့် လှေကားပေါ်တက်သွားသော ရန်သူများအား ဘယ်ညာလက်ဝါးမျက်ခွံကာ ရိုက်ထုတ်တော့မည်ဆဲ။ ကျယ်လောင်သော ရယ်မောသံတစ်မျက် ထွက်ပေါ်လာပြီး ယီစန်ရှန်းရှေ့သို့ မျက်နှာခုံးခွပ်ခေါင်းဆောင်အဘိုးကြီး ရောက်ရှိလာတော့သည်။

တစ်ဆက်တည်းပင် မျက်နှာခုံးခွပ် အဘိုးကြီးက ယီစန်ရှန်းအား တောင်ခြေမည့်ဟန်အတိုင်း ပြင်းထန်သည့် အတွင်းအားများဖြင့် ယီစန်ရှန်းကို ရိုက်ထုတ်တိုက်ခိုက်လာသည်။

အဘွားကြီး ယီစန်ရှန်းမှာ ဘယ်ညာခွံ၍ တိုက်ခိုက်နေချိန်မှီ အလယ်တွင် အကာအကွယ်မဲ့ကာ အထင်သားပေါ်နေ၏။

ဤအချိန်တွင် တစ်ဖက်ရန်သူဆီမှ တစ်ဟုန်ထိုး တိုက်ခိုက်လာခြင်းကြောင့် လက်ဝါးနှစ်ဖက် ရုပ်သိမ်းခုခံချင်သော်လည်း အချိန်မမီတော့ဘဲ အံတင်းတင်းကြိတ်ကာ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ဖက်သို့ တိမ်းလိုက်ရင်း တစ်ဖက်လူအား ခြေနှံကန်ပစ်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် တစ်ဖက်ရန်သူက မြင်းတန်သည့် အတွင်းအားလှိုင်းများက အဘွားကြီးအား ထိမီမည်ဆဲဆဲ ကျွန်အလိုလောက်တွင် ရုတ်တရက် ပြင်းထန်၍ အင်အားပါလွန်သော အတွင်းအားလေလို့တစ်ခု ဟူးခနဲမြည်ပြီး ခေါင်းထက်မှဖြတ်ကျော်သွားကာ မျိုးအောက်စွမ်း၏ အသံကိုပါ ကြွားလိုက်ရသည်။

“နောက်ဆုတ်သွားစမ်း...”

“ဝုန်း...”

စကားသံနှင့်အတူ ကျယ်လောင်သော လက်ဝါးစိုက်ချက်က ဝုန်းခနဲ ထွက်ပေါ်လာကာ ကြီးမားပြင်းထန်သော အတွင်းအားလေ လှိုင်းများ ဘေးပတ်ပတ်လည်သို့ ပျံ့လွင့်သွားလေသည်။

မျက်နှာပုံးစွပ် ခေါင်းဆောင်အဘိုးကြီး၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ နောက်သို့ ခုခနစ်ပေရစ်ပေခန့် ယိမ်းယိုင်ဆုတ်သွားရပြီး ကျွမ်းနှစ်မျက် သုံးမျက်တိုးလိုက်မှ ကိုယ်ကိုမြဲအောင် ရပ်နိုင်တော့သည်။

သို့သော် မျက်နှာပုံးစွပ်အဘိုးကြီးမှာ ဘယ်ညာလက်ဝါးနှစ်ဖက် ဆောက်သို့တန်းလန့်ကြီးကုနေပြီး တခြားဖက်ရာအနာတရ ရရှိသွားဟန်တူသည်။

ထိုအချိန်တွင် လေကားထစ်ပေါ်မှ ဆောက်သို့ပြေးဆင်းလာသော မျက်နှာပုံးစွပ် လူသန်သိုင်းသမားကြီးနှစ်ဦးမှာ အဘွားကြီး ယီစန်ရှန်းအား ဘယ်ညာမှီပြီး လက်ဝါးနှစ်မျက် ဆင့်ကဲနိုက်ထုတ်လိုက်မှုကြောင့် လေကားဆောက်ရောက်လာသည်နှင့် လူသန်သိုင်းသမားကြီးနှစ်ဦးမှာ ဘေးတစ်ဖက်တစ်မျက်ဆီသို့ လွင့်စဉ်ထွက်သွားတော့သည်။

ချူးအောက်စွမ်း၏ ခန္ဓာကိုယ်က အဘွားကြီးယီစန်ရှန်း၏ ဦးခေါင်းပေါ်မှ ကျော်သွားသွားပြီး အဘွားကြီးရှေ့သို့ ကျရောက်လာကာ လူသန်သိုင်းသမားကြီးများအား ခက်ထန်သောလေသံဖြင့် လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“လူမြင်မခံတဲ့ ကောင်တွေ... နောက်ထပ် ယုတ်မာမယ့်အကြံ သုံးကြည့်...” ငါချူးအောက်စွမ်းက မင်းတို့ရဲ့အသက်ကို နုတ်ယူရလိမ့်မယ်”

ထိုစဉ် ချူးအောက်စွမ်း၏ လက်ချက်ဖြင့် ဘယ်ညာလက်နှစ်

ဖက် သုံးမရသော ခေါင်းဆောင်အဘိုးကြီးက သူ့လူများအား လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“အားလုံးတက်... အဆိပ်ငွေ့လက်နက်ပုန်းနဲ့ အကုန်ပစ်ပြီး တစ်လက်စတည်း ရှင်းပစ်လိုက်”

ကျွန်ရှိနေသည့် မျက်နှာပုံးစွပ် ဝတ်နံ့နက်ငါးဦးက ခါးတွင် မိုက်ဆွဲထားသော လက်သီးလုံးခန့် မည်းနက်သည့် အဝိုင်းလုံးတစ်လုံးစီကိုပစ်လွှတ်ရန် မျိန်ရွယ်ဟန်ဖြင့်လိုက်ကြသည်။

ထိုအခါ ချူးအောက်စွမ်းနှင့် ယီစန်ရှန်းတို့မှာ အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်သွားရသည်။

တစ်ဖက်လူ ပစ်လွှတ်လာမည့် အဆိပ်လက်နက်ပုန်းများမှာ အကြီးအကျယ် ဒုက္ခရောက်သွားနိုင်ကြောင်း သိလိုက်ရ၍ ကျန်ခြွေးလူနှင့် ရှောင်ရက်မေတို့ရှိနေသည့် အိပ်ခန်းဆီသို့ ပြေးတက်သွားကာ ပြတင်းပေါက်ဝနှင့် အခန်းတံခါးတွင် နှစ်ယောက်သား စောင့်ကြပ်ရပ်နေလိုက်ကြ၏။

ဆောက်ဘက်ရှိ မျက်နှာပုံးစွပ်ခေါင်းဆောင် အဘိုးကြီးထံမှ တဟင်းဟင်း ရယ်မောသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ချူးအောက်စွမ်းနဲ့ ယီစန်ရှန်း... ကျုပ်တို့ရဲ့ အဆိပ်လက်နက်ပုန်းတွေက အခန်းထဲ စိမ့်ဝင်လာနိုင်တဲ့အတွက် ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်က ခောင်ကြပ်နေပေမယ့် ခုခံနိုင်မယ်လို့မျှား ထင်နေသလား၊ ချူးအောက်စွမ်း... ငါ တစ်ကနေ သုံးအထိရေတွက်မယ် အဲဒီအချိန်အတွင်း မင်း ဆောက်ဆင်းလာပြီး အေးအေးသန့်သန့် အဖမ်းခံပါ။ နို့မဟုတ်ရင်တော့ သေတာတောင် ဘယ်လိုသေသွားမှန်း မသိလိုက်ရဘဲ ဖြစ်နေမယ်”

ချူးအောက်စွမ်းက အရေတကြီး အသွားကြီးယိစန့်စွန်းအား လေသံတိုးတိုးဖြင့် မှာကြားပြောဆိုလိုက်သည်။

“ဘွားဘွား... ခုချင်း ရှောင်ရက်မနေအတွဲ အနောက်ဘက် ပြတင်းပေါက်က ထွက်ပြေးသွားကြပါ။ ကျွန်တစ်ယောက်တည်း သူတို့ကို ဟန့်တားလိုက်ပါမယ်”

“ငါအသွားကြီး၊ သိုင်းလောကထဲမှာ ကျင်လည်ကျက်စားခဲ့တာ နှစ်ပေါင်းမနည်းတော့ဘူး၊ ဒီလောက်စုတ်တွေ ဘာများဟန့်တားနိုင်မှာရှိလဲ၊ ထွက်ပြေးတယ်ဆိုတဲ့ ကောင်း ငါ့ဦးနှောက်ထဲ လုံးဝမရှိဘူး၊ ကဲ... ကြည့်ကြသေးတာပေါ့”

ထိုအချိန်တွင် အောက်ဘက်ဆီမှ ရေတွက်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“တစ်...”

ချူးအောက်စွမ်း စိတ်ထဲ ပျာယာခတ်သွားကာ...

“ဘွားဘွား... ခင်ဗျားစိတ်ဓာတ်ကို ကျွန်သဘောပေါက်ပါတယ်၊ ခုချိန်မှာ ရှောင်ရက်မေ မမာမကျနဲ့၊ ဖြစ်နေတဲ့အတွက် ဒီအတိုင်းပစ်ထားလို့ မရဘူး”

“ကိစ္စမရှိဘူး၊ ငါ့ခြေ၊ ရှောင်ရက်မေလဲ ဘယ်လောက်ကြာကြာ အသက်ရှင်နိုင်တော့မှာလဲ၊ အရေးစိုက်မနေနဲ့”

ထိုစဉ် အောက်ဘက်ဆီမှ ရေတွက်သံ ထပ်မံပေါ်ထွက်လာပြန်သည်။

“နှစ်...”

ချူးအောက်စွမ်း ပိုမိုပျာယာခတ်သွားပြီး...

“ဘွားဘွား... ဗျောက်လင့်ချက် မကုန်ဆုံးသေးပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို ခွတ်တရွတ်ပြောနေရတာလဲ”

“နဂါးတံတွေမင်ချောင်း ယုပေးခို ကတိပေးမှ၊ နို့မဟုတ်ရင်တော့...”

ချူးအောက်စွမ်းမှာ တုံ့ဆိုင်းမနေရတော့ဘဲ ချက်ချင်းအခြေပေးလိုက်ရသည်။

“ကောင်းပါပြီ၊ ကျွန်...”

ချူးအောက်စွမ်း၏ စကားမဆိုမီ အောက်ဘက်ဆီမှ ကျယ်လောင်သည့် ရေတွက်သံ ကြားလိုက်ရ၏။

“သုံး... ကိုင်း၊ အပေါင်းအသင်းတို့ ပစ်ဖို့သာ အသင့်ပြင်ပေတော့...”

ထိုအခါ ချူးအောက်စွမ်းက ဘာစကားမျှ မပြောတော့ဘဲ အတွင်းအားပါသည့် လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို အသင့်ပြင်ထားကာ နူးရှုသည့် မျက်လုံးအနံ့ဖြင့် ရန်သူများအား ခိုက်ကြည့်လိုက်ရင်း သူ့သေကိုယ်သေ တိုက်ခိုက်ရန် အသင့်ပြင်လိုက်ရတော့လေသည်။

အသွားကြီးယိစန့်စွန်းကလည်း ပန်းခြောက်ခက် လက်ခါးဟန့်ဖြင့် အတွင်းအားကုန်ထုတ်ကာ ခုခံတိုက်ခိုက်ရန် ပြင်ဆင်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် ခတ်ရုံနက်ခုနစ်ဦးတို့၏လက်များ အပေါ်သို့ တစ်ဖြိုင်ခုက် မြှောက်တင်လိုက်ချိန်တွင် ရုတ်တရက် တည်းခိုခန်းခေါင်မိုးထက်မှ မိုးခြိမ်းသံကဲ့သို့ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် အော်ဟစ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“စားပြောတွေကီ ဖမ်းကြ၊ ခန့်သည်တွေ ကြောက်မနေကြ၊ ထိုအော်သံနှင့်အတူ မီးအိမ်များ လင်းထိန်လာကာ နည်းနီဆိုင် ခြံဝင်းတစ်ခုလုံး မီးအလင်းရောင်ဖြင့် လင်းထိန်သွားတော့သည်။ ခေါင်မိုးပေါ်မှ အဖွဲ့အား ခေါင်းဆောင်လာသူမှာ တည်းခို

ဆိုင်းရှင်မြစ်ပြီး သူ့အနားတွင်မှ နယ်ထိန်းအဝတ်အစားနှင့် သူတို့၏ နောက်ဘက်တွင်လည်း မင်းမှုထမ်းအဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားကြသော သိုင်းသမားများကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ဝတ်နံနက်များ ဆိုင်အတွင်းဝင်၍ ပြဿနာရှာနေစဉ်ကပင် ဆိုင်ရှင်ကြီးက နယ်ထိန်းများဆီသို့ သွားရောက် တိုင်ကြားသည့် အတွက် ယခုကဲ့သို့ ဒုစရိုက်သမားများအား လာရောက်ဖမ်းဆီးကြခြင်း ဖြစ်သည်။

မျက်နှာမိုးရွာဝတ်နံနှင့် လူလိုက်မှာ မင်းမှုထမ်းများနှင့် ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်လိုခြင်း မရှိကြချေ။

ခွေးများသည် ကျား၏အနံ့ကို ရလိုက်သည်နှင့် ဖင်သီးသွားကြသကဲ့သို့ ယခုလည်း ဒုစရိုက်သမားများမှာ မင်းမှုထမ်းဟူသည့် အနီးရအမှုထမ်းများကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ မြေဖဝါးနှင့်တင်ပါးတစ်သားတည်းကျအောင် ပြေးလွှားထွက်ခွာသွားကြတော့သည်။

ထိုအခိုက် ချူးအောက်ရွမ်းဆီသို့ မင်းမှုထမ်းတစ်ဦးရောက်ရှိလာကာ နားဝဆီသို့ တိုးကပ်ပြောလာသည်။

“ကိုယ်တော်လေးချွေး...ရွှေမြို့တော်ဆီ ရောက်ချောမောမော မရောက်ချင်ဘူးလား။”

တစ်ဖန် ထိုလူက ချူးအောက်ရွမ်းအား အသံမထွက်ဘဲ နားဝကပ်ကာ စကားသုံးလေးခွန်း တီးတိုးပြောဆိုလိုက်သောအခါမှ ချူးအောက်ရွမ်း ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ...နောင်ကြီးရဲ့ စကားအတိုင်း ကျုပ်လိုက်မယ်” ထို့နောက် အဘွားကြီးယီဇန်ရုန်းဘက်လှည့်ကာ ...

“မိန်းကလေးရောင်ရဲ့ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျုပ် ကူညီမယ်လို့ ကတိပေးခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် စကရစ်နန်းဆီတစ်ခေါက်အလှည့်သွား

ပြီးမှ လုပ်ပေးနိုင်မယ်။ ဒါကြောင့် ဘွားဘွားအနေနဲ့ ရက်အနည်းငယ် စောင့်ဆိုင်းနေစေချင်ပါတယ်”

“ကောင်းပြီလေ...ကိုယ်တော်လေးချွေး...စကရစ်နန်းဆီသွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးမှတော့ ငါအဘွားကြီး မဟန့်တားလိုတော့ပါဘူး။ တို့ဘယ်နေရာမှာ စောင့်နေရမလဲဆိုတာသာ ပြောပါ”

“အကောင်းဆုံးကတော့ ဘွားဘွားတို့ မြူးအဘွားနစ်ယောက် ကျန်းကျန်းမြို့ကိုပြန်သွားပြီး တစ်ဖက်က ကျူးရောက်ထင်ကို တနေတစောင်း အကဲခတ်ပါ။ ကျုပ်ကို အဲဒီနေရာကပဲစောင့်နေပါ။ မိန်းကလေး ရောင်ရက်မေအတွက် နိတ်ရှည်လက်ရှည်ထားပါ။ ချွန်လင့်ချက် မကုန်ဆုံးစေရပါဘူး။”

စကားဆုံးသည်နှင့် ချူးအောက်ရွမ်းက နယ်ထိန်းများနှင့်အတူ တည်းခိုဆိုင်အပြင်သို့ လျှောက်လှမ်းထွက်ခွာသွားတော့သည်။

ချူးအောက်ရွမ်းတို့ ထွက်ခွာသွားပုံမှာ ဂိုးရိုးသားသား ထွက်ခွာသွားပုံမဟုတ်ဘဲ သူတို့နှစ်ယောက်အား မင်းမှုထမ်းများက ဖမ်းဆီးသွားသည့် ဟန့်ဆောင်ထွက်ခွာသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

အဲဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ချူးအောက်ရွမ်းမှာ မှန်ကန်တည်ကြည်သည့် တရားဥပဒေဘက်တော်သားပီပီ သိုင်းလောကကြီး၏ အရွယ်အရွင်းကို ဖြေရှင်းနိုင်ရန်အတွက် မင်းမှုထမ်းများနှင့် ပူးပေါင်းပြီး ဒုစရိုက်သမားများအား ပြီးခွင်းနိုင်ရန် ကြံစည်လိုက်ခြင်းပင်။

လမ်းတစ်ဖက်တစ်ချက်ရှိ အိမ်ခေါင်မိုးများပေါ်တွင် လူနို့ပုံများ ဟုံသည် ထိုးထွက်ကြည့်နေရင်း အမျိုးမျိုးပြောဆိုနေနေကြသည်။

ဒုဇနိကံသား အတိုးကြီး ရှန်လောင်က ဆုံသြတကြီး ကြည့်လိုက်ရင်း...

"အတော်ကို ထူးဆန်းတယ်။ ဆွေးဆောက်စွမ်းဆိုတဲ့ ချာတိတ်ဟာ မာနအလွန်ကြီးတယ်။ ဘာကြောင့်အမင်းသွားရတာလဲမသိဘူး" တဖြည်းတစ်ယောက်က ...

"ကျွန်တော့် အထင်တော့ ဒီကြားထဲ တစ်ခုခုဖြစ်နိုင်တယ်"

"အေး...မင်းတို့ ဒီမှာ စောင့်ကြည့်နေကြ။ ငါ ငွေရောင်ပုံပုလွေ အတွင်းကြီးဆီ အကြောင်းသွားကြားလိုက်ဦးမယ်။ သူ့ဆီက ညွှန်ကြားချက်ရမှ ဆက်လုပ်ကြတာပေါ့"

ညအချိန်ကုန်ဆုံးသွားပြီး ဖိုးလင်းပင် ပြုလားစေပြီး မြို့တွင်းရှိ တရားရုံးတော်၏ ကြီးမားစုံထည်သော တံခါးမကြီးနံနစ်ချပ်မှာ တဖြည်းဖြည်းချင်း ပွင့်သွားကာ မင်းမှုထမ်းတစ်ဦး မြို့ထဲသို့ နှစ်ယောက် တစ်တွဲ သုံးယောက်တစ်တွဲ လူခွဲထွက်လာကြသည်။

ယမန်နေ့ညက ဓားပြများပေါ်ပေါက်လာပြီး လူသတ်၊ ပစ္စည်းပုခံသဖြင့် ထိုဓားပြလူသတ်သမားများအား ရွာမွေဖမ်းဆီးနိုင်ရန် လူဆိုးဆိန်နီးများကို ခေလွှတ်ခဲ့သည်။

ယခု သက်ဆိုင်ရာအချုပ်အနှီးထဲတွင် လူဆိုးဓားပြအဖွဲ့သားများ ဖမ်းမိထားပြီး ယာယီချုပ်ချင်းဆောင်ထားကာ တရားရုံးသို့ တင်ပို့တရားစွဲဆို အပြစ်တင်တော်မူသွားတင်၊ အရပ်ရပ်မှန်မှန်သို့ ပုံလွှင့်သွားတော့သည်။

လမ်းမကြီးပေါ်တွင် မင်းမှုထမ်းအဝတ်အစားနှင့် လူနှစ်ဦး မှာလည်း အရေးတကြီး တာဝန်ရှိနေသကဲ့သို့ ဖြေလှမ်းကျကြိုးများဖြင့် လျှောက်လှမ်းသွားလာနေ၏။

ထိုစဉ် ဒုဇနိကံသမားသုံးဦးမှာ ထိုမင်းမှုထမ်းနှစ်ဦးနှင့် မျက်

နှာမျှင်းဆိုင် ခြံတံကွက်တက်သွားသော်လည်း မင်းမှုထမ်းနှစ်ဦးသည် လှည့်မကြည့်ဘဲ ရှေ့သို့ ဆက်လက်လျှောက်လှမ်းသွားသည်။

ထိုအခါ မျက်နှာမည်းလူသန်ကြီးတစ်ဦးက ဖြေလှမ်းရပ်တန့်ပြီး...

"အပေါင်းအသင်းတို့...ရပ်ကြစမ်း။ ဟောဟိုက သွားနေတဲ့ လူနှစ်ယောက်ဟာ မင်းမှုထမ်းနဲ့ မတူဘူး"

ခေါင်းကြီးကြီး မျက်လုံးပြုံးပြုံး လူသန်ကြီးက ...

"ဘာများ မတူတာတွေ့လို့လဲ"

"တကယ်လို့ မင်းမှုထမ်းသာဖြစ်ရင် ကျုပ်တို့ လက်နက်ကိုယ်စီ ကိုင်ဆောင်ထားတာ မေးဖို့ကောင်းတယ်။ မဟုတ်မှလွဲရောကြည့်ရတာ ဟိုကောင်းပဲ ဖြစ်ရမယ်"

ပြောပြောဆိုဆို အတိုးကြီးရှန်လောင်က ပြေးလွှားထွက်မှာ သွားတော့၏။

မင်းမှုထမ်းနှစ်ဦး သစ်တောအုပ်တစ်ခုအတွင်းသို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ နေမင်းကြီးပင် အနောက်တောင်၏ တစ်ဝက်ပေါ်သို့ မျက်နှာရှိလာကာ ညနေခင်း မရှိတဖို့ အချိန်သို့ ရောက်လာခဲ့၏။ ထိုစဉ် သစ်ပင်ရိပ်များဆီမှ လူရိပ်သုံးရိပ် မျက်နှာဖုံးကိုယ်စီဖြင့် ထွက်လာကြသည်။

သူတို့၏မျက်နှာပုံစွပ်များတွင် ပြောင်လက်တောက်ပနေသော မျက်လုံးအနက်သာ မြင်ရပြီး သူတို့၏လက်ထဲတွင် လက်နက်ကိုယ်စီကိုင်ဆွဲထားကြသည်။

အလယ်မျက်နှာပုံစွပ်လူ၏ လက်ထဲတွင် ရွှေမင်းမျတ်တစ်ခု

က အသွားတွင် ကြေးပြားအထူ တစ်ဝက်ခန့်ပုံနေပြီး ဘယ်ဘက်
ဝတ်စုံ နက်လှ၏ ညာလက်တွင်မူ မြောက်လက်မခန့် ကျိုးပြတ်နေ
သည့် ဓားတစ်လက်ကို ကိုင်ဆောင်ထားသေး၏။

ဘယ်ဘက်လက်တွင်မူ ငွေရောင်အဆင်းရှိသည့် ကြက်ဥလုံး
ခန့် သံမဏိလုံးလုံးကို ကိုင်ဆောင်ထားသည်။

ညာဘက်ဝတ်စုံနက်၏ လက်ထဲတွင် အစင်းတုတ်ပြီး အဖျား
ရှူးသည့် ခုတ်တံချွန်တစ်ချောင်းကို ကိုင်ဆောင်ထားပြီး ခုတ်တံချွန်
ထိပ်သည် ဘယ်ရောက်သွားမှန်း မသိပေ။

ထိုလူထုနဲ့သံသ့က မင်းမှုထမ်းနှစ်ယောက်နှင့် ရှစ်ပေအကွာ
ခန့်တွင် လမ်းပိတ်ဆို့ရပ်လိုက်သည်။

အထိတ်လှက အေးစက်စက်လေသဖြင့် ...

“ဟဲ့ ...ဟဲ့ ...ကိုယ်တော်လေးချူးက ဒီလိုရုပ်ဖျက်ပြီး
ပုန်းရောင် သွားနိုင်လိမ့်မယ်လို့များ ထင်နေသလား၊ ကျွပ်တို့လက်က
မလွတ် နိုင်ပါဘူး။”

ချူးအောက်စွမ်းမှာ ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ဘဲ လက်ကိုအမတ်
မြှောက်ကာ မျက်နှာတွင် ရုပ်ဖျက်ထားသည့် ဆေးများအား ပွတ်သပ်
ပစ်လိုက်ရတော့သည်။

အမှန်တွင်မူ ချူးအောက်စွမ်းနှင့် ကျန်းချူးလူတို့က မင်္ဂ
ထမ်းယောင်ဆောင်ကာ ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် မိမိအကြံအစည်များအား တစ်ဖက်လှက ရိပ်စား
သွားသဖြင့် ချူးအောက်စွမ်းတို့လုပ်ဆောင်ခဲ့သမျှ အချည်းနှီးသာ
ဖြစ်သွားတော့သည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ရွှေပြီတော်ဆီသို့အသွား လမ်းတွင် ရန်သူ
များနှင့် တွေ့ဆုံတိုက်ခိုက်ရာ မိန်းကလေးကျွန်းခြူးလူမှာ ရန်သူ

များ၏ လက်ဆွက်စီကာ ဒဏ်ရာရခဲ့သဖြင့် ယခုထက်ထိ သတိမရဘဲ
ချူးအောက်စွမ်း၏ ချိုင်းကြားတွင် ရှိနေသည်။

ထို့ကြောင့် ချူးအောက်စွမ်းက ကျန်းချူးလူကို မမြဲမြင်သို့
အသာအယာ ချကာ ဂုတ်ရောင်လေးမျိုးဓားတို့ကို ဆွဲထုတ်ကာ
အလယ် လူဆီသို့ ခက်ထန်စွာလှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားကိုကြည့်ရတာ ခုနက တည်းခိုဆိုင်မှာ ဝင်ရောက်
နေတဲ့ယောက်ခိုတဲ့ ရှန်လောင်ပဲဖြစ်ရမယ်၊ ကျုပ် ချူးအောက်စွမ်းကို
ဟန်တားရအောင် ခင်ဗျားမှာ ဘာအကြံအစည်များ ရှိနေလို့လဲ”

ဘာအကြံအစည်မှ မရှိပါဘူး၊ ကျုပ်ဟာ တခြားလူတစ်
ယောက်အတွက် ကြားဝင်အလုပ်လုပ်ပေးနေတာ ဖြစ်တယ်၊ အမှန်က
တော့ ကျုပ်ဟာ ကိုယ်တော်လေးချူးကို တစ်နေရာခေါ်သွားပြီး
သုံးလေးရက်လောက် နေနိုင်မလို့ပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် အခုတော့ ကျုပ်
အကြံ ပြောင်းလိုက်ပြီ၊ အေးအေးသက်သာ အဖမ်းမခံရတော့
အသက်အန္တရာယ် စိုးရိမ်ရတယ်”

“ခင်ဗျားတို့လို မမြဲစလောက်ပညာလေးနဲ့ နှုတ်သံရမ်းရဲ
တယ်ဆိုတော့ ကျုပ်ကို သတ်နိုင်ရင်သတ်ကြပေတော့”

အဘိုးကြီးရှန်လောင်က လက်တစ်ဖက်မြှောက်ကာ ဆားပတ်
ပတ်လည်ဆီသို့ လက်ညှိုးထိုးညွှန်လိုက်သည်။

“ချူးအောက်စွမ်း၊ ...မင်းဟာ တို့ရဲ့အပိုင်ခံနေရပြီ၊ ငါ အမိန့်
ပေးလိုက်တာနဲ့ မင်း မလွှပ်နိုင်တော့ပါဘူး”

ချူးအောက်စွမ်းက ရွံ့ရှာပုန်းတီးစွာ တစ်မျက်လှမ်းကြည့်
လိုက်ရင်း ...

“မင်းတို့ဟာ ငွေရောင်ပုံပေလွှအသွားကြီးရဲ့ လက်ထောက်
မှာပဲ လူစွမ်းကောင်း လုပ်ခွင့်နေကြတယ်ဆိုတော့ ...”

www.burmeseclassic.com

လှတော့ပဲဖြစ်မယ်။ အုပ်စုလိုက်အနိုင်ယူတတ်တဲ့ လူတွေဟာ ဘာပညာများ ရှိနေကြလို့လဲ။ ဒီလိုအများနဲ့ အနိုင်ယူထားတာ ရယ်ရောပဲ”
တို့စကားကြောင့် အဘိုးကြီးရှုန်လောင်မှာ စိတ်ဆိုးသွားကာ ...

“ဈေးအောက်စွမ်း...မင်းသေချိန်နီးနေလို့ တယ်လျှာသွက်နေပါလား၊ ခုပဲ ငါ့အကြောင်း သိစေရမယ်”

ရှုန်လောင်၏ အယ်ဘက်ဘေးမှ ဝတ်စုံနုနက်သိုင်းသမားကြီးက ခေါ်သံထွက်လာပြီး သူ့ဓားကျိုးကို မာန်ပါပါစွာယမ်းကာ ဈေးအောက် မီးခဲ ဦးခေါင်းဆီသို့ ခုတ်လှံလာတော့၏။

ဈေးအောက်စွမ်း၏ကိုယ်ခန္ဓာမှာ ကောင်ကြီးတစ်ခုလုံးကဲ့သို့ နိုင်နိုင်မြဲမြဲ ရှိနေရာမှ ညာလက်ကောက်ဝတ် လှုပ်ရှားလိုက်သောအခါ လက်ခနဲ ငွေရောင်အလင်းတန်းတစ်ခု ဖြစ်သွားသည်နှင့် ဝတ်စုံနုနက်မှာ နောက်သို့ မြေသုံးလေးလှမ်းမျှ ဆုတ်ရှောင်သွားရသည်။

ဈေးအောက်စွမ်းကိုယ်တိုင် နောက်သို့ မြေတစ်လှမ်းမျှ ဆုတ်သွားရ၏။

ဤအခြေအနေကို ကြည့်ရခြင်းအားဖြင့် ဈေးအောက်စွမ်းမှာ ဝတ်စုံနုနက်လူထက် အတွင်းအား မတိမ်မယ်မီးရှိသည်ဟု ထင်မှတ်သွားကာ ဝတ်စုံနုနက်မှာ အားတက်လာပြီး ...

“ချာတိတ် ...ငါ့ဓားချက် ဖြည်းဖြည်းစမ်း...”

စကားသံနှင့်အတူ လေပြင်တွင် တရိုးစိုး တဝှစ်ဝှစ်ဖြင့် ဈေးအောက်စွမ်းအား ဓားကျိုးဖြင့် ခုတ်ထစ်တိုက်ခိုက်လာတော့သည်။ ယခုတစ်ကြိမ် တိုက်ခိုက်လာသော တစ်ဖက်လူ၏အတွင်းအားမှာ လေပြင်းထန်သကဲ့သို့ အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်လေးပေသည်။

ဈေးအောက်စွမ်းမှာ စောစောက ရန်သူအား ခုန်တိုက်ခိုက်ရာမှ

နောက်သို့ မြေတစ်လှမ်း ဆုတ်သွားခြင်းသည် ရန်သူကို ထောင်ချောက်ထဲ ဝင်လာစေရန် ဖန်တီးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေတော့သည်။

ဈေးအောက်စွမ်း ဖန်တီးသည့်အတိုင်း တစ်ဖက်ရန်သူက အားကုန်အင်ကုန် တိုက်ခိုက်လာသည်ကို ဖြစ်လိုက်ရသောအခါ ဈေးအောက်စွမ်းက သဘောကျစွာ ရယ်မောပြီး ဓားကိုငါးလက်ကောက်ဝတ်ကို လှုပ်ရှားလိုက်တော့သည်။

ထိုအခါ ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုးဓားတို့မှာ နဂါးတစ်ကောင်ပျံသန်းနေသကဲ့သို့ ဓားရိပ်ဓားပန်းများဖြင့် တစ်ဖက်ရန်သူ၏ ဓားကျိုးနှင့် တထန်းထန်း ကျယ်လောင်စွာ ထိခိုက်မိသံများ ပေါ်ထွက်လာသည်။

ထိုအခါ တစ်ဖက်လူ၏ ဖိုးကြိုးဓားသုံးကျက်သည် အလွန်မြင်းထန်သော်လည်း ဈေးအောက်စွမ်း၏ဓားကို ထိုးမောက်နိုင်စွမ်းမရှိသလို ဖြစ်သွားတော့၏။

အဘိုးကြီးရှုန်လောင်၏ ဘေးတွင်ရပ်ကာ တိုက်ပွဲအခြေအနေကိုကြည့်နေပြီး အမှော်ဖြစ်သူ၏ တိုက်ခတ်အရာမရောက်နိုင်သည်ကို မြင်ရသောအခါ စိုးရိမ်လာကာ ကပျက်ကယာ လှမ်းဆော်သတ်ပေးလိုက်သည်။

“နောင်ကြီးဟို ...သတိထား”

ရှုန်လောင်၏ခန္ဓာကိုယ် လှုပ်ရှားလာမည်ဟု ကြံလိုက်ရုံသာ ရှိသေးသည်။

နောင်ကြီးဟိုဆိုသည့်အား ခနဲတစ်ချက် နာကျင်စွာထွက်ပေါ်လာပြီး မြေပေါ်သို့ ဘိုင်းခနဲ လဲကျသေဆုံးသွားတော့သည်။

ဈေးအောက်စွမ်းမှာမူ နဂိုနေရာတွင် ရပ်နေရင်း ဂုဏ်ရောင်

www.burmeseclassic.com

၁၄၈ ♦ ဘုန်းကြွယ်

လေးမျိုးဇားကို ရင်ဘတ်ရှေ့၌ ကာရံထားကာ အဘိုးကြီးရှုန်လောင်အား ခူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

အဘိုးကြီးရှုန်လောင်က နောက်သို့ မြေတစ်လှမ်းဆုတ်သွားရင်း လက်ထွင်းရှိ ဓမ္မရောင်ဆူးချိတ်ကို လေတွင်ငွေ့ယမ်းကာ ချွေအောက်ခွမ်းအား ရက်ရက်စက်စက် ဝတ်ရောက်တိုက်ခိုက်လေတော့သည်။

တစ်ဆက်တည်း ဘယ်ညာတစ်ဝိုက်ဆီသို့ လှမ်းဆော်ညွှန်ကြားပြောဆို လိုက်သည်။

“ညီတော်... နောင်တော်တို့ ချွေအောက်ခွမ်းဆိုတဲ့ကောင်ကို လက်နက်ပုန်းနဲ့ အဆေသာ ဝိုင်းသုတ်သင်ပစ်ကြ”

ရှုန်လောင်၏ စကားဆုံးသည်နှင့် မြေသံများ တရဲရဲကြားရကာ ချွေအောက်ခွမ်း၏ ဘေးပတ်ပတ်လည်မှ လူများထွက်ပေါ်လာ၍ သူတို့၏လက်အနံတွင် လက်နက်ပုန်းအသီးသီး ကိုင်ဆောင်ထားကြ၍ ဝိုင်းဝန်းလာကြ၏။

ချွေအောက်ခွမ်းအတွက် ရှေ့ဘက် တစ်လမ်းတည်းသာ ထိုမောက်ထွက်နိုင်ဖို့ မျှော်လင့်ချက်သာ ရှိတော့သည်။

ထို့ကြောင့် မိန်းမပျိုလေး ကျန်းမြိုးလူအား ချီငါးကြားတွင် ညှပ်ကာ ညာလက်ရှိ ဂုတ်ရောင်လေးမျိုးဇားတို့အား တရုတ်ငွေ့ယမ်းရင်း အဘိုးကြီးရှုန်လောင်နှင့် ဝတ်စုံနက်လူသန်ကြီးဆီသို့ ခုန်အုပ်သွားတော့သည်။

တစ်ဆက်တည်း ဓမ္မရောင်အလင်းတန်းတစ်ခု လက်ခနဲဖြန်သွားကာ ဝတ်စုံနက်သိုင်းသမား လူဆိုးများမှာ သူ့ကိုယ်သူ အသက်ထွက်မှုနဲ့ပင် သိလိုက်မည်မထင်ရချေ။

ချွေအောက်ခွမ်း၏ လှုပ်ရှားမှုနှင့် ဂုတ်ရောင်လေးမျိုးဇားတို့

၏ အစွမ်းထက်မှုတို့ကြောင့် လက်နက်ပုန်းများ အသီးသီးကိုင်ဆောင်ထားကြသော ဒုစရိုက်သားများ ဝေးကြောင်ကြည့်နေကြသည်။

ထိုစဉ် ချွေအောက်ခွမ်းမှာ သူတို့နှင့်မြေလှမ်းတစ်ရာကျော်မျှ အကွာအဝေးသို့ပင် ရောက်ရှိသွားပြီဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ချွေအောက်ခွမ်းနှင့် ပူးပေါင်းထားသည့် မင်းမှုထမ်း ကျောက်ဆိုသည့် အဘိုးကြီးအပြင် အမှုထမ်းသုံးလေးဆယ်ခန့် ရောက်ရှိလာကာ ဒုစရိုက်ဝိုက်သားများအား ဝိုင်းဝန်းသုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်ကြတော့သည်။

တခါအတွင်း တိုက်ပွဲနေရာမှ နာကျင်သည်၊ ညည်းများ၊ အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်းသံများ လဲပြိုသံများဖြင့် အဝီစိမ့်ကပ်သည့်အလား ချည်သွားတော့သည်။

ဤပွဲမှာ တရားဥပဒေဘက်တော်သားများနှင့် ဒုစရိုက်သားများ၏ ယှဉ်ပြိုင်သည့်ပွဲပင် ဖြစ်သည်။

ချွေအောက်ခွမ်းအား လက်နက်ပုန်းဖြင့် ပစ်ရန် အသင့်ပြင်ဆင်နေကြသည့် ဒုစရိုက်သမားများမှာ နေရာတွင်ပင် တဘုန်းဘုန်း၊ လဲကသူကွ၊ ထွက်ပြေးသူထွက်ပြေးဖြင့် ရုတ်ရုတ်သံသံ ရှုပ်ထွေးကုန်တော့သည်။

တရားဥပဒေဘက်တော်သားကြီး ဆရာကျောက်ဆိုသူနှင့် အဘိုးကြီး ရှုန်လောင်တို့ ထိပ်တိုက်တိုးမိကြတော့၏။

ဆရာကျောက် ဓမ္မရောင်ဓားက အဘိုးကြီး ရှုန်လောင်၏ ဦးခေါင်းဆီသို့ တိုးစင်သွားကာ သူ၏ ဓမ္မရောင်သံဆူးချိတ်ကြီးကို အပေါ်ပန်တင်ရင်း ဓားချက်ကို နံဆောင်လိုက်သည်။

တစ်ဆက်တည်း ရှုန်လောင်က ဓမ္မရောင်ဆူးချိတ်ဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ ကာရံထားကာ တစ်ဖက်လူအား လှမ်းဆော်ပြောလို သည်။

“နောင်ကြီးကျောက်”

စာရာဥပဒေဘက်တော်သားကြီး ဆရာကျောက်မှာ ရှန်လောင်အား စကားများများ ပြောခွင့်မပြုဘဲ ဘယ်လက်တွင်ရှိနေသည့် မည်းနက်ပြောင်ဝင်းနေသော စူးတံဆွန်ဖြင့် ရှန်လောင်၏ ပခုံးသွေးကြောအား လှမ်းထိုးလိုက်သည်။

အဘိုးကြီးရှန်လောင်က အတင်းတင်းကြိတ်ကာ သူ၏ငွေရောင်သံဆူးချိတ်ဖြင့် ပြန်လည်ခုခံလိုက်၏။

ဆရာကျောက်သည် အဘိုးကြီး ရှန်လောင်နှင့် သံသိမ်မိအင်္ကျီတံအနယ် တိုက်ခိုက်နေရာ လက်နက်ချင်းထိသံများ ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

တစ်ဖက်တွင်လည်း ဥပဒေဘက်တော်သားများနှင့် ဒုစရိုက်သားများ ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်နေကြရာ အချို့အဖမ်းခံသွားကြစပြီး လက်ခြေများကို သံကြိုးများဖြင့် တုပ်နှောင်ခြင်းမထားရကြောင်း အဘိုးကြီးရှန်လောင်မှာ မိမိချင်စရာ ဆွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုစဉ် ချူးဆောက်စွမ်း၏ အသံအား ထိတ်လန့်ချောက်ချားဖွယ်ရာ အဘိုးကြီးရှန်လောင် ကြားလိုက်ရသည်။

“ရှန်လောင်...ဒီကနေ့ ခင်ဗျားရဲ့ သေနေ့ပဲ”

ချူးဆောက်စွမ်းက ဒုစရိုက်သား ရှန်လောင်အား ဆုံးမရန် ဂုတ်ရောင်လေးမျိုးစားဖြင့် ခုန်လွှားတက်လာခိုက် စုတ်တရက် သူနှင့် ရင်းနှီးသည့် အသံတစ်သံထွက်ပေါ်လာသည်။

“ကိုယ်တော်လေးချွေး...ကျေးဇူးပြုပြီး နောက်ဆုတ်နေပါ။ ဒီဇမိုက်သားတွေကို ကျုပ်ပဲ ကြည့်ရှင်လိုက်ပါ့မယ်”

ချူးဆောက်စွမ်းမှာ ထိုအသံကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် မည်သူ့ ဖြစ်မှန်း သိလိုက်ရသည်။

“အိုး...လက်သေတံတော့ နယ်ထိန်းကြီး ဆရာကျောက်ပါလား။ ဒီဒုစရိုက်ကောင်တွေကို မှတ်လောက်သားလောက်အောင် ဆုံးမနိုင်မှ ဖြစ်မယ်”

“ကိုယ်တော်လေးချွေး...စိတ်သာချွေး တစ်ယောက်မှ မလွတ်စေရဘူး”

တိုက်ပွဲအတွင်းသို့ ချူးဆောက်စွမ်း ပြန်လည်ပါဝင်လာခဲ့သဖြင့် အဘိုးကြီးရှန်လောင်တို့သူခိုက်မှာ မျက်စိမျက်နှာဖျက်သွားကာ ရှန်လောင်၏ အဖော်ဖြစ်သူ ဝတ်စုံဝါအဘိုးကြီးမှာ တိုက်ခိုက်ချင်စိတ် မရှိတော့ဘဲ ပြေးလွှားထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

ထို့ပြင် အဘိုးကြီး ရှန်လောင်ကိုယ်တိုင် တိုက်ခိုက်ချင်စိတ် မရှိဘဲ သူ၏ ငွေရောင်သံဆူးချိတ်ကြီးအား လေတွင် ဓားဦးအသံ ပြည်အောင် ငွေယမ်းရင်း ရန်သူများ အနည်းငယ်တန်ခိုးသွားသော အခါမှ ကွန်ရိန်နေသေးသည့် ငယ်သားများအား အော်ဟစ်ပြောဆိုလိုက်သည်။

“အားလုံးဆုတ်ကြ”

အမှန်တွင် အဘိုးကြီးရှန်လောင်အဖို့ အားလုံး ဆုတ်ကြကုန်ပင် ပြောစရာမလိုတော့ချေ။

သူ၏အဖွဲ့သားများမှာ ပြန်ကွဲနေပြီး သူလိုစိတ်မာတ်မျိုးရှိပြီး ဖြစ်၍ တစ်ကွက်နှစ်ကွက် ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ပိသည့်နှင့် ရှောင်မပြေးကြတော့သည်။

သို့သော် ဒုစရိုက်ဂိုဏ်းသား ဆယ့်လေးငါးယောက်အယောက် နှစ်ဆယ်လောက်ကိုမူ မင်းမှထမ်းသိုင်းသမားများက လက်ရမ်းမီး နိုင်ခဲ့ပြီး ရှစ်ယောက်ကျော် ကိုးယောက်နီးနီးကိုမူ အဖမ်းမိသီးမိ ခံကြ၏။

အဘိုးကြီးရန်လောင် ထွက်ပြေးသွားသည်နှင့် ဆရာကျောက် ဆိုသူက မာန်တန်ခိုက်ဖို့က လက်နှစ်ဖက်ဆန့်ထုတ်တာဆီလိုက် သော်လည်း အချည်းနှီးသာ ဖြစ်ခဲ့ရ၏။

ချွေးအောက်စွမ်းက ...

“ဆရာကျောက် ... သူ့ နောက်ကို လိုက်မနေပါနဲ့ဟော”

ဆရာကျောက်ဆိုသူက ချွေးအောက်စွမ်းအား ဦးညွှတ်ဂါရဝ ပြုကာ ...

“ကိုယ်တော်လေးချွေး ... ကျုပ် နောက်ကျရောက်ခဲ့တဲ့အတွက် ခုလို အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ နယ်ထိန်းမှုကြီးတို့အဖွဲ့ ရောက်လာတာ အချိန်မီပါသေးတယ်၊ ဆရာကျောက်က ဘာမှစိတ်မကောင်းဖြစ်နေ နဲ့တော့”

ကောင်းဆိုးသည်နှင့် ကျွန်းခြူးလူအားလက်ညှိုးညွှန်ပြရင်း ...

“ဆရာကျောက် ... သူဟာ ကျုပ်နဲ့ ဆိုးတဲ့ကောက်ခံဖက်အဖော် တစ်ဦးပါ၊ စောစောတုန်းက တစ်ဖက်လူနဲ့ အဆီဝံ့ငွေ့ဖိုပြီး သတိ လစ်နေတာ ခုထက်ထိပါပဲ၊ ပြေဆေးဖို့ မရှိ ကြည့်ပါဦး”

ဆရာကျောက်ဆိုသူက လေပြင်ထဲ ခေါင်းမော်ကြည့်လိုက်ရာ အဝါရောင်အဖျန်လေးများ အနည်းအကျဉ်းကျန်ရှိနေကြောင်း တွေ့ လိုက်ရသဖြင့် ရယ်မောပြောဆိုလိုက်သည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဒီဆေးက ငွေရရောင်ပုံပေလွှဲ အဘွားကြီးနဲ့ သတိလစ်စေတဲ့ ဖျေဆေးပါ၊ အသက်အရွယ် မရှိနိုင်ပါဘူး၊ အလွန် ဆုံး တစ်နာရီကျော်အချိန်လောက်ကျရင် သတိပြန်ရလာပါလိမ့်မယ်”

ချွေးအောက်စွမ်းနှင့် ကျွန်းခြူးလူတို့နှစ်ယောက် ခရီးဆက်လက် ထွက်လာခဲ့ရာ တောအုပ်အတွင်း၌ပင် စကရုန်နန်းမှ ဂိုဏ်းခွဲမှူး ရဲကျောက်တို့၏အဖွဲ့နှင့် တိုးရာ အဘိုးကြီးရဲကျောက်က ဦးညွှတ် ဂါရဝပြုရင်း သတင်းလာရှိသည်။

“ဒုဂိုဏ်းချုပ်လေး ... ကျွန်တော် သိုင်းလောကသတင်း၊ တော် တော်များများ ကြားခဲ့ရတယ်၊ ဒုဂိုဏ်းချုပ်လေးဟာ သိုင်းလောက ဒုဇရိုက်ဂိုဏ်းသားတွေနဲ့ ပြဿနာဖြစ်ခဲ့ရတဲ့သတင်း ကြားခဲ့ရတဲ့ အတွက် ကျွန်တော်တို့လူနု တောင်ဘက်ပိုင်း နန်းဆင်းလာခဲ့ကြတယ်၊ ဒီနေရာမှာ ဂိုဏ်းချုပ်လေးနဲ့ တွေ့မယ်တောင် မထင်မိဘူး”

ထို့နောက် ဝတ်စုံပြာအဘိုးကြီးရဲကျောက်က ဆက်လက်ပြော ဆိုပြန်သည်။

“လက်ထောက်ဂိုဏ်းချုပ်လေး၊ ပြောက်ဘက်ဆီစုန်လာမယ့် သတင်းကြားရပေမယ့် ကိုယ်တော်လေးနဲ့လှုပ်ရှားမှုဟာ အလွန် လျှို့ဝှက်လေတော့ တော်တော်နဲ့ မတွေ့ဆုံနိုင်ခဲ့ဘူး၊ ဒါကြောင့် ဒီနေရာမှာ စောင့်ဆိုင်းနေပြီး ခုလို ကိုယ်တော်လေးချွေးနဲ့ တွေ့ဆုံ ခဲ့ရတာပါပဲ”

“ဒါနဲ့ ... စကရုန်နန်းမှာ ဘာပြဿနာတွေဖြစ်သေးလဲ၊ ဂိုဏ်း ချုပ်ကြီး သောင်မေဇုကတော့ နေကောင်းထိုင်သာရှိရဲ့လား၊ နောင်တော် ညီတော်တွေလဲ ကျန်းကျန်းမာမာပဲလား”

“နောင်တော် ညီတော်တွေကတော့ အားလုံးကျန်းမာကြပါ တယ်၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး သောင်မေဇုကတော့ ဆိတ်ငြိမ်ခန်းထဲဝင်ပြီး အတွင်းအား လျော့ကျနေတယ်၊ ဂိုဏ်းတွင်းကိစ္စမှန်သမျှ ကျွန်ုပ်တို့ လွှဲ အပ်ထားတယ်၊ ခု ... ကိုယ်တော်လေးချွေး ပြန်ရောသလာတဲ့ အတွက် ...”

၁၅၄ ♦ ဘုန်းကြွယ်

ချွေးအောက်ခွမ်း စိတ်ထဲတွင် တုန်လှုပ်ဆွဲကပ်များသွားပြီး...

"ဝိုက်းမျှပ်ကြီး သောင်ဖေရ... ဆိတ်ငြိမ်ခန်းထဲဝင်ပြီး အတွင်း အားကျင့်နေတာ ဘယ်လောက်တောင် အချိန်ကြာသွားပြီလဲ..."

"လွန်ခဲ့တဲ့ လဆန်းတစ်ရက်နှစ်ရက်ကစပြီး အခန်းပိတ်လှေ ကျင့်နေတယ်"

ချွေးအောက်ခွမ်းမှာ စိတ်ထဲတွင် တုန်လှုပ်သွားသော်လည်း မျက်နှာအမူအရာ မပျက်ဘဲ ကောင်းကင်သို့ မော့ကြည့်ကာ...

"ကဲ... ဝိုက်းမျှပ်ကြီး ရဲ့... အချိန်လဲ သိပ်မရှိတော့ဘူး၊ ကျုပ်တို့ ဧကရစ်နန်းဆီ ပြန်ကြည့်"

ချွေးအောက်ခွမ်းက သူ့လက်အောက် ဝိုက်းသားများအား ထမ်းစင်တစ်ခု အမြန်ဆုံးပြုလုပ်နိုင်ပြီး သတိလစ်နေသည့် ကျန်းမြူးလှအား ထမ်းစင်ဖြင့် ဆော်တောင်သွားကာ လမ်းမကြီးအတိုင်း မြို့ထဲသို့ ထွက်ခွာသွားကြသည်။

အခန်း (၅)

ငွေရောင်ဝံပုလွေအတွားကြီးနှင့် သူ့လူများ ခန်းမကြီးထဲတွင် တိုင်ပင်နေကြသည်။

အတွားကြီး၏ မျက်နှာတွင် အရေးစူးနှိမ့်ခဲ့သဖြင့် အဘိုးကြီး ရုန်လောင်အား စူးစိုက်ကြည့်ကာ ခက်ထန်စွာ မေးလာသည်။

"ရုန်လောင်... ရှင် ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ၊ နောက်ဆုံး အရေးကြီးတဲ့အချိန်ရောက်မှ လူ လွတ်ထွက်သွားတာ အရေးမဟုတ်ဘူး၊ ခုတော့ တစ်ဖွဲ့လုံးပြုတ်ခဲ့ပြီး ကျုပ်ဆီ လာတွေ့ဝံ့သေးတာမပါပေါ့"

အဘိုးကြီးရုန်လောင်မှာ ယခုမှပင် ရောက်ရှိလာခဲ့သဖြင့်စ၍ သူ့ရင်ဘတ်တွင် နိမ့်ချည်ဖြင့်ချည်ဖြင့် မောဟိုက်နေသည်။

ထို့ကြောင့် ဝံပုလွေအတွားကြီးအား တနိတသေပြောဆိုလာသည်။

"ငွေရောင်အစ်မကြီး သိတဲ့အတိုင်း ဒီတစ်ခေါက် ရွှံ့နိမ့်ရတာဟာ ကျုပ်ကြောင့်မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟို... ဆိုတဲ့ကောင် စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ အရမ်း လျှောက်လုပ်တဲ့အတွက် ခုလို ပြစ်သွားရတာပါ၊ နောက်ပြီး နယ်ထိန်းမှုကြီး ဆရာကျောက်တို့အဖွဲ့ ရုတ်တရက် ရောက်လာတဲ့အတွက် ကျုပ်တို့ အငိုက်မိသွားတာပါ၊ နို့မလတ်ရင် ချွေးအောက်ခွမ်းကို ဖမ်းဆီးပြီး အစ်မကြီးရေမှောက် အောက်ပို့နိုင်မှာ ပြစ်ပါတယ်"

၁၅၆ ♦ ဘုန်းကြွယ်

လူလတ်သိုင်းသမားတစ်ဦးက ချောင်းတစ်ချက် ဟန်လိုက်ရင်း ငွေရောင်ဝပ်လွှေအဘွားကြီးဘက် လှည့်ကာ ...

“နောင်ကြီးရဲ့စကားကို ကျုပ် ယုံကြည်တယ်။ ကျုပ်အမြင်အရ နယ်ထိန်းမှူး ဆရာကျောက်တို့အဖွဲ့နဲ့ တိုးမိခဲ့လို့ နုလုံ ရုပ်ပွားဆင်းပျက် အရေးနဲ့နိမ့်လာတာ ဖြစ်တယ်”

ငွေရောင်ဝပ်လွှေအဘွားကြီးက ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချက်ကာ ...

“မင်းရဲ့စကားဟာ ယုတ္တိရှိပါတယ်။ တို့ ဒီလိုဖြစ်လာတော့ တို့တတွေရဲ့လုပ်ငန်း အခြေအနေဟာ ပိုဆိုးလာနိုင်တယ်”

အဘွားကြီးက စကားမြတ်ကာ အခန်းတွင်းရှိ သိုင်းသမားများဆီသို့ မျက်လုံးတစ်ချက်စုံကြည့်ရင်း စကားဆက်လက်ပြောလာ ပြန်သည်။

“ရှင်တို့ဆီမှာ ဘယ်လို အကြံဉာဏ်ကောင်းများ ရှိနေသလဲ”

သိုင်းသမားများမှာ သူ့မျက်နှာ ကိုယ်ကြည့်၊ ကိုယ်မျက်နှာ သူကြည့်နှင့် စကား ဟာလာခြင်း မရှိကြပေ။

ငွေရောင်ဝပ်လွှေအဘွားကြီး၏ မျက်လုံးအနံ့က အဘိုးကြီး ရှန်လောင်ဆီသို့ ထပ်မံရောက်ရှိလာကာ ...

“ရှန်လောင် ...၊ ရှင်ဟာ သာမန်အချိန်ဆိုရင် အကြံဉာဏ်ကောင်းတွေရှိခဲ့ပါတယ်။ ကျုပ်ကို အကြံကောင်းဉာဏ်ကောင်း ပေးစမ်းပါဦး”

အဘိုးကြီးရှန်လောင်က ခေါင်းငုံ့ပြီး တွေ့ဆုံစွာစဉ်းစားနေရင်း တအောင့်ကြာမှ ခေါင်းပြန်မော့လာကာ ...

“အခြေအနေဟာ ဒီအဆင့်အထိရောက်လာမှတော့ ချုပ်၊ အောက်စွမ်းကို ဟန်တားဖို့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ ကျုပ်သဘောအရ

မာန်လှိုင်စား(စာစဉ်-၆-ဆုံး) ♦ ၁၅၇

ဆိုရင် အင်မကြီးအနေနဲ့ အခုအချိန်ကစလို့ စကားရန်နန်းဆီပြန်သွားပြီး ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုတွေ လုပ်ထားပါ။ သူတို့တတွေ ရောက်လာတာနဲ့ အခြေအနေကြည့် စီစဉ်ကြတာပေါ့။ အဲဒီကိစ္စကို အင်မကြီးက ဘယ်လိုသဘောရပါသလဲ”

ငွေရောင်ဝပ်လွှေအဘွားကြီးက စဉ်းစားနေသဖြင့် စကားမပြန်နိုင် ဖြစ်နေသည်။

ထိုစဉ် ပါးမြိုင်းမွေးများ ရုပ်ပွနေသော သိုင်းသားကြီးတစ်ဦး မတ်တတ်ထရပ်ကာ ...

“ကျုပ်မှာ အကြံတစ်ခုရှိတယ်။ အောင်မြင်မယ့်ရာနှုန်းဟာ ကိုးဆယ်လောက်ရှိနိုင်မယ်”

ထိုစကားကြောင့် ငွေရောင်ဝပ်လွှေအဘွားကြီး၏ မျက်လုံးအနံ့က ပါးမြိုင်းမွေးနှင့်လွှတ် ခူးစိုက်ရောက်ရှိသွားပြီး အားတက်သရော မေးမြန်းလိုက်သည်။

“ကဲ ... ဆိုစမ်းပါဦး။ ဘယ်လိုအကြံကောင်းဉာဏ်ကောင်းများ ရှိနေသလဲ။ အားလုံး ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်ကြတာပေါ့”

ပါးမြိုင်းမွေးနှင့် သိုင်းသမားကြီးက သိုင်းသမားများအား တစ်ချက် လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“အခုအချိန်ဟာ ချူးအောက်စွမ်းတို့ လူသိုက် အဝေးကြီး မရောက်သေးဘူး။ ကျုပ်တို့ အခု အလုံးအရင်းနဲ့ စကားရန်နန်းဆီ ချီတက်ပြီး သူတို့တတွေရဲ့ အငိုက်ဖမ်းလိုက်ရအောင် အမိန့် ပေးမထောင်တဲ့သူတွေအားလုံး ရှင်းပစ်လိုက်ရင် အဆင်ပြေမသွားတော့လား။ အခုလို ဦးနှောက်ခြောက်ခံ စဉ်းစားနေရော မလို့ တာဘူး”

ငွေရောင်ဝပ်လွှေ အဘွားကြီးက ...

“ရှင်ပြောတဲ့အတိုင်းသာ လွယ်ကူရင်မဟုတ်ဘူးဟာ ငွေကြေး

အမြောက်အမြားအကုန်အကျခံပြီး ရှင်တို့တစ်ယောက်ကို အကူအညီ ဘယ်
တောင်းပါ့မလဲ၊ ဒီလောက်လဲ ဦးနောက်မြောက်ခံနေမှာမဟုတ်ဘူး ...”

“ကျုပ် အမြင်အရကတော့ နောက်ဆုံး ဒီလိုပဲ ဖြစ်လာရမှာပဲ၊
တကယ်လို့ တွေ့နေမှုတွေမှာခံရင် လုပ်ရကိုင်ရတဲ့နေရာမှာ အဆင်
ပြေမှာမဟုတ်ဘူး”

ထိုအခိုက် အခန်းအပြင်ဘက်မှ မြေသံတစ်ခုရုပ် ကြားရပြီး၊
လူသန်သိုင်းသမားတစ်ဦး ဝင်ရောက်လာတာ ငွေရောင်ပုံပုလွေ
အဘွား ကြီးအား ဂါရုပြုရင်း အစီရင်ခံလာသည်။

“ငွေရောင်အစ်မကြီး...အပြင်မှာ လူတစ်ယောက် ရောက်နေ
တယ်၊ ငွေရောင်အစ်မကြီးနဲ့ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ ပြောဆိုတိုင်ပင်ချင်
တယ်လို့ မြှောက်တယ်”

“ဘယ်လိုလူမျိုးလဲ...၊ ဘယ်ကလာတာလဲ”

“ယောက်ျား ဝတ်စုံဝတ်ထားတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ၊ သူ
ဘာမှ မပြောဘူး၊ အစ်မကြီးကို တွေ့ဆုံဖို့သာ မှာကြားပြောဆိုလိုက်
တယ်”

“အေး...သူ့ကို ဒီခေါ်လာခဲ”
မကြာမီ ယောက်ျားက လူလတ်ပိုင်းတစ်ဦး အခန်းတွင်း ဝင်
ရောက်လာပြီး ငွေရောင်ပုံပုလွေအဘွားကြီးအား လက်သီးဆုပ် ဂါရု
ပြုလိုက်သည်။

“ကျုပ်...ပန်းတစ်ရာကိုးနဲ့ ဂိုဏ်းခွဲဖို့ ရုပ်ငြိမ်ပါတယ်”

ထိုကောက်ကြောင့် ငွေရောင်ပုံပုလွေအဘွားကြီးမှာ ရုတ်တရက်
ကြောင်ခင်းသွားကာ ဒေါသဖြစ်သွားသော်လည်း အသာထိန်းချုပ်
ပြီး...

“ဪ...ဂိုဏ်းခွဲဖို့ရုပ်ငြိမ်လား...၊ အခုရောက်လာတာ ဘာ
ကိစ္စများ ရှိပါသလဲ”

“ကျုပ် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအမိန့်နဲ့ အစ်မကြီးကို လာခေါ်တာပါ၊
အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတစ်ခု တိုင်ပင်ဆွေးနွေးရောဖို့နေပါတယ်”

ထိုကောက်ကြားလိုက်ရသဖြင့် သိုင်းသမားအားလုံး တုန်
လှုပ်သွားကြသည်။

ငွေရောင်ပုံပုလွေအဘွားကြီးကိုယ်တိုင် မှက်နှာတစ်ချက်မျက်
သွားပြီး သံသယမျက်လုံးအဖုံဖြင့် ...

“ဘို...ပန်းပေါင်းတစ်ရာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးယွင် ရောက်လာမှ
ကိုး...၊ ခု ဘယ်နေရာမှာရှိနေလဲ”

“ကျုပ် ပြောပြနိုင်တဲ့အတွက် နှင့်လွှတ်ပါ၊ အစ်မကြီးသာ
လိုက်လာခဲရင် မကြာခင် သိရပါလိမ့်မယ်”

ငွေရောင်ပုံပုလွေအဘွားကြီးက ဟင့်ခနဲ အသံတစ်ချက်ပြုပြီး
မေးမြန်းလာသည်။

“ရှင်တို့ဂိုဏ်းချုပ်က ကျုပ်နဲ့ ဘာကိစ္စများ ဆွေးနွေးရောဖို့နေ
လို့လဲ”

“ကျုပ် ဒီကိစ္စအတွက် ပြောပြဖို့အခွင့်မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်
ကိစ္စက အစ်မကြီးနဲ့ ပတ်သက်မှုရှိနေတယ်ဆိုတာတော့ ပြောပြနိုင်
တယ်၊ ဒါကြောင့် အစ်မကြီးက ကျုပ်နောက်လိုက်ခဲဖို့ မေတ္တာရပ်ခံ
ပါတယ်”

ထိုအခိုက် မိန်းမချောလေး ကြယ်ရီပိုင်က လေသံတိုးတိုးဖြင့်
တီးတိုး သတိပေးလိုက်သည်။

“မေမေ...သမီးအမြင်တော့ သူတို့မှာ ကောက်...မှန်တဲ့အကြံ
တစ်ခုခု ရှိနိုင်တယ်၊ မလိုက်သွားရင် ပိုကောင်းမယ်ထင်တယ်”

www.burmeseclassic.com

အဘိုးကြီးရှုန့်လောင်ကလည်း ချောင်းတစ်မျက်ဟန့်ကာ ...
“ငွေရောင်အစိမကြီး ... ယွင်ကြွင်တောက်ဟာ အလွန်ကောက်
ကျစ်တဲ့သူ ဖြစ်တယ်။ အစိမကြီးအနေနဲ့ အထူးသတိထားဖို့ သင့်ပါ
တယ်”

ထိုအခါ ပန်းတစ်ရာဂိုဏ်းခွဲမှူးရှုဂိုင်က ကွယ်လောင်စွာ ပြော
ဆိုလာသည်။

“ငွေရောင်အစိမကြီး ... ကျုပ်တို့ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနဲ့ စိတ်ရင်း
စေတနာအရ နှလုံးမိတ်ခေါ်ခဲ့တာ အစိမကြီးအနေနဲ့ တခြားသူတွေနဲ့
စကားကို နားမပောင်ပါနဲ့”

ထိုအခါ အဘိုးကြီးရှုန့်လောင်က ကြားဝင်ပြောဆိုရန်ချောင်း
တစ်မျက် ဟန့်လိုက်သဖြင့် ငွေရောင်ပုံပုလွေအဘွားကြီးက လက်
တစ်မျက် ဝှေ့ယမ်းပြီး ...

“ကဲ ... စကားများမနေကြပါနဲ့၊ ကျုပ် စဉ်းစားပါရစေ၊ ဂိုဏ်း
ခွဲမှူး ရှုဂိုင် အရှေ့ဘက် ဧည့်ခန်းထဲမှ စောသွားစောင့်နေပါ၊ ကျုပ်
သူတို့တောတွေကို မှာကြားပြောဆိုပြီးတာနဲ့ ကျုပ် ထွက်လာခဲ့ပါ့မယ်”

ပန်းတစ်ရာဂိုဏ်းခွဲမှူး ရှုဂိုင်က ...

“ရပါတယ် ... ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက အစိမကြီး
တစ်ဦးကိုပဲ မိတ်ခေါ်လိုက်တဲ့အတွက် အပေါ်တွေတာတွေ ခေါ်မလာ
ပါနဲ့...”

“ဂိုဏ်းခွဲမှူးရှုဂိုင် ... ကျုပ် နားလည်ပါတယ်။ အရှေ့ဘက်
ဧည့်ခန်းမှာသာ စောင့်နေပါ”

ဂိုဏ်းခွဲမှူးရှုဂိုင်က ငွေရောင်ပုံပုလွေအဘွားကြီးအား ဂါရဝဖြည့်
အရှေ့ဘက် ငွေရောင်ဧည့်ခန်းဆီသို့ လူသန်သိုင်းသမားကြီးတစ်ဦး၏
ဦးဆောင်မှုဖြင့် ထွက်သွားကြသည်။

ထိုအခါ မိန်းကလေးကြွယ်နီပိုင်က ခိုးရိမ်တကြီးလေသံဖြင့်
“မေမေ ... ယွင်ကြွင်တောက်နဲ့ တကယ်သွားတွေ့မလို့လား”

“ဟုတ်တယ် ... သွားမတွေ့ရဲရရာ ဘာအကြောင်းရှိလဲ၊ မေမေ
ကို သူ ကိုက်မစားရဲပါဘူး”

အဘိုးကြီး ချောင်းလုံကလည်း လေးလံသောလေသံဖြင့် ပြော
ဆိုလာသည်။

“အစိမကြီး ... အထူးသဖြင့် ဘီလီအခြေအနေမျိုးမှာ ကျုပ်တို့
ဘယ်မှာရှိနေတယ်ဆိုတာ သိနေမှတော့ အစိမကြီးအနေနဲ့ စဉ်းစား
နေချင်တယ်”

“ငါ့သိတယ် ...၊ သူ ငါ့ကို မိတ်ခေါ်တာ စေတနာသက်သက်
မဟုတ်မှန်းသိပေမယ့် လက်ရှိအခြေအနေမှာ တို့တစ်တွေ အကြံပိုက်
နေတယ်။ နှလုံး သွားတွေ့ဆွေးနွေးလိုက်ရင် အကြံကောင်းညာဏ်
ကောင်းတွေ ရနိုင်တယ်။ မင်းတို့ စိတ်သာချ ...၊ ငါ့မှာ ဆေးစာပေါက်
ပိုင်နိုင်ကျက် ရှိနေပါတယ်။ ငါ လိုက်သွားပြီးတဲ့နောက် အားထား
ရမယ့်လူတွေကို အဘိုးကြီးရှုန့်လောင်ကိုယ်တိုင် ငွေချယ်ပြီး ငါ့
နောက်က တိတ်တဆိတ် နောက်ယောင်မလိုက်နဲ့ကြ၊ အရေကြွလာ
ရင် လက်မနေပါနဲ့နဲ့”

ငွေရောင်ပုံပုလွေအဘွားကြီး၏ စကားဆုံးသည်နှင့် အရှေ့
ဘက်ဧည့်ခန်းဆီသို့ ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

အဘိုးကြီးရှုန့်လောင်မှာ အဘွားကြီးပေးခဲ့သည့် တာဝန်အား
တောင်စီစဉ်နေတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ပန်းတစ်ရာဂိုဏ်းခွဲမှူး ရှုဂိုင်က မြေသမားကဲ့
ကြီးများဖြင့် ငွေရောင်ပုံပုလွေအဘွားကြီးအား ဦးဆောင်ခေါ်ငင်သွား
နေပြီ ဖြစ်သည်။

မကြာခင် ကြီးမားသည့် ဂေဟာတစ်ခု၏တံခါးဝသို့ ရောက်သွားသောအခါ ရွှေပိုင်က တံခါးကို အသားအယာခေါက်လိုက်၏။
ငွေရောင်ဝံပုလွေအဘွားကြီး၏ စိတ်ထဲတွင် တုန်လှုပ်လာမိသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် တစ်ဖက်ရန်သူ၏ ခန့်မှန်းချက်သည် မိမိတို့နှင့် တစ်လမ်းကျော်တွင် ရှိနေခဲ့သော်လည်း အလျင်က မသိခဲ့ချေ။

ထို့ကြောင့် ယခုကဲ့သို့ အကြီးအကျယ် အရေးမှူးနိမ့်နိမ့်ရခြင်း ဖြစ်သွား သို့သော် မျက်နှာအမှအရာ မပျက်စေဘဲ ခပ်တည်တည်ပင် ပြောဆိုလိုက်၏။

“ဂိုဏ်းနွဲ့များကို ချွေးချွယ်ထားတဲ့နေရာကတယ်ကောင်းပါလား။”

စကားပြောနေစဉ်မှာပင် ဂေဟာ၏ တံခါးမကြီး ကျွဲခနဲပွင့်လာကာ ရွှေပိုင်က အဘွားကြီးအား ဂေဟာတွင်းသို့ ဦးဆောင်ခေါ်ဝင်သွားပေးသည်။

နှစ်ယောက်သား မီးလင်းနေသည့် စည်းခန်းတစ်ခုရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာကြသောအခါ အသင့်ပွင့်နေသော စည်းခန်းတွင်းသို့ ဝင်လိုက်ကြသည်။

စည်းခန်းထဲတွင် အသင့်စောင့်နေကြိုနေသည့် ယွင်ကြွင်ထောက်က လေးကွတ်ဖြူ ကြိုဆိုလိုက်၏။

“ဪ...ငွေရောင် အဘွားကြီးတောင် ရောက်လာမှကိုး၊ ဝင်ပါ...ဝင်ပါ။”

ငွေရောင်ဝံပုလွေအဘွားကြီးက တွေဝေခြင်းမရှိဘဲ ခပ်တည်တည် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ထိုအခါ ယွင်ကြွင်ထောက်က လက်တစ်မျက်စာယမ်းပြပြီး ရွှေပိုင်အား ထွက်သွားနိုင်လောက်၏။

စည်းခန်းတွင်း၌ နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ရှိနေသောအခါမှ ယွင်ကြွင်ထောက်က ပြုံးစိစိအမှအရာဖြင့်...

“အစ်မကြီးဝမ်း၊ အခုလို ရောက်လာတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။”

ထိုအခါ ငွေရောင်ဝံပုလွေအဘွားကြီးက အံ့သြသွားကာ...

“ရှင်...ရှင် ဘာပြောတယ်။”

“ဪ...ကျုပ်က အစ်မကြီးဝမ်း ရောက်လာတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောတာပါ။”

“ကျုပ် ဝမ်းအမျိုးအနွယ်ဆိုတာ ရှင် ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ။”

“တခြားလူတွေ မသိပေမယ့် ကျုပ်ကတော့ သိပါတယ်၊ အစ်မကြီးဟာ ဝမ်းအမျိုးအနွယ်မဟုတ်ပေမယ့် အစ်မကြီး သမီးရဲ့ ဖခင်က ဝမ်းအမျိုးအနွယ်ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်က အစ်မကြီးကို ဝမ်းလို ခေါ်တာမမှားပါဘူးနော်၊ ကဲ...အေးအေးဆေးဆေး ဆွေးနွေးကြတာပေါ့။”

“ယွင်ကြွင်ထောက်...ရှင် ကျွန်မကို ဖိတ်ခေါ်တာ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ။”

“ဒီစည်းခန်းထဲမှာ အစ်မကြီးနဲ့ ကျုပ် နှစ်ယောက်တည်းရှိတဲ့အတွက် ကျုပ်ပြောသမျှ စကားတွေ ဘယ်လောက်အရေးကြီးမယ်ဆိုတာ အစ်မကြီး သိနိုင်ပါလိမ့်မယ်။”

“ကောင်းပါပြီ...၊ ငါအဘွားကြီး နားထောင်နေပါတယ်။”

“ကျုပ် ဒီနေ့ညမှ ဒီဂေဟာကို ရောက်လာခဲ့တယ်၊ ငွေပိုင်ရောက်ချင်း အစ်မကြီးတို့ အရေးနိမ့်သွားတဲ့သတင်း ကြားသိခဲ့ရတဲ့အတွက် အလွန်ကို နှမြောစရာကောင်းလှတယ်။”

၁၆၄ ♦ ဘုန်းကြွယ်

ငွေရောင်းပုလွေအတွားကြီးက မကျေမနပ်ဟန် အမူအရာ မျိုးဖြင့်...

“တကယ်လို့ ရှင်သာ ဝင်မခွက်ခုံရင် ဈေးဆောက်ခွမ်းဟာ အစောကြီးကတည်းက ကျွပ်လက်ထဲရောက်နေပြီ၊ အခု ဘယ်လို ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဒီလိုကောင်းမျိုးပြောနေရတာလဲ”

“အစီမကြီးဝမ်း ကျုပ်ကို အထင်မလွှဲပါနဲ့၊ ကျွပ် ဒီလိုမလုပ် ရဲပါဘူး”

“ဒီမယ် ယွင်ကြွင်ထောက်၊ ရှင် သိပ်မကျေနပ်ပီတိဖြစ်မနေနဲ့၊ ကျွပ် လုံးဝဆုံးရှုံးတဲ့အခြေအနေထိ မရောက်သေးဘူး”

ယွင်ကြွင်ထောက်မှာ ရုတ်တရက် မျက်နှာထားတည်ကြည် သွားကာ...

“အစီမကြီးဝမ်းဆီမှာ အကြဉာဏ်ကောင်းများ ရှိနေလို့လား၊ ဈေးဆောက်ခွမ်းကို စကရစ်နန်းဆီ မပြန်နိုင်သော ဟန့်တားနိုင်ပါ့ မလား”

“အပိုကောင်းတွေပြောမနေနဲ့၊ ရှင် ခန့်မှန်းကြည့်ရင် သိနိုင် တယ်”

“ကျုပ်သိသလောက် ဈေးဆောက်ခွမ်းတို့ ဒီတစ်ခေါက် စကရစ် နန်းကို ချောချောမောမော ရောက်သွားနိုင်တယ်၊ အစီမကြီးဝမ်းတို့ သူ့ကို ဟန့်တားနိုင်မယ်မထင်ဘူး၊ အစီမကြီးဝမ်း အားကိုးခိုတဲ့ လူတစ်မျိုး နိတ်ဓာတ်ပြောင်းလဲသွားတဲ့အတွက် မလွယ်တော့ပါဘူး”

“ဪ...ရှင်က သတင်းရတာ အတော်လျင်မြန်သားပဲ၊ ကျွပ်ဟာ ရှင်ပြောသလို သိပ်စွမ်းမရှိသေးတာ မဟုတ်ပါဘူး”

“အခြေအနေ ရုတ်တရက်ပြောင်းလဲသွားတာကြောင့် ကျွပ် ခင်စုာကို စိတ်မချလို့ကတည်း၊ အားလုံး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း တစ်ဖက်

မာန်တိုင်စား(စာစဉ်-၆-ဆုံး) ♦ ၁၆၅

နဲ့ တစ်ဖက် ဆွေးနွေးလိုက်ရင် အကျိုးရှိနိုင်ပါလိမ့်မယ်၊ အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ဈေးဆောက်ခွမ်းက စကရစ်နန်းဆီပြန်တဲ့ကိစ္စ ကျွပ် ဝင် မခွက်ရင်တောင် သူ့ဘာသာသူ အေးအေးဆေးဆေး ရောက်သွား နိုင်ပါတယ်”

“ရှင်စကားတွေ ကျွန်မ မယုံဘူး”

“အစီမကြီး နားမလည်သေးလို့ပါ၊ သူ့ကို ကူညီနေတဲ့သူဟာ ကျွပ် တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး”

တိုအခါမှ ငွေရောင်းအတွားကြီး တွေဝေသွားကာ...

“ကောင်းပါပြီ...၊ ရှင်မှန်တယ်လို့ပဲ ထားလိုက်ပါတော့၊ ပြောစရာရှိရင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပါ”

“အစီမကြီး အခုလို လက်ခံတဲ့အတွက် ကျေးဇူးပါပဲ၊ ပထမ ဦးဆုံးအမျက်ကတော့ အစီမကြီးကို ကျွပ် တစ်ခုမေးချင်တယ်၊ အမှန်အတိုင်းအဖြေပေးပါ”

“ယွင်ကြွင်ထောက်...တိုတိုနဲ့ လိုရင်၊ ကိုပဲပြောပါ၊ ကျွပ်က လက်ခံထားပြီ၊ ပြီးမှ ဟန့်ဆောင်တဲ့အားနာကောင်းတွေ ပြောစရာမလို ဘူး”

ယွင်ကြွင်ထောက်မှာ ရုတ်တရက် မေးမြန်းခြင်းမပြုသေးဘဲ အတွားကြီးအား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ မေးလာသည်။

“ကျုပ်မေးခင်တာ တခြားမဟုတ်ဘူး၊ ဓားလှိုင်စား သောင် ခေရ လူပြည်မှာ သက်ရှိထင်ရှား ရှိသေးရဲ့လား...”

“ရှင် ဒါကိုမေးပြီး ဘာလုပ်မှာလဲ...”

“အကြောင်းရှိလို့ပေါ့၊ တော်ကြာ ခင်စုာ အကုန်သုံးတာ ပေါက်လာပါလိမ့်မယ်၊ ခုတော့ ကျွပ်မေးတာကိုသာ အမှန်အတိုင်း ဖြေစေချင်တယ်”

www.burmeseclassic.com

၁၆၆ ♦ ဆန်းကြွယ်

“ထားပါတော့ ... ကျုပ်မပြောခင်အချိန် တကယ်လို့ ရှင်နဲ့ ကျုပ်နဲ့ ပူးပေါင်းခြင်းအောင်မြင်ခဲ့ရင် ဘယ်လိုအကျိုးထူး ခံစားနိုင် ခွင့်ရှိမလဲ”

“ညီတုမူတု ဖြစ်စေရမယ်၊ အစ်မကြီးသဘောက ဘယ်လို ခိုသလဲ”

“ဒါဆို မဆိုးပါဘူး”

“သောင်မေ့စု လူပြည့်မှာ ချီပါသေးတယ် ...”

“အင်း ... ကျုပ်ထင်တဲ့အတိုင်း မှန်နေပါလား၊ သူဟာ အစ်မ ကြီး လက်ထဲ ရောက်သွားပြီပေါ့”

ငွေရောင်ဝံပုလွေအဘွားကြီးက ပါးစပ်မှအခြေမပေးဘဲ ခေါင်း ညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဘယ်နေရာမှာ ချုပ်ထားလဲ”

“ဧကစုစံနန်းထဲမှာ ...”

ထိုစကားကြောင့် ယွင်ကြွင်ထောက်မှာ ကိုယ့်ပေါင်ကိုယ်ပုတ် ကာ ညည်းညူပြောဆိုလိုက်၏။

“ခုကွပါပဲ၊ အစ်မကြီးက ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကို ဧကစုစံနန်းထဲ ချုပ်ထားရတာလဲ၊ အဲဒီချုပ်ထားတဲ့နေရာကို ကျွန်ုပ်ကန်းဆိုတဲ့ အဘိုးကြီး သိသွားပြီလား”

ငွေရောင်ဝံပုလွေအဘွားကြီးက ထပ်မံ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက် ပြန်သည်။ ယွင်ကြွင်ထောက်က သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို ခိတ်မသက် မသောမျှရင်း ...

“အင်း ... အဲဒါ ပြဿနာပဲ”

သို့သော် ငွေရောင်ဝံပုလွေအဘွားကြီးကမူ မကြောက်မရွံ့ သော အမူအရာဖြင့် ...

မာန်တိုင်စား(စာစဉ်-၆-ဆုံး) ♦ ၁၆၇

“ကျုပ်ဟာ ခေါင်းသုံးလုံး လက်မြောက်မက်ရှိတာ မဟုတ် တော့ ကိစ္စအဝဝတိုင်းကို အဆင်ပြေအောင် ဘယ်လုပ်ဆောင်နိုင်ပါ့ မလဲ ...”

“အစ်မကြီးပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ တကယ်တော့ ကျုပ်အတွက် သိပ်အရေးမကြီးပါဘူး၊ ကျွန်ုပ်ကန်းတစ်ယောက်ကိုပါ ပြောရော ခိုကယ်၊ ဘာပဲဖြစ်သွားဖြစ်သွား ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်ကတော့ သာတူညီမျှ အကျိုးခံစားရမှာပဲ”

“ကဲ ... စကားတွေ ပြောနေလိုက်ကြတာ လိုရင်းကို မရောက် ဘူး၊ ရှင့်မှာ ဘယ်လိုအကြံအစည်ရှိသလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

ယွင်ကြွင်ထောက်က မည်သည့်စကားမျှ ပြန်မပြောဘဲငွေရောင် အဘွားကြီး နားဝေသို့ တိုးကပ်ကာ တတွတ်တွတ်ပြောဆိုနေ သ်။

ငွေရောင်ဝံပုလွေအဘွားကြီး၏ မျက်နှာမှာ ယွင်ကြွင်ထောက် ၏ တတွတ်တွတ် စကားများနှင့်အတူ မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်၊ တစ်ခါတစ်ရံ ခေါင်းခါလိုက်နှင့် နောက်ဆုံး သူမ၏မျက်နှာက ပြုံး ယောင်သန်းလာပြီး အေးစက်စက်အမူအရာပင် မရှိတော့ချေ။

အခန်း (၆)

ဈေးအောက်ခွမ်း ရန်သူလက်ချက် မိသွားခဲ့ချေပြီ။

ဈေးအောက်ခွမ်း သတိလရလာချိန်၌ သူ့ကိုယ်သူ သတိထားကြည့်လိုက်ရာ သူ၏ကိုယ်ပေါ်၌ နိုင်ခဲ့သော သံကြိုးများဖြင့် ချည်နှောင်ထားကြောင်း သိရှိခဲ့စားလိုက်ရ၏။

တစ်ဆက်တည်း သူ၏လည်ပင်းဆီသို့ သန်မာသည့် လက်တစ်ဖက်၏ ပမ်းချုပ်ခြင်းခံရပြီး တစ်ဖက်ဆီသို့ ဆွဲခေါ်သွားနေသဖြင့် အသက်ရှူကျပ်မတတ်ပင် ဖြစ်သွားရ၏။

ရုတ်တရက် ဈေးအောက်ခွမ်း၏ လည်ပင်းတွင် ပုခန်ဖြစ်သွားကာ အသည်းခိုက်အောင် နာကျင်သွားပြီး အားခန့်အော်ရင်း နွှာကိုယ်က ဂြိုဟ်ကျသွားပြန်သည်။

သူ ဂြိုဟ်ကျသွားသည်နေရာကား အီစက်ညက်ညောသော မိဇ္ဈိယာတစ်ခုမဟုတ်။ အေးစိမ့်အောင် ချမ်းလှသည့် ကျောက်ပြားပေါ်သို့ ဂြိုဟ်ကျသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

အအေးဓာတ်များမှာ ကျောက်ပြားမှတစ်ဆင့် သူ၏တစ်ကိုယ်လုံးဆီသို့ ပျံ့နှံ့ရောက်ရှိလာသဖြင့် သူ၏အာရုံများမှာ အနည်းငယ်လန်းဆန်းသွားတော့သည်။

ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ဆီသို့ လှည့်ပတ်အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ရာ တာရှည်မြင်ရတဲ့ မောင်မည်းနေပြီး နေ့ည မသိရချေ။

လိုအခါမှ မိမိမှာ ကျောက်ခန်းအတွင်း ရောက်ရှိနေမှန်းသိလိုက်ရတော့သည်။

သူ၏လက်နှစ်ဖက်ကို အပေါ်သို့ မြှောက်ကြည့်ရာ တစ်ခွင်ခွင်အသံများ ဖြည့်သွားသဖြင့် ကြီးမားတုတ်တုတ်သည့် သံကြိုးများဖြင့် ချည်နှောင်ထားခြင်း ခံရကြောင်း သိရပြန်သည်။

လည်ပင်းတွင်လည်း တစ်လက်မခန့်လုံးပတ်ရှိ သံကြိုးကွင်းတစ်ကွင်း ခွပ်ထားခြင်းခံရပြန်ကာ အနောက်ဘက်နံရံနှင့် ထိုသံကွင်းဆက်ထားခြင်းခံရပြီး ဤသို့ မချွတ်လင့်ခဲ့သည့် အပြောင်းအလဲကြောင့် ဈေးအောက်ခွမ်းမှာ ဒေါသထွက်နေ၏။

ဈေးအောက်ခွမ်းက အံတင်းတင်းကြိတ်ကာ မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်ပြီး ပြီးခဲ့သည့်အတိတ်ဖြစ်ရပ်များအား မှတ်ဉာဏ်အတွင်း ပြန်လည် စဉ်းစားလာမိသည်။

အဘိုးကြီးကျောက်ကန်းနှင့် မိမိတို့နှစ်ဦး ကြည်ရွှင်မြို့သို့ ရောက်လာကာ မြို့ထဲ တည်းခိုခိုင်းတစ်ခု၌တည်းခိုနားနေစဉ် အရက်များသောက်စားရင်း ဧကဝှစ်နှစ်သို့သွားရန် လမ်းတစ်လျှောက်အနှု ရာယ်မရှိနိုင်တော့မှန်း သိသဖြင့် ဝမ်းသာသွားမိသည်။

နောက်ပိုင်း အဖူးလွန်သွားသကဲ့သို့ဖြစ်သွားပြီး မည်သည့်မည်ပုံ ရန်သူများ လက်ကွင်းကွဲရောက်ခဲ့သည်ကို စဉ်းစားမရဖြစ်နေသည်။

ထို့ပြင် မိန်းမပျိုလေး ကျန်းခြင်းလူမှာလည်း မိမိကဲ့သို့ အနှု ရာယ်နှင့် တွေ့ဆုံပြီး ရန်သူလက်ကွဲရောက်သွားပြီလော။

ဈေးအောက်ခွမ်း၏ အတွေးများ ဦးခေါင်းတွင်းမှ ဖယ်ရှားပစ်လိုက်ကာ တင်ပို့ခွင့်ရရှိရင်း အတွင်းအားများ လေ့ကျင့်နေလိုက်တော့၏။

လိုအခါမှ မိမိနွှာကိုယ်တစ်လျှောက် သွေးမျက်နှာစုံနေရာ

အဝီတိခံထားရမှန်း သိလိုက်ရပြီ။ အတွင်းအား ဆယ်ပုံရစ်ပုံခန့် ရစည်းမရနိုင် ဖြစ်လာသည်။

တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုလျှင် သာမန်လူထက် အနည်းငယ်သာ အတွင်းအားများ ကျန်ရစ်ခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဈေးအောက်ခွမ်း၏စိတ်များ တုန်လှုပ်ချောက်ချား လာကာ အကယ်၍ မိမိတွင် နဂါးတိုင်း အတွင်းအားများရှိနေခဲ့ပါ လျှင် ဤသံကြွယ်များကို ရုန်းကန်ဖြတ်ပစ်ရန် ခက်မည်မဟုတ်ချေ။ သို့သော် လက်ရှိအခြေအနေအရ သံကြွယ်များဖြင့် ချည်နှောင် ထိန်းချုပ်ခြင်းမခံရသည့်တိုင် ဤ ကျောက်အချပ်ခန်းအတွင်းမှ မည်သည့်နည်းနှင့်မဆို လွတ်မြောက်နိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

ယခုအချိန် တစ်စုံတစ်ယောက်နှင့် ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ရန်လည်း မဖြစ်နိုင်တော့ပေ။ ဈေးအောက်ခွမ်း ချိပ်ကြားအတွင်း ဖမ်းသပ်ကြည့် လိုက်ရာ ဩဂုတ်ရောင်လေးမျိုးမားတိုလည်း တစ်စုံတစ်ယောက်က ရှာဖွေယူငင်သွားပြီဖြစ်၍ ချွန်လင့်ချက်အားလုံး ကုန်ဆုံးသွားရ တော့၏။

“ဟင်း...”

ဈေးအောက်ခွမ်းက သက်ပြင်းမောကြီးချလိုက်စဉ် အခြား တက် မှာလည်း အလားတူ ဟင်းခနဲသက်ပြင်းချသံ တစ်သံထွက်ပေါ်လာ သည်။

အသံကို ခန့်မှန်းကြည့်ရာတွင် အသက်ခုနစ်ဆယ်ရှစ်ဆယ် ခန့်ရှိ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်၏ လေသံမျိုးဖြစ်ပြီး မိမိ၏သက်ပြင်း ချသံက တပြိုင်နာဖြစ် ဖြစ်ပေကြောင်း ဈေးအောက်ခွမ်း ခိုဝှမ်းမိ လိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် တစ်ခက်အသံရှင်အား မတိုးမကျယ် လှမ်းအော် မေးလိုက်သည်။

“တစ်ခက်က သက်ပြင်းချလိုက်တဲ့လူဟာ ဘယ်သူပါလဲ...”

အတန်ကြာမှ အသက်ကြီးကြီးအသံတစ်သံ အမှောင်တွင်းမှ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“မင်း ဘယ်သူလဲ...၊ ဘာကြောင့် သက်ပြင်းချတာလဲ”

ဈေးအောက်ခွမ်းက အသံထွက်ရာ နေရာသို့ ခန့်မှန်းကြည့်ရာ ဤကျောက်အချပ်ခန်းတွင်းမှ မဟုတ်ဘဲ တစ်ဖက်ကျောက်အချပ် ခန်းတွင်းမှ ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသည်။

ထို့ကြောင့် လေသံပြောင်းကာ တမင်ပြောဆိုလိုက်၏။

“ကျုပ် ဘယ်သူလဲဆိုတာ နောင်ကြီး သိစရာမလိုပါဘူး၊ နောင်ကြီး ဘယ်နေရာမှာလဲ၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

တစ်ခက်အသံရှင်မှာ လှုပ်ရှားသောလေသံဖြင့် ပြန်လည်မေး လာသည်။

“ဟင်...မင်းရဲ့အသံဟာ ငါ့ရဲ့ အတော်ရင်းနှီးခဲ့ပါတယ်၊ မင်းဟာ ဧကရာဇ်နန်းဂိုဏ်းရဲ့ လက်ထောက်ဂိုဏ်းချုပ်လေးချေး မဟုတ် လား”

ထိုအခါ ဈေးအောက်ခွမ်း၏ စိတ်တွင်း၌ တုန်လှုပ်သွားကာ လွတ်ခနဲ မေးမိလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။

“နောင်ကြီးအသံကိုလဲ ကျုပ် ရင်းနှီးတယ်လို့ ထင်တယ်၊ ခင်ဗျားဟာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ခြောက်မေ့စု မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်...ငါ သောင်မေ့စုပဲ၊ မင်း ဈေးအောက်ခွမ်း မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်...ကျုပ် ဈေးအောက်ခွမ်းပါ၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး”

သောင်မေဇုက ချူးသောက်ခွမ်း၏စကားကို ကြားဖြတ်ဝင် ပြောလာသည်။

“ချူးသောက်ခွမ်း...မင်းပြန်လာတာအတော်ပဲ၊ ငါ့ကို လာ ကယ်စမ်းပါဦး...”

သောင်မေဇုမှာ ငွေရောင်ဝံပုလွေအဘွားကြီးလက်ထဲသို့ ရောက် နေမှန်း ချူးသောက်ခွမ်း သိသည်။

ယခုလိုအခြေအနေမျိုးတွင် သောင်မေဇုအား ကယ်တင်နိုင်ရန် ဝေးရ... မိမိကိုယ်၌ပင် တစ်ဖက်ရန်သူ၏ ဖမ်းဆီးခြင်းမနေရ သဖြင့် အိပ်မက်ထဲတွင်ပင် မဖြစ်နိုင်ချေ။

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး...ကျွန်တော် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို ကယ်တင်နိုင် မည့်အင်အား မရှိဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဧကန္တ မင်းလဲ ဟိုကောင်မနဲ့ပူးပေါင်း လိုက်ပြီ ထင်တယ်”

ချူးသောက်ခွမ်းက မချီပြုံးပြုံးရင်း...

“ကျွန်တော်လဲ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလို ကျောက်အခန်းထဲမှာ အချပ် ခံနေရတယ်၊ သိုင်းပညာလဲ ထုတ်မသုံးနိုင်တော့ဘူး”

သောင်မေဇုမှာ အကြီးအကျယ် အံ့သြသွားပြီး...

“ဘာ...မင်းလဲ သူ့ရဲ့လက်ချက်နဲ့ အချပ်ခံနေရတယ်ဟုတ် လား၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဘယ်လိုအချပ်ခံလိုက်ရမှန်းတောင် မသိ ပါဘူး...၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးပြောတဲ့ ဟိုကောင်မဆိုတာ ဝံပုလွေမကြီးကို ပြောတာလား...”

“ဘယ်သူ့စွဲမလဲ...၊ ဒီကောင်မကြီးပဲပေါ့၊ မင်းကို ဘယ်လို

ဖမ်းချုပ်လိုက်တယ်ဆိုတာတောင် မသိလိုက်ဘူးဆိုတော့ မင်းက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

ချူးသောက်ခွမ်း၏ အမေးကောင်းကို ပြန်မဖြေဘဲ မေးခွန်းထုတ် လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ဒီတစ်ခေါက်ပြန်လာခဲ့တာ စကလွန်နန်းဂိုဏ်းထဲ က ကိစ္စတစ်ချို့ကို စစ်ဆေးဖို့ပြန်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက အမှန်အတိုင်း ပြောနေချင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ ကိုယ်ရေးရာဇဝင်ကိုလဲ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး သိကောင်းသိပါလိမ့်မယ်”

“မင်းဟာ သံမဏိစုတ်တံရှင် ချူးလုချန်ရဲ့ သားဆိုတာ အား လုံးက သိနေတာပဲ”

“ကျွန်တော် ကြားသိရသလောက် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ သားဟာ မိုးပွဲလက်သည်းရှင်ရဲ့ လက်ချက်နဲ့ သေဆုံးခဲ့တယ်ဆိုတာ ဟုတ် သလား”

ထိုစကားကြောင့် သောင်မေဇုက ကပ္ပာကယာ ပြန်ပြော လိုက်၏။

“ချူးသောက်ခွမ်း...မင်း ဘာပြောတာလဲ၊ ငါ့မှာ သားမရှိ ခဲ့ဘူး၊ မင်းစကားက ဘာသဘောနဲ့ ပြောတာလဲ”

ထိုစဉ် ဇူးရူသော အလင်းတန်းတစ်တန်းက ခေါင်မိုးအထက် သီမှ ထိုးကွဲလာကာ ချူးသောက်ခွမ်းမှာ အမှောင်တွင်အနေကြလာ ခဲ့သဖြင့် ထိုစူးရူသည့်အလင်းရောင်ကြောင့် မှုတ်စိမ့်များကိုနီးစပ်သွား ကာ ခေါင်းမူးမတတ် ဖြစ်သွားရည်။

အလင်းရောင်တန်းနှင့်အတူ အပေါ်ဘက်သီမှ ရင်းမောင် သံ တစ်သံ ကြားလိုက်ရပြန်သည်။

www.burmeseclassic.com

“ဟား...ဟား...ဟား...ကိုယ်တော်လေးချွေး၊ အိပ်မက်
ကောင်းကောင်းမက်နေတုန်း ခုလို အနောက်အယုတ်ပေးရတဲ့အတွက်
တောင်းပန်ပါတယ်”

အသံမှာ အဘိုးကြီးကျောက်ကန်း၏ အသံဖြစ်ကြောင်း သိ
လိုက်ရ၍ ချွေးအောက်ခွမ်း ဒေါပွလာကာ...

“အဘိုးကြီးကျောက်ကန်း...ဒါဘာသဘောလဲ”

“ဘာသဘောမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ်တော်လေးချွေးဟာ တစ်
လမ်းလုံး ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လာတဲ့အတွက် အနားယူနိုင်ထားတာပါ”

“အတော်သတ္တိရှိတဲ့လူပဲ၊ ခင်ဗျားက ကျွပ်ကို ဆန့်ကျင်ရဲ
တယ်ပေါ့၊ သတ္တိရှိရင် ခုချက်ချင်း လွှတ်ပေးလိုက်မယ်”

“ကိုယ်တော်လေးချွေး... ဒီအချိန်ဒီနေရာမျိုးမှာ ဒီကားမျိုး
တွေ ပြောဖို့ မသင့်ဘူးထင်တယ်”

ချွေးအောက်ခွမ်း စိတ်မရည်နိုင်သည့်အလား ခပ်ပြတ်ပြတ်
ပြန်မေးလိုက်၏။

“ကဲ...ဘာလုပ်ချင်တာသိတာ ပြောခမ်း”

“ဘာမှမလုပ်ချင်ပါဘူး၊ ကိုယ်တော်လေးချွေးကို ခံကစားခန်းရဲ့
ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအဖြစ် တင်မြှောက်ဖို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်”

မထင်မှတ်သောစကားကြောင့် ချွေးအောက်ခွမ်းမှာ ကြောင်
တက်တက်ဖြစ်သွားကာ...

“ဘာ...ကျွပ်ကို ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသောင်စေရဲ့နေရာမှာ အစား
ထိုး တင်မြှောက်မလို့ မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားတို့ ရူးနေကြပြီလား”

“မရပါဘူး၊ ကျွပ်အဘိုးကြီးကျောက်ကန်းရဲ့ အာရုံတွေ
လန်းလန်းဆန်းဆန်းရှိနေပါတယ်၊ ကိုယ်တော်လေးချွေးက ကျေးဇူး
ပြုပြီး ထင်ရှာမြင်ရာတွေ လျှောက်ပြောမနေပါနဲ့...”

ချွေးအောက်ခွမ်းက မည်သည့်စကားမျှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ
တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ ရှိနေသည်။

“ကိုယ်တော်လေးချွေး...ကျွပ်တို့ ဒီလိုလုပ်ရအောင်...၊ ကျွပ်
ဘက်ကတော့ ရာနှုန်းပြည့်သေချာနေတဲ့အတွက် ကိုယ်တော်လေးချွေး
လက်ခံ မခံဆိုတာကိုပဲ သိချင်ပါတယ်”

“ကျွပ်ဟာ ခင်ဗျားရဲ့ဇေတနာကို လက်ခံချင်ပေမယ့် ဂိုဏ်း
ချုပ်ကြီးသောင်စေရန်ကိုယ်တိုင် ရှိနေသေးတယ်၊ ဒါ့အပြင် ကိုယ်ရဲ့
တော်တွေနဲ့ ဂိုဏ်းခွဲမှုကြီးတွေက ဒီအတိုင်း လက်ဝိုက်ကြည့်နေမတ်
လား”

“ဒီအတွက် စိတ်သာလျှာ ကျွပ် ကျောက်ကန်းက အားလုံး
ခံနဲ့ပြီးပြီ”

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသောင်စေရန် ခင်ဗျားတို့ သတ်ပစ်လိုက်ပြီ
လား”

ဤစကားကို ချွေးအောက်ခွမ်းက သိလျက်နှင့် တမင်မေးလိုက်
ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဒါကတော့ ကိုယ်တော်လေးချွေးဟာ ခံကစားခန်းဂိုဏ်းချုပ်
ကြီးအဖြစ် ရောက်လာရင် အလိုလိုသိလာပါလိမ့်မယ်၊ ကိုယ်တော်
လေးချွေးက ဟိုမေး သည့်မေး လျှောက်မေးမနေနဲ့၊ ကျွပ်ရဲ့ ကမ်း
လှမ်းချက်ကို လက်ခံ မခံဆိုတာကိုပဲ သိချင်ပါတယ်”

“ကျွပ် အမော် ကျန်းဖြူလူ ဘယ်မှာရှိနေလဲ”

“ဒီအတွက် စိတ်ချနေပါ ကိုယ်တော်လေးချွေး...၊ ဂိုဏ်းချုပ်
နေရာယူလိုက်ရင် သူ့အလိုအလျောက် အနားရောက်လာပါလိမ့်မယ်”

ချွေးအောက်ခွမ်းမှာ ကျန်းဖြူလူ မသေသည့်သတင်းကို ကြား
လိုက်ရသဖြင့် စိတ်အေးသွားကာ...

“ကောင်းပြီ... ခင်ဗျားတို့ အားလုံး စီစဉ်ပြီးပြီဆိုတော့ ကိုယ် တို့ပဲ ဆက်လုပ်ကြပါတော့လား၊ ဘာကြောင့် ကျုပ်ကို လာရှာရတာလဲ”

“ဒါကတော့ ကျုပ်တို့မှာ ဒီလိုအစဉ်အဆုံးမျိုးမရှိလို့ ကိုယ် တော်လေးချွေးကို ခိုခိုနေရတာပေါ့၊ အခြေအနေက အဲဒီလိုပဲ ဖြစ်နေ တဲ့အတွက် ကိုယ်တော်လေးချွေးအနေနဲ့ ကျုပ်ကို စောင့်မကြည့်စွန့် မပေးပါနဲ့...”

“ကောင်းပြီလေး၊ ပြီးခဲ့တာတွေကို မပြောတော့ဘူး၊ ကျုပ်ကို အခုချက်ချင်း အနှောင်အဖွဲ့က လွှတ်ပေးပါ၊ ပြီးမှ သေသေချာချာ ဆွေးနွေးကြတာပေါ့”

“ကျုပ် ကျောက်ကန်ဟာ အန္တရာယ်မျိုးနဲ့ကြားက ကိုယ်တော် လေးချွေးကို ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအဖြစ် တင်မြှောက်ရတာဟာ တောင်း ဆိုချက် ရှိပါတယ်”

“ဘယ်လို တောင်းဆိုချက်လဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောနိုင်တယ်”

“လွယ်ပါတယ်၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနဲ့ နေရာကို ကိုယ်တော်လေးက တာဝန်ယူပါ၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ကျောက်ကန်နဲ့ အမိန့်အတိုင်း လုပ် စေချင်တယ်”

“ကျောက်ကန်... ကျုပ်က ခင်ဗျားနဲ့အမိန့်ပေးညွှန်ကြားမှုကို ဘာဖြစ်လို့ လက်ခံရမှာလဲ”

“ကျောက်ကန်က မရယ်ချင်ရယ်ချင် ဟန်လုပ်ရယ်ကာ...”

“ကိုယ်တော်လေးနဲ့ ကိုယ်ပေါ်မှာ သွေးကြောရစ်နေရာပိတ် ဆို့ခြင်းခံထားရတယ်ဆိုတော့ လက်မခံလို့ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ”

“ချွေးဆောက်ခွမ်းက ဇိုးသားစွာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြန်ပြော လိုက်သည်”

“အမှန်အတိုင်းပြောရရင်တော့ ကျုပ်ဟာ ဂိုဏ်းချုပ်နေရာကို လိုချင်တယ်၊ ခုလို အဘိုးကြီးကျောက်ကန်က စေတနာနဲ့ဆိုတော့ အလွန်ပဲ သန်လျော်သွားပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ် ခင်ဗျားရဲ့ကြီး ကိုင်မှုကို လုံးဝမလုပ်နိုင်ဘူး”

“ဟဲ...ဟဲ... ကိုယ်တော်လေးချွေး အသက်သေခြင်း ရှင်မြင်း ဟာ အဲဒီအပေါ်မှာ မူတည်နေတယ်”

“ဒါဆိုလဲ ခင်ဗျား ခုပဲဆင်းလာပြီး ကျုပ်အသက်ကိုနုတ်ယူ သွားပေတော့”

“ကျောက်ကန်က မထီတရိပ်ရင်း အပေါ်စီးမှ ချွေးဆောက်ခွမ်း အား အပိုင်အနိုင် ချုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ကျုပ်ဟာ လျှို့ဝှက်သတင်းတွေရရှိခဲ့တယ်၊ ကိုယ်တော်လေး ချွေးဟာ ဧကရစ်နန်းကိုပုန်ကန်ပြီး သိုင်းလောကမှာ ဒုစရိုက်အလုပ် တွေ လုပ်ခဲ့တယ်၊ အဲဒီအကြောင်းကို သိုင်းလောက တစ်ခုလုံး ကြေညာပြီး လူအများစုမှာ အပြစ်ဒဏ်တော်လိုက်မယ်ဆိုရင် အလွန် စည်ကားသိုက်မြိုက်မှာပဲ”

“ခင်ဗျား ဘယ်သူ့ဆီက ဒီသတင်းတွေ ကြားခဲ့ရတာလဲ”

“ကိုယ်တော်လေးက သိလျက်သားနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ အပိုတွေ မေးနေတာလဲ”

“ဪ... မင်းလဲ ဟိုဝံပုလွေမကြီးနဲ့ တစ်ဖွဲ့တည်းကိုး...”

“ဝံပုလွေမကြီးဟာ ဘာရှိလို့လဲ၊ တကယ်လို့ သခင်လေးသေ ကျုပ်နဲ့ ပူးပေါင်းမယ်ဆိုရင် ဂိုဏ်းထဲက ရှိသမျှအင်အားနဲ့ ဝံပုလွေ မကြီးကို သုတ်သင်ပေးမယ်”

“ချွေးဆောက်ခွမ်း သဘောပေါက်မိသည်။ အဘိုးကြီးကျောက်

ကန်းက အပေတမတွင် ငွေရောင်ဝံပုလွေအသွားကြီးနှင့် အချိတ် အဆက်လုပ်ခဲ့သည်။

နောက်ပိုင်း၌ စိတ်ပြောင်းသွားကာ ငွေရောင်ဝံပုလွေအသွား ကြီး၏ နေရာကို လိုဇွင်လာသည်။ နောက် မိမိအချိန်အဝါကိုအသုံး ပြုရင်း ဝံပုလွေအသွားကြီး၏ နောက်ပါအဖွဲ့များအား ရှင်းပစ်မည်။ ငွေရောင်ဝံပုလွေအသွားကြီး သေဆုံးသွားသည်နှင့် မိမိလည်း တာဖျူ အသုံးကျတော့မည်မဟုတ်ပေ။ ထိုအချိန်ရောက်လာပါက မိမိအ ကံလည်း မည်သို့ဖြစ်သွားနိုင်ကြောင်း စဉ်းစားလိုက်မိ၏။ ထို့ကြောင့် ချူးအောက်စွမ်းက တမင်အချိန်ဆွဲလိုသည့် စကား ပြောဆိုလာသည်။

“ပြဿနာက ကြီးမားလွန်းနေတဲ့အတွက် ကျွန်ုပ်ကို စဉ်းစားဖို့ အချိန်ပေးသင့်တယ် ...”

“မဖြစ်ဘူး ...၊ အခုချက်ချင်း ဆုံးဖြတ်မှုဖြစ်မယ်”

အကယ်၍ အဘိုးကြီးကျောက်ကန်းကသာ မိမိအား သိုင်း သမားအပေါင်းတွေတွင် ပြစ်တင်စွပ်ချပြီး ပြောဆိုစွပ်စွဲလာပါက မိမိမခင်စင် နာမည်ဆိုးဖြစ်သည့် ဖိုးပျံလက်သည်းရှင် ဆိုသည့်နာမည် ကို ဖြေရှင်းနိုင်တော့မည် မဟုတ်ချေ။

ထို့ပြင် သွားလေသူ မိမိမခင်ကြီးမှာလည်း တန်ဖိုးမရှိသည့် သေခြင်းမျိုးအဖြစ်ကိုလည်း မခံလို။ အထူးသဖြင့် တစ်ပါးသူရဲ့ ကြီးကိုယ်ချယ်လှယ်မှုကိုလည်း လုံးဝမခံချင်ပေ။ ထို့ကြောင့် ချူး အောက်စွမ်း ဆုံးဖြတ်ရခက်နေသည်။

ထိုစဉ် စုတ်တရက် တခေါင်ခေါင်အသံများ ကြားလိုက်ရကာ စုရသည့်အလင်းရောင် ဖောက်ကွယ်သွားပြီး အဘိုးကြီးကျောက်ကန်း

မှာ ချူးအောက်စွမ်း၏ အဖြေစကားကိုပင် မစောင့်နိုင်တော့ဘဲ ပြေး လွှားထွက်ခွာသွားတော့သည်။

အပြင်ဘက်မှ ဆူညံသောစကားသံများကြောင့် စကရစ်နန်း၊ ဂိုဏ်းအတွင်း သိုင်းသမားများ ဝင်ရောက်လာကြောင်း ချူးအောက်စွမ်း သိရှိလိုက်ရသည်။

“စကရစ်နန်းဂိုဏ်းထဲကို ဘယ်သူတွေ ဝင်လာခဲ့တာလဲ”

“လူငယ်တစ်ယောက်ပါ။ ကိုယ်တော်လေးချူးနဲ့ တွေ့ချင်လို့ ကျွန်တို့တားလိုက်ပေမယ့် သူ့လက်ချက်နဲ့ ဒဏ်ရာရသွားတော့ မနည်း ဘူး၊ အခု ...”

အပေါ်မှ အစောင့်အမျှင်းချင်း စကားပြောသံများ မဆုံးမီ လက်နက်ချင်း ဆီနီကံသံများ ထွက်ပေါ်လာကာ အစောင့်များနှင့် ဟိုလူငယ်တို့ တိုက်ခိုက်ရင်း လူငယ်ဝင်ရောက်လာနိုင်ခဲ့သည်။

လူငယ်လက်ထဲတွင် ရွှေဖြူယပ်တောင်တစ်လက် ကိုင်ဆောင် ထားကာ ယပ်တောင်ကို ဖွင့်လိုက် ပိတ်လိုက် ပြောင်းလဲတိုက်ခိုက် နေရာ အစောင့်ဆယ်ဦးခန့် ဒဏ်ရာရသွားကြသည်။

အဘိုးကြီး ကျောက်ကန်းက စေ့တက်လှမ်းလာရင်း ယပ် တောင်ရှင် လူငယ်အား လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ကျွန်နာမည် ကျူးစင်ဟန်လို့ ခေါ်တယ်၊ ကျွန်းကျိုးမြို့က လာခဲ့တာပါ။ ကိုယ်တော်လေးချူးကို အရေးတကြိုက်စွန့် တွေ့ချင် ပါတယ်။ ခင်ဗျားရဲ့နာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ၊ ဂိုဏ်းထဲမှာ ခင်ဗျားရဲ့ အဆင့်က ဘယ်လိုလဲ”

အဘိုးကြီး ကျောက်ကန်းမှာ စိတ်ထဲတွင် တုန်လှုပ်သွားသော် လည်း မျက်နှာအမူအရာ မပျက်ဘဲ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဪ ... မောင်ရင်ကျူးကိုး ...၊ ထွက်မကြိုက်တဲ့အတွက်

ခွင့်လွှတ်ပါ။ ကျုပ်နာမည် ကျောက်ကန်းလို့ ခေါ်တယ်။ အဆင့်က တော့ ဂိုဏ်းမှူးအဆင့်ပါ။ ဒါနဲ့ ကိုယ်တော်လေးချွေးကို ဘာကိစ္စနဲ့ တွေ့ချင်ရတာလဲ”

“ကျုပ်မှာ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စရှိနေတဲ့အတွက် ကိုယ်တော်လေး ချွေးနဲ့ မတွေ့လို့မဖြစ်ဘူး။ ကျေးဇူးပြုပြီး သွားအကြောင်းကြားပေး ပါ”

ကျောက်ကန်းက ဟန်လုပ်ပြီးရင်း ဣန္ဒြေမပျက်ပြန်ပြောသည်။

“ကိုယ်တော်လေးချွေးဟာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနဲ့ဆွေးနွေးနေပါတယ်”

“ကျုပ်ရောက်လာမှန်းသိရင် ကိုယ်တော်လေးချွေး လာတွေ့ပါ လိမ့်မယ်”

“ဒီလိုဆိုလဲ ဧည့်ခန်းဆောင်မှာ ဧကအမောဖြေ ရေခွေးကြမ်း သောက်နေနေပါ။ ကျုပ် သွားအကြောင်းကြားပေးပါမယ်”

မကြာမီ အဘိုးကြီးကျောက်ကန်းက ဂိုဏ်းသားတစ်ဦးအား တီးတိုးမှာကြား ပြောဆိုလိုက်ရာ အငွေ့တထောင်ထောင်ထွက်နေ သည့် ရေခွေးကြမ်းကရား ရောက်ရှိလာကာ ကျွေးစင်ဟန်အား ဧည့်ခံ လိုက်သည်။

ကျွေးစင်ဟန်ကလည်း ဇောဇောက ဂိုဏ်းသားများနှင့် ယှဉ်ပြိုင် တိုက်ခိုက်လာခဲ့၍ မောပန်းနွမ်းနယ်နေကာ ရေဆာနေသည့်အတွက် ရေခွေးကြမ်းကို အားပါးတရာ သောက်နေလေသည်။

အဘိုးကြီးကျောက်ကန်းက ကျွေးစင်ဟန် ရေခွေးကြမ်းသောက် နေသည်ကို ကြည့်ရင်း လှမ်းမေးလာသည်။

“မောင်ရင်ကျွေး... နိုင်ပေါင်းဆောင်ကျောက်ကနေ ချောက်လာတဲ့ အတွက် အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စရှိမယ် ထင်တယ်။ နောက် ကိုယ်တော် လေးချွေးနဲ့လဲ အတော်ရင်းနှီးလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

“အတော်ရင်းနှီးပါတယ်။ ကျုပ်ဟာ ကိုယ်တော်လေးချွေး အတွက် အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စနဲ့ လာခဲ့တာပဲ”

အဘိုးကြီးကျောက်ကန်းက ကောက်ကုန်စဉ်းလဲသော အဖျိုး ဖြင့်...

“မောင်ရင်ကျွေး... ကိုယ်တော်လေးချွေးနဲ့ အလွန်ရင်းနှီးမှုရှိရင် ကျုပ် တစ်ခုတောင်းဆိုချင်တယ်”

“ဆိုခမ်းပါဦး... ဘာများ လုပ်ဆောင်ပေးရမှာလဲ”

“အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး သောင်မေဇုဟာ ဂိုဏ်း တာဝန် ဝတ္တရားတွေကို မထမ်းဆောင်နိုင်တော့ဘူး။ ကျုပ်သဘော က ကိုယ်တော်လေးချွေးကို ဂိုဏ်းချုပ်နေရာ ဆက်ခံစေချင်ပါ။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်တော်လေးချွေးက ခုန့်နီထိ မဆုံးဖြတ်သေးဘူး။ ဒါကြောင့် မောင်ရင်ကျွေးက ချောင်းဖူးပေးစေချင်ပါတယ်”

“ဟာ... ဂိုဏ်းတွင်းကိစ္စကို ကျွန်တော်လိုအပြင်လွှတ်ခံယောက် က ဝင်စွက်ဖို့ မသင့်ဘူး။ ကိုယ်တော်လေးချွေးနဲ့ တွေ့ဆုံပြီးတဲ့နောက် အတွင်းအခြေအနေကို သိပြီးမှသာ ကျုပ် ဆုံးဖြတ်နိုင်မယ်။ အခုအချိန် မှာတော့ ကတိမပေးနိုင်ဘူး”

ထိုအခါ အဘိုးကြီးကျောက်ကန်းက အေးစက်စက်ရယ်မော ပြီး...

“အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ကိုယ်တော်လေးချွေးဟာ ကျုပ် လက်ထဲ ရောက်နေပါပြီ။ ဒါကြောင့် မောင်ရင်ကျွေးကသာ သူ့ကို ကျုပ်ပြောတဲ့ ကေား လက်ခံဖို့ ဖျောင်းဖူးပေးစေချင်တယ်။ ဒါနဲ့ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အကျိုးရှိနေနိုင်တယ်”

ထိုကေားကြောင့် ကျွေးစင်ဟန်မှာ တုန်လှုပ်ချောက်ခတ်သွား ကာ ထိုင်ရာမှ ဆုတ်ခနဲ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည်။

၁၈၂ ♦ ဘုန်းကြီး

“မောင်ရင်ကျွေး...သိပ်လဲစိတ်ပူမနေနဲ့၊ ကိုယ်တော်လေးချွေးဟာ ခုချိန်ထိ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ရှိနေပါတယ်၊ မို့တစ်ပေါက် မစွန်းသေးပါဘူး။”

“ကျုပ်ကို အသုံးပြုပြီး မိတ်ဆွေအပေါ် မကောင်းစိတ်နဲ့လုပ်ဖို့ ဆိုတာ ကျုပ် လုံးဝလက်မခံနိုင်ဘူး”

အဘကြီးကော့ကနဲက သဘောကွနွာ တဟင်းဟင်း ခုယ်မောရင်း...

“မောင်ရင်ကျွေး...ဘာပဲပြောပြော ရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်နဲ့ တောင်းဆိုချက်ကို လိုက်လျော့ကို လိုက်လျော့ရမယ်”

“ဂိုဏ်းခွဲမှုကြီး ကော့ကနဲက...ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို အမိန့်ပေးလို့ရမယ်များ ထင်သလား...”

ကျွေးစင်ဟန်က စကားဆုံးသည်နှင့် လက်နှစ်ဖက်ဆန့်ထုတ်ကာ အဘကြီးကော့ကနဲကကို ခုန်အုပ်မင်းဆီးလိုက်သည်။

ဂိုဏ်းခွဲမှုကော့ကနဲကနဲက မူလထိုင်နံတွင် ထိုင်နေပြီး ခန္ဓာကိုယ် လုံးဝမလှုပ်ရှားဘဲ လက်တစ်ဖက် အသာအယာမြှောက်လိုက်ပြီး အေးစက်စက် လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“မောင်ရင်ကျွေး...ဧကရစ်နန်းဂိုဏ်းထဲမှာ မောင်ရင်လေး ထင်သလို လျှောက်ရမ်းလို့ ဘယ်ရှာလဲ၊ အေးအေးဆေးဆေးပြန်ထိုင်နေစမ်း...”

ကျွေးစင်ဟန်မှာ တစ်ဖက်လှက် အသာအယာရိုက်ချလာသည့် လက်ဝါး အားအဟုန်မှာ အလွန်ပြင်းထန်ကြီးမားသလို ခံစားလိုက်ရပြီး မိမိ၏လက်ဝါးအနံ့မှာလည်း တစ်ဖက်လှက် လက်ဝါးအားကို ရင် မဆိုင်နိုင်သကဲ့သို့ အားအင်မရှိဖြစ်သွားပြီး ဒဏ်ဒဏ်ပိုင် နောက်ထုတ် သွားရင်း ထိုင်နံ့ပေါ်ပြန်ထိုင်လိုက်ရ၏။

မာန်တိုင်စား(စာစဉ် ၆-အိမ်) ♦ ၁၈၃

ကျွေးစင်ဟန် အကြီးအကွယ် တုန်လှုပ်သွားကာ အတွင်းအားများကို လည်ပတ်ကြည့်လိုက်ရာ တစ်ကိုယ်လုံးပျော့ရွေနေသကဲ့သို့ နှစ်ပေါင်းများစွာ လေ့ကျင့်ခဲ့သည့် အတွင်းအားများ ဘယ်ပျောက်သွားသည်မသိ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ရ၏။

“မောင်ရင်ကျွေး...မင်းသောက်ထားတဲ့ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းထဲမှာ ငါတို့ ဆေးတော်လိုက်တယ်၊ မင်း ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ဘူး၊ ငါတောင်းဆိုချက်ကို မင်းလိမ်လိမ်မာမာ လက်ခံစေခွင့်တယ်၊ ကျုပ်နဲ့ ပူးပေါင်းပါ”

ကျွေးစင်ဟန်မှာ ခေါ်သအကြီးအကွယ်ထွက်လာရသလို။

“အတော်ယုတ်မာပြီး အောက်တန်းကျတဲ့ လူယုတ်မာပဲ...။ ကျုပ်ဟာ အသေသာခံမယ်၊ ဒီလိုမတရားမှုကိုတော့ ဘယ်နှည်းနဲ့မှ လက်မခံဘူး...”

“ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ...ကောင်းပါပြီ၊ မောင်ရင်ကျွေး မလုပ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒကိုလဲ ကျုပ်က အတင်းမတိုက်တွန်းဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ်တော်လေးချွေးတွေမှာ မောင်ရင်ကျွေးကို နှိပ်စက်ပြလိုက်ရင် သူက မောင်ရင်ဒုက္ခခံစားနေရတဲ့အတွက် ကျုပ်ရဲ့တောင်းဆိုချက်ကို လက်ခံကောင်းလက်ခံလိမ့်မယ်”

စကားဆုံးသည်နှင့် ဂိုဏ်းသားလူသန်ကြီးနှစ်ယောက် ရောက်ရှိ လာကာ စည်စန့်အပြင်ဘက်သို့ ကျွေးစင်ဟန်အား ဆွဲထုတ်သွားတော့သည်။

ထိုစဉ် အိုမင်းသော အသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“ကျွေးစင်ဟန် ဘယ်မှာလဲ”

ဤအသံနှင့်အတူ အချက်ပေးခေါင်းလောင်းသံများ ဆူညံစွာ

ထွက်ပေါ်လာရာ အဘိုးကြီးကျောက်ကန်းမှာ မျက်နှာတစ်ချက် ပျက်သွားသည်။

“ဟိတ်... ဘယ်သူလဲ၊ ဒီလောက်အတင့်ရဲပြီး ဂိုဏ်းခန်းထဲ ဝင်လာရဲတာပေါ့ပေါ့”

အဘိုးကြီးကျောက်ကန်းက လှမ်းအော်ပြောလိုက်သည့်တစ်ခဏ အတွင်း စကားစုံနန်းဂိုဏ်းသားများ ဖရိုဖရဲလဲပြီး လမ်းစဉ်းသွားကာ အဘိုးကြီးကျောက်ကန်းကိုယ်တိုင် နောက်သို့ ခုနစ်ပေ ရှစ်ပေ နေ့ ဆုတ်ရောင်ပေးလိုက်ရ၏။

တစ်ဖက်လူ၏ အတွင်းအားနှင့် လက်ဝါးကွက်မှာ ကြောက်စမန်းလီလီ ပြင်းထန်ပြီး အစွမ်းထက်လှသည်။

အဘိုးကြီးကျောက်ကန်းက ထိုလူအား အသေအချာကြည့်လိုက်ရာ ပါးရေများရေများ တွန့်နေပြီး ဆံဖြူအဘွားကြီးတစ်ဦး ဖြစ်နေကြောင်း တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ထိတ်လန့်ဆဲသြဇာ လှမ်းပေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ...၊ ဘာကြောင့် စကားစုံနန်းဂိုဏ်းထဲကို အဖွင့်မရှိဘဲ ဝင်လာရတာလဲ”

“ငါ့နာမည် ယ်စန်စုန်းပဲ...”

အဘိုးကြီးကျောက်ကန်းမှာ ပန်းခြောက်ကော်မယ်မှန်း သိလိုက်ရသည်နှင့် စိတ်ထဲတွင် အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားတော့သည်။

“ညော်... ဆရာမကြီးမှန်း မသိတဲ့အတွက် ဟန့်တားမိတာ ခွင့်လွှတ်ပါ”

“ကျောက်ကန်း... ငါတွေမလုပ်မနေနဲ့၊ ငါအဘွားကြီး မကြားချင်ဘူး...”

တစ်ဆက်တည်း ကျူးစင်ဟန်တက်လှည့်ကာ လေးလံသော လေသံဖြင့်...

“မောင်ရင်ကျူး... ကျုပ်အဘွားကြီးကို တွေ့နေလျက်နဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ကြောင်အမကြီးလို လုပ်နေရတာလဲ၊ မင်း စကားစုံနန်းဆီကို တိတ်တဆိတ်ထွက်လာခဲ့တာ ဘာကြောင့်အစည်ရှိသလဲ ဖြန့်ဖြန့် ပြောစမ်း”

ထိုအခါ အဘိုးကြီးကျောက်ကန်းက ကြားဖြတ်ပြောဆိုလာသည်။

“ဆရာမကြီးယိ... ကျူးစင်ဟန်ဟာ ကျုပ်တို့ဂိုဏ်းရဲ့စည်သည် ဖြစ်နေပါတယ်၊ သူ့ကို ဘာကိစ္စတွေ့ချင်လို့လဲ”

“ကျောက်ကန်း... မဆိုတဲ့ကိစ္စ ဝင်မရွက်ချင်နဲ့၊ ကျူးစင်ဟန်မင်းဟာ စကားစုံနန်းဂိုဏ်းဆီ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်လာတာ ငါအဘွားကြီးရဲ့ မျက်စိအောက်က ရောင်တိမ်းနိုင်မယ်များ ထင်သလား”

ကျူးစင်ဟန်က မချီးမြှီးပြီးရင်း...

“ဆရာမကြီးယိ... ကျုပ် သူတစ်ပါးလက်ထဲ ကျရောက်နေတာ ခင်ဗျား ခုထိ မမြင်သေးဘူးလား”

ထိုအခါမှ ကျူးစင်ဟန်၏အမြင်အမှတ်အမှန်ကို သိရှိသွားကာ...

“ကျောက်ကန်း... ငါဘာသဘောလဲ၊ ကျူးစင်ဟန်ကို အမြန် လွှတ်လိုက်၊ အုပ်စုကားတွေ မကြားချင်ဘူး...”

“အဘွားကြီး... ကျုပ်အမိနဲ့ပေးလိုက်တာနဲ့ ခုချက်ချင်း စကားပေါက်ဖြစ်သွားစေမယ်”

မှန်ပေသည်။

သူမတို့စကားပြောနေစဉ် ခပ်လှမ်းလှမ်းဘေးဘေးပတ်လည်

နေရာများ၌ မြားအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့က သူမတို့ရှိရာသို့ ဝိုင်းဝန်းချိန်ခွယ်ထားပြီးဖြစ်သည်။

“အဘိုးကြီးကျောက်ကန်း...မင်းတို့ရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး သောင်မေ့နဲ့ ဒုဂိုဏ်းချုပ် ချူးအောက်စွမ်း တို့ကို မြန်မြန်ခေါ်နဲ့ ငါအဘွားကြီးကို ဒီလိုဆက်ဆံတာ မင်းတို့ရဲ့ ဂိုဏ်းဦးစီးကမ်းချက်လား”

“အဘွားကြီး...ခု...ဧကဂ္ဂုန်နဲ့ဒိုဏ်းတစ်ခုလုံးကို ကျွန်ုပ် ဦးစီးနေပြီ”

“ဪ...ဒီလိုတောင်ဖြစ်နေပါလား။ ငါအဘွားကြီး နားမရှင်းဘူး”

“ဟုတ်တယ်...ကျုပ် အချိန်အနည်းငယ်ပေးမယ်၊ အဲဒီအတွင်း အဘွားကြီးနောက်မဆုတ်ရင် ကျွန်ုပ်ကို ရက်စက်တယ်လို့ မပြောနဲ့”

ထိုအချိန်တွင် ကျူးစင်ဟန်က ချူးအောက်စွမ်းမှာ ကျောက်ကန်း၏ လက်တွင်း ကူးရောက်သွားကြောင်း ရှင်းလင်းပြောပြလိုက်သဖြင့် အဘွားကြီးယီစန်ရှန်းမှာ ထိတ်လန့်တကြီးနိုးနိုးသွားကာ...

“ကျောက်ကန်း...အမြန်ပြောစမ်း၊ ချူးအောက်စွမ်းကို ဘာလုပ် လိုက်သလဲ”

အဘိုးကြီးကျောက်ကန်းက စကားပြန်ပြောမည်အပြု ရုတ်တရက် ကျယ်လောင်သည့်အသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဘယ်သူက ချူးအောက်စွမ်းကို ဘာလုပ်ထားတယ်ဆိုတာ ကျွန်ုပ် သိပါရစေ”

အသံရှင်မှာ လျှပ်စီးလက်သကဲ့သို့ စကားသံမဆုံးမီ ဂိုဏ်းခေန်းအတွင်း ရောက်ရှိလာတော့သည်။

အဘိုးကြီးကျောက်ကန်းမှာ အခြေအနေမဟန်မှန်းမိသောမိမိ အသံကို မြှင့်တင်ကာ အော်ဟစ်အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“တစ်...”

အဘွားကြီးယီစန်ရှန်းမှာ ကြွေတင်ပြင်ဆင်မှု ရှိထားပြီးဖြစ်၍ တစ်ဆိုသည့်အစကားဆိုသည်နှင့် အဘိုးကြီးကျောက်ကန်းနောက်သို့ ခိုဝှမ်းနေ ပြေးလွှားရောက်ရှိသွားတော့သည်။

ထို့ကြောင့် မြားသမားများမှာ ဇီဝှင်ထားသည့်အကွက်များ ပွက်သွားကာ ဘယ်သူ့ကိုပစ်ချမှန်း မသိအောင်ဖြစ်သွားရ၏။ တချို့က ဓားဟာတွင်းသို့ ခုန်ဝင်လာသည့် လူနိပ်ဆီသို့ လှမ်းပစ်ကြသည်။ တချို့က အဘွားကြီးယီစန်ရှန်းဘက်သို့ပစ်ရန် ပြင်ဆင်နေကြသည်။

သို့သော် ရရှိလာသည့်ရလဒ်မှာ သူညပ်ဖြစ်၏။ လေထဲပစ်လိုက်သည့်မြားများမှာ အသံရှင်၏ အင်္ကျီလက်ခန့်ဖက်ထွေယမ်းမှုကြောင့် မြားထိမှန်ခြင်း မရှိပေ။

ထိုအချိန် အဘွားကြီးယီစန်ရှန်းက အဘိုးကြီးကျောက်ကန်းအား လျှပ်တစ်ပြက် ဘယ်ညာလက်ဝါးနှစ်ချက် ဂိုက်ထုတ်တိုက်ခိုက်လိုက်ရာ အဘိုးကြီးကျောက်ကန်း လက်နှစ်ဖက်တွင် ဒဏ်ရာရရှိသွားတော့သည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ဂိုဏ်းခေန်းအတွင်း ဝင်ရောက်လာသည့် လူနိပ်ကလည်း ဂိုဏ်းသားများအား လျှပ်စီးပြက်သကဲ့သို့ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လာရာ ဂိုဏ်းသားအများအပြား ဒဏ်ရာအနာတရ ရရှိပြီး ကုန်ဂိုဏ်းသားများ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်သွားကြသည်။

ကျူးစင်ဟန်ကို ဘယ်ညာညှပ်ကာ ဖမ်းထားသည့် လူသန်သိုင်းသမားကြီးနှစ်ဦးတို့လည်း အခြေအနေမဟန်မှန်း မိသောမိသကဲ့သို့ ကျူးစင်ဟန်ကို ထားရစ်ပြီး ထွက်ပြေးလေတော့သည်။

ဝင်လာသူ သိုင်းသမားကြီးသည် သိုင်းလောကဌဦး ခန့်မှန်းရခက်သည့် လူထူးသန်းကြီး ဆရာဆိုဆိုသူပင် ဖြစ်သည်။

“ဆရာဆို...အချိန်မီရောက်လာတာအတော်ပဲ။ ပန်းခြောက်
ဇက်မယ် အဘွားကြီးကိုသွားကုရင်၊ ဟိုလူယုတ်မှာ ကျောက်ကန်းကို
ထိန်းချုပ်ပေးပါ။”

ထိုအချိန်၌ ကျောက်ကန်းဆိုသူ အဘိုးကြီးမှာ ပန်းခြောက်
ဇက်မယ်၏ လက်ချက်ဖြင့် မစွန့်ခွာမကယ်နိုင်ဖြစ်နေပြီး နားဆိုးကြီး
တစ်ကောင် မောဟိုက်နေသကဲ့သို့ ပင်ပန်းကြီးစွာအသက်ရှူနေလေ၏။

ဆရာဆိုခေါ် ဝန်ကုတင်က အဘွားကြီးယခင်ခန့်စားခဲ့ ခန္ဓာ
ကိုယ်ပေါ်မှ ကျော်၍ လူယုတ်မှာအဘိုးကြီး ကျောက်ကန်း၏ သွေး
ကြောမ ငါးနေရာကို လှမ်းထိုးပိတ်လိုက်သည်။

ခေါင်းမာလှသည့် အဘွားကြီးမှာ အဘိုးကြီးဝန်ကုတင်ကိုပင်
ပြန်လှန်တိုက်ခိုက်မည်ပြုနေသဖြင့် ကျူးစင်ဟန်က ကဗျာကယာ
ကြာဆင်ပြောဆိုလိုက်ရသည်။

“ဆရာမကြီးယ့်နဲ့ ဆရာကြီးဝန်၊ ခုချိန်မှာ ချူးဆောက်ခွမ်း
ကို ကယ်တင်ဖို့အရေးကြီးနေတဲ့အတွက် ရန်မဖြစ်ကြပါနဲ့။”

အဘိုးကြီးဝန်ကုတင်က ကျူးစင်ဟန်အား အရေတကြီးလှမ်း
မေးလာသည်။

“မောင်ရင်ကျူး...ဟိုနိုးပုံလက်သည်းစွန်ကွက်ကို မင်းက
ချူးဆောက်ခွမ်း ပေးလိုက်ပြီလား။”

ထိုအချိန်တွင် ပန်းခြောက်ဇက်မယ် အဘွားကြီးကလည်း
ကျူးစင်ဟန်ဆီမှ နဂါးတံတွေးမင်ချောင်း ပြန်လည်ရယူလိုကြောင်း
များ ပြောနေသဖြင့် စကားများ ခွပ်ထွေးလာလေသည်။

ကျူးစင်ဟန်က ချောင်းတစ်မျက်ဟန်ရင်း...

“ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီးပြောရရင် နဂါးတံတွေးမင်ချောင်းက
ခပြီး ပြောရမှဖြစ်မယ်”

ထိုအခါ ပန်းခြောက်ဇက်မယ်အဘွားကြီးက ဟင့်နေသည့်
တစ်မျက်ပြုကာ...

“ဟုတ်ပြီ... မင်းဟာ အဲဒီနဂါးတံတွေးမင်ချောင်းအပေါ်
တခြားအကြံတစ်ခုရှိမယ်နဲ့ ငါအဘွားကြီးက အစောကြီးကတည်းက
ရိပ်မိတယ်။ မင်း ပြန်ပြန်ပြောစမ်း... အဲဒီမင်ချောင်း ဘာဖြစ်သွားလဲ”
အဘိုးကြီးဝန်ကုတင်က...

“အဘွားကြီး...ကျူးစင်ဟန်က စကားတစ်စွန်းပဲပြောရသေး
တယ်။ ခင်ဗျားက ဟိုမေးသည်မေးနဲ့ အတော်လျှာရည်ပါလား။”

“အဲဒီနဂါးတံတွေးမင်ချောင်းက ကျွန်ုပ်မြေးမရဲ့အသက်ကယ်ဖို့
အင်မတန်အရေးကြီးနေတယ်”

ကျူးစင်ဟန်က...

“ဆရာကြီးတို့နှစ်ယောက် စိတ်ဆေးဆေးထားကြပါ။ ကျွန်
တော်က ချူးဆောက်ခွမ်း ဆီက နဂါးတံတွေးမင်ချောင်း တောင်းခံ
ခဲ့ရတာဟာ ကျွန်တော်မင်ရဲ့ ရောဂါကုသဖို့ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်
တကယ်တမ်း ကျွန်တော်မင်ဟာ ဘာရောဂါမှမရှိဘဲ ပကတိကျန်းမာ
နေပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီနဂါးတံတွေးမင်ချောင်းထဲမှာ တစ်မျိုးက
မိုးပျံလက်သည်းရှစ်ကွက် ရှိနေမှန်းသိလို့ ချူးဆောက်ခွမ်းဆီက တမင်
အရယူလိုက်တာပဲ ဖြစ်ပါတယ်”

ဝန်ကုတင်က...

“မင်းအဖေဟာ အဲဒီလျှို့ဝှက်သိုင်းကွက်ကိုယူပြီး ဘာလုပ်
မှာလဲ”

“ကျွန်တော်မေးစေ ခုံခမ်းသိရှိသလောက် မိုးပျံလက်သည်းရှစ်
ဟာ လူ့ပြည်မှာရှိနေသေးတယ်။ သူထွက်လာရင် လူသားတွေကို
ဒုက္ခပေးမှာမို့ အဲဒီမိုးပျံလက်သည်းရှစ်ကွက်ကို လေ့လာဖို့ ချေချက်

နိုင်မယ် အကွက်ကို တီထွင်နေတာပါ။ တစ်ဆက်တည်း ဖိုးပျံလက် သည်းရှင်ဆိုတဲ့ လူယုတ်မာကြီးကိုလဲ ရှင်းပစ်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။”

“ဒါဆို ...အဲဒီလူ့ဝှက်ကျင့်စဉ်ကို မင်းက ဈေးဆောက်ခွမ်း ဆီ မပေးရသေးဘူးပေါ့။”

“ဒါကတော့ ကျွန်တော့်မေမေရဲ့အမိန့်နဲ့ပဲ ကျွန်တော် မတတ် နိုင်ဘူး။”

အဘွားကြီး ယိဇန့်ရှမ်းက ...

“ဟင် ...တော်ပါ ...တော်ပါ ...ငါတို့တစ်တွေကို မင်း ချယ် လှယ်ချင်သလို ချယ်လှယ်လှည့်ပတ်ခဲ့တယ်။ ခု ...ဧကရစ်နန်းဂိုဏ်းကို လာတာ ဈေးဆောက်ခွမ်းကို တစ်ခုခု ကြံစည်မလို့မဟုတ်လား။”

“မဟုတ်ပါဘူး ညီတော်ချေးကို ဒေသလိမ်ညာလိုက်တဲ့အချိန် ကစပြီး ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ အတော့်ကို မကောင်းဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် မေမေဆွေကို ဆန့်ကျင်ပြီး လူ့ဝှက်ကျင့်စဉ်ကို ခိုးလာ ခဲ့တယ်။ ဒီအတွက် ညီတော်ချေးကို ဖြန့်ပေးဖို့လာရတာပါ။ သူ့ကို ကျွန်တော် အမှားအကွက် တောင်းပန်ရဦးမယ်။ ကျွန်တော့်အတွက် အဲဒီမင်္ဂလာလဲ တစ်ပါတည်း ယူလာခဲ့ပါတယ်။ ညီတော်ချေး လက်ထဲကိုအပ်ပြီး သူက တစ်ဆင့် ဆရာမကြီးယိုကို ပေးပါလိမ့်မယ်။”

ထိုနောက် ကျွေးစင်ဟန်က မမျိုးပြီးကာ သူ့အား လက်ဖက် ရည်ကြမ်းထဲ ဆေးခတ်ခံရသည့်အခါ အဘိုးကြီးကျောက်ကန်း ပြောခဲ့ သည့်စကားများကိုပါ ပြောပြလိုက်တော့သည်။

ထိုအခါ အဘိုးကြီးဝန်ကုတင်နှင့် အဘွားကြီးယိဇန့်ရှမ်းတို့ နှစ်ဦးမှာ လဲကျနေသော ကျောက်ကန်းဆီသို့ လျှောက်သွားကာ ပြိုင်တူပေးလိုက်ကြသည်။

“ကျောက်ကန်း ...ဈေးဆောက်ခွမ်းကို ဘယ်မှချုပ်ထားသလဲ၊ ဖြန့်ဖြန့်ပြောခမ်း ...”

အဘိုးကြီးကျောက်ကန်းမှာ ဤအဆင့်မြင့်ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦးက ဂိုဏ်း သားများအား အပြတ်အသတ် အနိုင်ယူလိုက်သဖြင့် ယခုအချိန်ထိ မိမိအား လာရောက်ကူညီမည့်သူ မရှိသဖြင့် ဖျော်လင့်ချက်ကုန်ဆုံး သွားပြီမှန်း သိလိုက်ရသည်။

ထို့ကြောင့် အဘိုးကြီးကျောက်ကန်းက စိတ်ကိုလျော့ချကာ မျက်လုံးနမိတ်ရင်း ဘာစကားမျှပြောဆိုခြင်း မရှိတော့ပေ။

အဘွားကြီးယိဇန့်ရှမ်းက မည်သို့ပင် စစ်ဆေးမေးမြန်းသော် လည်း နာကျင်မှုဝေဒနာကို ကျိတ်မှိတ်ခံစားရင်း ထုတ်ဖော်ပြောဆို ခြင်း မရှိပေ။

ဤအချိန်တွင် အဘိုးကြီးကျောက်ကန်း၏စိတ်ထဲ၌ အကြံ တစ်ခု ရရှိလိုက်၍ ...

“ကောင်းပါပြီ ...၊ ဈေးဆောက်ခွမ်းဟာ လူ့ဝှက်ကျောက် က်ဆီထဲမှာ ဖမ်းချုပ်ထားပါတယ်။”

“ကောင်းပြီ ...၊ ဝိုကို လိုက်ဖို့မေး ...”

အဘိုးကြီးကျောက်ကန်းက ဘာစကားမျှမပြောဘဲ အဘိုးကြီး ဝန်ကုတင်ကိုကြည့်နေရာ သဘောပေါက်သွားပြီး အဘွားကြီးယိဇန့် ရှမ်းက ကြာဆင်ပြောလာသည်။

“အဘိုးကြီးဝန် ...ကျောက်ကန်းရဲ့ ဝိတ်နေတဲ့အကြောင်းကို ဖြေပေးလိုက်ပါ။”

“မဖြစ်ဘူး ...ဒီကျောက်ကန်းဆိုတဲ့ လူယုတ်မာက အကြံပက် စက်သူမို့ သူ့ကို လွှတ်လပ်ခွင့်ပေးလို့ ဘယ်ဖြစ်လဲ ...”

www.burmeseclassic.com

“အဘိုးကြီးဝမ်း... ကျောက်ကန်းဟာ ကျွန်တို့နှစ်ယောက်မျှ မှာ သူ ဘာလုပ်ရမှလဲ၊ ခပ်မြန်မြန်သာ အကြောပြန်ဖြေပေးလိုက်ပါ”

“ကောင်းပြီ... ပြဿနာဖြစ်ရင် အဘွားကြီးပဲတာဝန်ယူရမယ်”
ကျောက်ကန်း၏ အကြောင်းအား ပြန်ဖြေပေးလိုက်ပြီးသည်နှင့် ပန်းခြောက်ခက်မယ်အဘွားကြီးက...

“ကျောက်ကန်း... ကျွမ်းစင်ဟန်ကို ခပ်ကားတဲ့ဆေးအတွက် အမြန်ဆုံး ဖြေဆေးပေးလိုက်...”

အဘိုးကြီးကျောက်ကန်းမှာ မငြင်းဆန်သာသဖြင့် ကျောက်မီးပုလင်းထဲမှ ဖြေဆေးတစ်လုံး လှမ်းပေးလိုက်၏။

ပြဿနာများပြီးစီးသောအခါ အဘိုးကြီးကျောက်ကန်းက ရွှေမုဦးဆောင်ထွက်သွားရာ အဘွားကြီးယီစန်ရှန်းနှင့် အဘိုးကြီးဝမ်းက တင်တို့က ကျောက်ကန်းကို ဘယ်ညာနှစ်မက်ညှပ်ကာ လိုက်ပါသွားကြသည်။

ဧည့်ခန်းအတွင်းဝင်ရောက်မိသည်နှင့် အဘိုးကြီးကျောက်ကန်းက စုတ်တရက် လက်ဆန်ထုတ်ကာ လျှို့ဝှက်လှေ့တစ်ခုကို ထိုးနှိပ်လိုက်သည်။

“ရဖို့...”

ကျွန်ခန့်အသံမြည်ကာ ဧည့်ခန်းအလယ်ဧဟိုရှိ ကျောက်ပြားတစ်ပြားက အောက်သို့ကျဆင်းသွားပြီး မြေအောက်ခန်းဝင်ပေါက် ပွင့်သွားကြောင်း အားလုံးတွေ့လိုက်ရ၏။

ဘိုးကြီးကျောက်ကန်းက ထိုအပေါက်ကိုလက်ညှိုးညွှန်ပြရင်း...

“ဈေးအောက်စွမ်းဟာ အဲဟိုက ကျောက်လှေ့ထားအဆုံးရဲ့ အစွန်အခန်းမှာ ပိတ်လှောင်ထားပါတယ်။ သူ့ကို ဆရာကြီးတို့ နှစ်ယောက်က အောက်ဆင်းပြီး ကယ်တင်လိုက်ရင် ရပါပြီ”

စကားပြောပြီးသည်နှင့် ခါးပိုက်အတွင်းမှ သော့တစ်ချောင်း နှိုက်ယူကာ အဘွားကြီးယီစန်ရှန်းအား လှမ်းပေးလိုက်လေသည်။

“ကျောက်ကန်း... ငါအဘွားကြီးဟာ သုံးနှစ်သားလေးမဟုတ်ဘူး၊ စွင့်အလွင်ဆင်းပြီး ဈေးအောက်စွမ်းကို လွှတ်ပေးလိုက်ပါ”

“ဒါတော့...”

“ဒါတော့ ဟိုတော့တွေလုပ်နေနေနဲ့၊ မြန်မြန်ဆင်းသွား၊ ငါတို့ အပေါ်မှာ စောင့်နေမယ်”

ဝန်ကုတင်က...

“အဘွားကြီး... ဒီလိုမဟုတ်သေးဘူး၊ ဒီကောင်ဟာ အင်မတန် ဉာဏ်များတဲ့ကောင်မို့ ကျုပ်တို့ပါ တစ်ပါတည်းလိုက်ဆင်းမှ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

အဘွားကြီးယီစန်ရှန်းက အဘိုးကြီးဝမ်းကုတင်၏ စကားကို ဂရုမစိုက်ဘဲ အဘိုးကြီးကျောက်ကန်းကိုသာ ငေါက်ငမ်းပြောဆိုလိုက်သည်။

“ကျောက်ကန်း... မြန်မြန်ဆင်းသွားခန်း၊ ပေါက်တတ်ကရ အကြံတွေ မသုံးဘို့ ကြပ်ကြပ်သတိထားဦး”

ထိုအချိန်တွင် ကျောက်ကန်း၏ မှက်နှာအမှအရာ ဖျက်ချပြီး ဓောဇ္ဈေးများ တစ်ခေါက်ကျေလာကာ အဲတို့တံရင်း လျှို့ဝှက်မြေအောက်ခန်းသို့ ကျောက်ကန်း ဆင်းသွားတော့သည်။

အဘိုးကြီးကျောက်ကန်းက မြေအောက်ခန်း ဆင်းသွားပြီး မကြာမီအချိန်အတွင်း ထူးဆန်းသည့်အသံတစ်သံကြားရပြီး အဘိုးကြီးကျောက်ကန်းမှာ စုတ်တရက် တရွှေသရဲနှင့်တွေ့လာသောအခါ လိပ်ပြာလွင့်စဉ်မတတ် ကြောက်လန့်တကြား အပေါ်သို့ ပြန်တက်လာနေသည်။

ကျောက်ကန်၏ အဖြစ်အပျက်ကိုကြည့်ကာ အဘွားကြီး ယိဇနိရှန်း၊ အဘိုးကြီးဝန်ကုတင်နှင့် ကျွေးဇင်ဟန်တို့ပင် ကြောင်တက် တက် ခြစ်သွားကြသည်။

အဘိုးကြီးကျောက်ကန်က ကြောက်လန့်တကြား အပေါ်သို့ အမြဲအလွှား ပြန်တက်လာစဉ် မြေအောက်ခန်းမှ ရုတ်တရက် လူရိုက်တစ်ရိုက် ထွက်လာကာ လက်ဝါးချောင်းကို ဆန့်ထုတ်ပြီး အဘိုး ကြီးကျောက်ကန်အား အောက်သို့ ကုတ်ဆွဲပြီး တရကြမ်း ပစ်တင် လိုက်၏။

“အား...”

အဘိုးကြီးကျောက်ကန် သို့မဟုတ် ဒုစရိုက်သားကောင်၏ အနိုင်အစေခံ အဘိုးကြီးကျောက်ကန်မှာ မြေလက်များ အကြောဆွဲ သကဲ့သို့ တွန့်လိမ်ပြီး ဧည့်ခန်းဆီသို့ ဝန်းဝန်းကျရောက်လာကာ မေ့မြောသွားတော့သည်။

ကျွေးဇင်ဟန်မှာ ထိုလူရိုက်အားကြည့်လိုက်ရာ ချွေးအောက်နှမ်း မဟုတ်မှန်း သိလိုက်ရပြန် ထိတ်လန့်တကြားဖြစ်သွားပြီး လက်တွင်း ရှိ ချွေဖြူယပ်တောင်ဖြင့် ထိုလူရိုက်ဆီသို့ ခြတ်ခနဲ လှမ်းရိုက်ချလိုက် သည်။

ထိုလူရိုက်မှာ ရုတ်တရက် အသံသေးအသံကြောင်ဖြင့် ရယ် မောရင်း ကျွေးဇင်ဟန်၏ ချွေဖြူယပ်တောင်အား အောက်ဘက်မှ လှမ်းကုတ်ပမ်းလာသည်။

အဘွားကြီးယိဇနိရှန်းနှင့် အဘိုးကြီးဝန်ကုတင်တို့နှစ်ယောက် က ကဗျာကယာ သတိပေးပြောဆိုလာသည်။

“မောင်စင်ကျွေး အမြန်ဆုံး ရှောင်လိုက်...”

ကေားမဆုံးမီ အဘိုးကြီးနှင့် အဘွားကြီးနှစ်ယောက်သားက

ကျွေးဇင်ဟန်၏ရှေ့သို့ ခုန်တက်လာကာ လူရိုက်ရှင်အား ညှပ်ပုညှပ် ပိတ် တိုက်နှိပ်လာသည်။

ကျွေးဇင်ဟန်ကလည်း သတိပေးစကားကြားလိုက်သဖြင့် ယပ် တောင်ကို အမြန်ရပ်သိမ်းကာ မျက်နှာ၊ ရင်ဘတ်၊ ခါးရိုး အဓိက သွေးကြောကွက်နေရာများအား ကာကွယ်ထားလိုက်ရင်း နောက် သုံးလေးပေအကွာသို့ ရှောင်တိမ်းပေးလိုက်၏။

“ဣတိ...”

ကျွေးဇင်ဟန်က အချိန်မီခုန်ဆုတ်ရှောင်တိမ်းလိုက်နိုင်သော် လည်း လူရိုက်ရှင်က သူ၏ ချွေဖြူယပ်တောင်အား လက်ညှိုးလက်မ နှစ်ချောင်းဖြင့် ညှပ်ယူဆွဲသွားကာ ချိုးပစ်လိုက်တော့သည်။

ထိုလူရိုက်က အဘွားကြီးနှင့် အဘိုးကြီးတို့၏ လက်ဝါးရိုက် ချက်များကိုပင် လက်ဝါးဖြင့် ခံဆောင်လိုက်သည်။

ထိုကခါ အဘိုးကြီးနှင့် အဘွားကြီးမှာ နောက်ဘက်သို့ အနည်း ငယ်ယိုင်သွားသလို ခြစ်သွားကာ လူရိုက်မှာ မြေအောက်အခန်းတွင်း မှနေ၍ ခုန်ထွက်လာရင်း ဧည့်ခန်းပြင်သို့ မြှေးထွက်သွားတော့သည်။

နှစ်ဦးသား နောက်မှလိုက်မည်အပြု ရုတ်တရက် ဟင်ခနဲ အသံနှင့်အတူ သိုမင်းသော အသံတစ်သံနှင့် လူရိုက်တစ်ရိုက် ထွက် ဆီလာသည်။

“ပြည်ပြည်ပေါ့...လမ်းဆန်းတောင်က လူဆန်းကြီး...စင်ဇူး က လူပြည်မှာရှိနေသေးတယ်၊ ကဲ...ကျုပ်လက်ဝါးကို ပြည်းစဉ်း ကြည့်ပါဦး။”

ကေားသံနှင့်အတူ ဝန်းခနဲ ကျယ်လောင်သည့်အသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာကာ အဘိုးကြီးဝန်ကုတင်နှင့် အဘွားကြီးယိဇနိရှန်းတို့ ငေးကြောင်သွားရ၏။

၁၉၆ ♦ ဘုန်းကြွယ်

သူတို့နှစ်ယောက် ဝေးကြောင်နေစဉ် ဝမ်းဆန်းတောင်လူဆန်းကြီးမှာ ခြေဆောက်ခန်းမှ အပေါ်သို့ နုနံထွက်လာပြီး စဉ့်ခန်းအပြင်သို့ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးလွှားထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

သို့သော် အဘိုးကြီးနှင့်အဘွားကြီးတို့နှစ်ယောက် ပူးပေါင်းကာ ထိုလူရိပ်အား လက်ဝါးနှစ်ချက် ဆင့်ကဲရိုက်ရင်း နှုတ်မှလွှမ်းအော်ပြောလိုက်သည်။

“ဘယ်သူလဲ...”

ဝမ်းဆန်းတောင်လူဆန်းကြီးဟု အော်လိုက်သည့်အဘိုးကြီးမှာ လက်ဝါးနှစ်ချက်ကို ရှောင်တိမ်းရင်း ကျဉ်းစင်ဟန်အား အသေအချာလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ဤအဘိုးကြီးမှာ အခြားသူမဟုတ်။ လူဆန်းအဘိုးကြီး ဆိုယ်ကျောက် ဖြစ်နေကြောင်း တခုတည်း တွေ့ရှိလိုက်ရ၏။

ဝန်ကုတင်မှာ တစ်ဖက်လှ မည်သူဖြစ်မှန်း ကွဲကွဲပြားပြား ပြင်တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် ဒေါသဖြစ်သွားကာ...

“ဆိုယ်ကျောက်...ခင်ဗျား ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ”

အဘိုးကြီးဆိုယ်ကျောက် တဟင်းဟင်း ရယ်မောရင်း...

“ဟင့်...ခင်ဗျားက ဆရာဆိုနာမည်တုနဲ့ လွှပ်စွမ်းပြီး ကျွပ်လို့ အစစ်အမှန်က မလာရဘူးလား။ နေ့စမ်းပါဦး...ခင်ဗျားတို့လဲ ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ”

အဘိုးကြီးဝန်ကုတင်က ပြန်လည်ပြောဆိုမည့်အချိန်၌ အဘွားကြီး ယိစနီရမ်းက ရွေ့တက်ပြီး ကြားဝင်ပြောဆိုမေးမြန်းလာသည်။

“နေ့စမ်းပါဦး... ရှင်ရောက်လာတာအတော်ပဲ။ ခုနက လူရိပ်ကို လက်ဝါးတစ်ချက် ရိုက်ထုတ်လိုက်တာ ရှင်လား”

“ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ...ကျုပ်မဟုတ်ရင် ဘယ်သူဟာ သူ့ရဲ့မမ်းကုတ်တာကို ခံနိုင်မှာလဲ”

ထိုစကားကြောင့် အဘိုးကြီးဝန်ကုတင်ပင် ကြောင်တက်တက် ဖြစ်သွားကာ...

“ဘာ...ဘယ်လို...မမ်းကုတ်ဘယ် ဟုတ်လား၊ ခါဆို...အဲဒီလို...”

ဆိုယ်ကျောက်က...

“ဝန်အဘိုးကြီး...ခင်ဗျားဟာ လည်မလိုလိုနဲ့ အလွန်အပါလား။ ခုထက်ထိ သူဘယ်သူဆိုတာ ခင်ဗျား မသိသေးဘူးလား”

အဘိုးကြီးဝန်ကုတင် မျက်နှာနီရဲသွားကာ...

“စကားပြောရင် ထိကပါးရိုက်ပါး မပြောပါနဲ့၊ ခုနကပြောတော့ ဝမ်းဆန်းတောင်ကလူဆန်းကြီးဆို၊ အခုဘယ်နှယ်ကြောင့်...”

“ဟုတ်တယ်လေ... ဝမ်းဆန်းလူဆန်းကြီးဆိုတာ ဝမ်းဆန်းအဘိုးကြီးပဲဆိုဗျား၊ ဒါတောင် မသိဘဲ သူများကိုကျည့်ခင်သေးတယ်”

ထိုစဉ် ကျဉ်းစင်ဟန်က ကြားဝင်ဖြေဆိုလာပြန်သည်။

“ဆရာကြီးဆိုကို ဂါရဝပြပါတယ်၊ ခုနက ဆရာကြီးပြောတဲ့ ဝမ်းဆန်းအဘိုးကြီးဆိုတာ ဘယ်လို သက်သေအထောက်အထား ရှိလို့လဲ”

ဆိုယ်ကျောက်က...

“ငါပြောတဲ့စကားဟာ သက်သေပဲ။ ဘာလဲ...မင်းက မယုံကြည်ဘူးလား”

“ကျွန်တော် သိသလောက် ဝမ်းဆန်းအဘိုးကြီး သေဆုံးသွားတာ နှစ်ပေါင်းမနည်းတော့ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ လူပြည်မှာရှိသေးတာလဲ”

“ဟ ... ချာတိတ်ရ၊ သိုင်းလောကမှာ ထူးဆန်းတဲ့အဖြစ်အပျက်တွေ အများကြီးရှိနေတာပဲ။ မင်း ငယ်ပါသေးတယ်ကွာ၊ ဒါနဲ့ ... မင်းလဲ ဒီကံဘာကြောင့် ရောက်လာတာလဲ၊ ချူးအောက်စွမ်းကော ...”

ချူးအောက်စွမ်း ဆိုသည့် နာမည်ပြောလာသောအခါမှ အဘွားကြီးယိဇန့်ရှန်နှင့် အဘိုးကြီးဝန်ကုတင်တို့မှာ မိမိတို့စကားကောင်းနေပြီး ချူးအောက်စွမ်းကို တယ်တင်ရန် သတိပေါ်လာကာ သုံးယောက်သား စည်စန့်ပြင်သို့ ပြေးလွှားထွက်ခွာသွားကြသည်။

ထိုအခါ အဘိုးကြီးဆုံယိကျောက် နောက်မှ ပြေးလွှားလိုက်ပါလာရင်း ဆုံသြသောအမှအရာဖြင့် လှမ်းအော်ပြောလိုက်သည်။

“ဟိတ် ... မင်းတို့သုံးယောက် ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ”

အဘိုးကြီးဆုံယိကျောက်က ဝန်ကုတင်တို့နောက်သို့ ပြေးလွှားလိုက်ပါလာရင်း စည်စန့်တစ်နေရာသို့ အရောက် အဘိုးကြီးကျောက်ကန်းအား ဝင်ရောက်တိုက်မိပြီး ဒူးထောက်ထိုင်ခဲ့ကာ အသေအချာစစ်ဆေးကြည့်ရှုလိုက်သည်။

အဘိုးကြီးကျောက်ကန်းမှာ ဒဏ်ရာအပြင်းအထန်ရရှိထားပြီး နှလုံးခုန်သေးသဖြင့် အတွင်းအားပညာဖြင့် ကျောက်ကန်း၏ သွေးကြောကွက်များအား တောထောက်ကုသပေးလိုက်ရာ အတန်ကြာသောအခါမှ တိုးညှင်းသောညည်းညည်း ကြားလိုက်ရသည်။

ထိုအချိန် အဘိုးကြီးဝန်ကုတင်၊ အဘွားကြီး ယိဇန့်ရှန်နှင့် ကျူးစင်ဟန်တို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာကာ ဘေးမှ အသံကြည့်ခဲ့နေကြသည်။

အဘိုးကြီးကျောက်ကန်းမှာ စကားပြောချင်သကဲ့သို့ နှုတ်ခမ်းများ လှုပ်လှုပ်ရှုရှုဖြစ်လာသောကြောင့် ဝန်ကုတင်က ကျောက်ကန်းအားတောင်းကပ်ကာ ညင်သာစွာ မေးလိုက်၏။

“အောက်မှာ ဘယ်လိုလှောင်ထားတာလဲ၊ ချူးအောက်စွမ်းကော အထဲမှာပဲလာ”

“ဂိုဏ်း ... ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး သောင်စေခွင့်ဖြစ်ပါတယ်၊ ချူး ... ချူး ...”

အဘိုးကြီးကျောက်ကန်းမှာ စကားမဆုံးမီ မါင်းငိုက်ခုံကံကွသွားတော့၏။

အဘိုးကြီးဝန်ကုတင်က မတိတတ်ထရပ်လိုက်ရင်း ...

“ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ကျွပ်တော့ မျက်စိလည်သွားပြီ” ဆုံယိကျောက်က ...

“အဘိုးကြီးဝန် ... ခင်ဗျားဟာ တကယ့်ကို နဲ့အသေးလား” ဝန်ကုတင်က ဒေါသသံဖြင့် ...

“ကျောက်ကန်းပြောတာ မကြားဘူးလား၊ အောက်မှာ ဝိတ်ထားခြင်း ခံရတဲ့သူက သောင်စေရပါ၊ ဘယ်နှယ်ကြောင့် ဝမ်းဆန်း အဘိုးကြီး ဖြစ်နေရတာလဲ”

အဘွားကြီး ယိဇန့်ရှန်က ...

“ရှင်တို့နှစ်ယောက် အငြင်းအခုန်လုပ်နေကြနေ၊ ကျွပ်တို့ အောက်ဆင်းကြည့်လိုက်ရင် သဘောပေါက်လာပါလိမ့်မယ်”

ဆုံယိကျောက်က ...

“ဒါနဲ့ ... ချူးအောက်စွမ်းကော”

ယိဇန့်ရှန်က ...

“ဒီအချိန်မှာ အပိုစကားတွေ ပြောမနေနဲ့၊ ကျွပ်တို့ အမြန်ဆင်းပြီး ကယ်တင်ဖို့အ ရေကြိုးနေပြီ”

စကားဆုံးသည်နှင့် ကျောက်လှေကားဆစ်ဆီသို့ အလျှောက်လှမ်းသွားကာ ဆင်းသွားတော့သည်။

အဘိုးကြီးဝန်ကုတင်က ဘာမျှ ဆက်မမေးတော့ဘဲ အဘွားကြီး ယီစန်ရှုန်းနောက်မှ လိုက်ပါဆင်းသွားတော့၏။

ကျွန်းစင်ဟန်က ကျောက်လှေကားထစ်မှ ဆောက်သို့ဆင်းမည် အပြု အဘိုးကြီး ဆုံယီကျောက်က ကျွန်းစင်ဟန်အား လှမ်း၍ ဟန်တားလိုက်ရင်း မေးမြန်းလာသည်။

“မောင်ရင်ကျွန်း ... ဧကနေဦး။ သူတို့ ငါ့ကို ပြောမပြောချင်ဘော့ မင်းကုပ်ပြောနိုင်ရမယ်။ ဒီမှာ ဘာတွေဖြစ်နေသလဲ။ ချွေးဆောက်ခွမ်းကော...”

ကျွန်းစင်ဟန်က လဲကုသေဆုံးနေသော အဘိုးကြီးကျောက်ကန်း၏ အလောင်းကို လက်ညှိုးထိုးပြကာ...

“ချွေးဆောက်ခွမ်းကို အဲဒီသေဆုံးနေတဲ့ အဘိုးကြီးကျောက်ကန်းက မြေဆောက်ခန်းထဲမှာ ဖမ်းထားတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဆင်း...”

ကျွန်းစင်ဟန်၏ စကားမဆုံးမီ အဘိုးကြီးဆုံယီကျောက်က ကျွန်းစင်ဟန်၏ခေါင်းပေါ်မှ ကျော်လွှားကာ အဘိုးကြီးဝန်ကုတင်နှင့် အဘွားကြီး ယီစန်ရှုန်းတို့ ခေါင်းပျားကိုပါ ဖြတ်ကျော်သွားပြီး မြေဆောက်ခန်းတွင်း ခုန်လွှားဆင်းတော့သည်။

ကျွန်းစင်ဟန်လည်း မြေဆောက်ခန်းတွင်းသို့ မြေလှမ်းကဲ့ကြီးများဖြင့် ကျောက်လှေကားထစ်အတိုင်းဆင်းသက်သွားတော့သည်။

မြေဆောက်ခန်းတွင် မှောင်မည်းနေသဖြင့် မီးထွန်းပြီး ဘေးပတ်ပတ်လည်သို့ အသေအချာကြည့်ရှုလိုက်ရာ လူရိပ်လူယောင်မတွေ့ဘဲ စိမ်းရွှေရွှေအနံ့ကိုသာ ရွှံ့ကိုမိလိုက်ကြရလေသည်။

ဝန်ကုတင်နှင့် ယီစန်ရှုန်းတို့ကမူ တစ်ယောက်မူကီမှာ တစ်ယောက်ကြည့်ရင်း ဘာစကားမျှမပြောဖြစ်ကြချေ။

အဘိုးကြီးဆုံယီကျောက်ကမူ စုတ်တရက် ကျွန်းစင်ဟန်၏ လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ဖမ်းဆွဲရင်း အလောတကြီး မေးလာလေသည်။

“ချွေးဆောက်ခွမ်း ဘယ်မှာရှိနေသလဲ။ မြန်မြန်ပြောခမ်း။”

တို့စဉ် ကျောက်ခန်းတစ်ခန်းအတွင်းမှ အားပျော့သော အသံတစ်သံက တိုးညှင်းစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ကျုပ် ... ချွေးဆောက်ခွမ်းကို လိုက်ရှာနေတာ။ ဘယ်သူတွေလဲ။ ကျုပ် ဒီမှာရှိတယ်။”

လေးယောက်သား၊ ချွေးဆောက်ခွမ်း၏ စကားသံကို ကြားလိုက်ရ၍ ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွားကြသည်။ တစ်ပြိုင်တည်း မိမိတို့၏ နာမည်များကို ထုတ်ဖော်ပြောဆိုကာ ပြန်လှန်မေးလိုက်သည်။

“ချွေးဆောက်ခွမ်း ... မောင်ရင်ချွေး ... ညီတော်ချွေး ... မင်းဘယ်မှာရှိနေလဲ။”

ချွေးဆောက်ခွမ်းထဲမှ ဝမ်းသာသောလေသံဖြင့် တိုးညှင်းစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဟာ ... ဆရာကြီးတို့သုံးဦးနဲ့အစ်ကိုတော်ကျွန်းတို့ပဲကိုး ... ကျုပ် ဘယ်ရောက်နေမှန်း မသိဘူးဗျာ...”

ကျွန်းစင်ဟန်တို့ လေးယောက်သားက တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးကြည့်ကာ ထင်မြင်မျက်ပေါ်လာကြသည်။

“အင်း ... ကြည့်ရတာ အဲဒီရှေ့ကျောက်ခန်းထဲက ထွက်လာတဲ့ အသံပဲ။”

“ဒါနဲ့ ယောင်အေးကို ဘယ်အခန်းမှာ ရှုပ်ထားလဲ မသိဘူးဗျာ...”

“ချွေးဆောက်ခွမ်းကို မေးကြည့်ရင် သိနိုင်တာပေါ့။ ဆုံယီကျောက်မှာ တစ်နံပါတ်ရာကို အလေးအနက်တွေ့ရင်၊

ချူးအောက်စွမ်းအားပေါ်ထွက်လာရာ ကျောက်ခန်းရွှေသို့ မှန်းဆ
လျှောက်လာပြီး ကျောက်သားနံရံတစ်လျှောက် လက်ဝါးဖြင့် အသာ
အယာ ပွတ်ကာ ခမ်းသပ်နေလေသည်။

ကွမ်းတစ်ရာညက်အချိန်နံနက်အကြာ၌ ဆုံယီကျောက်၏
မျက်နှာ ဝင်းလက်သွားကာ လျှို့ဝှက်လေ့တစ်ခုကို အားနိုက်
နှိပ်လိုက်သည် နှင့် လူတစ်ကိုယ်စာ ဝင်နိုင်လောက်သော ကျောက်လျှို့
ဝှက်တံခါးက တကွီကွီ အသံများဖြည့်ကာ ပွင့်သွားတော့သည်။

လူအားလုံး အားစုဝမ်းသာဖြစ်ကာ ချူးအောက်စွမ်းအား အုပ်
နှောင်ထားသည့် ကျောက်ခန်းတွင်းသို့ နုပျိုဝင်သွားကြ၏။

‘အထူးသဖြင့် ကျွေးစင်ဟန်မှာ ဝမ်းအသာဆုံး ဖြစ်သွားလေ၏။
အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ့ဖခင် ဆေးဆရာကြီးကျွေးရောက်
ထင်အား နေပြည်တော်အာဏာပိုင်ဖွဲ့မှ လျှို့ဝှက်တာဝန်ပေးချက်အရ
မိုးဖွဲ့လက်သည်းသိုင်းကွက်ကို ချူးအောက်စွမ်းထံမှ တစ်ဖက်လှည့်
ဖြင့် ရယူခဲ့သည်။’

ယခု မိုးဖွဲ့လက်သည်းသိုင်းကွမ်းကို ဆရာကြီးကျွေးရောက်ထင်
ရရှိသွားကာ လူအများမှာ ဆေးဆိုးအန္တရာယ်ကျရောက်လာတော့
မည်ကို ဟန့်တားနိုင်ခဲ့၏။

သို့တစေ ကျွေးစင်ဟန်မှာ ဖခင်၏ ထပ်ဆင့်တာဝန်ပေးချက်
အရ ချူးအောက်စွမ်းအား ယခုကဲ့သို့ လာရောက်ခွင့်မှေကုလိပ်တင်
ရခြင်းပင်။

ကျွေးစင်ဟန်တို့လူသိုက်မှာ ချူးအောက်စွမ်းအုပ်ထားရာ အချုပ်
ခန်းအတွင်းသို့ နုပျိုရောက်ရှိသွားကြသည်။

မြင်ကွင်းမှာ ချူးအောက်စွမ်း မတ်တတ်ရပ်နေပြီး သူတစ်ကိုယ်
လုံးအား သံကြိုးများဖြင့် တုပ်နှောင်ထားကြောင်း တွေ့လိုက်ရသည်။

အဘိုးကြီးဆုံယီကျောက်က လက်တွင်း၍ ကျောက်စိမ်းစား
မြတ်ဖြင့် ချူးအောက်စွမ်းအား တုပ်နှောင်ထားသော သံကြိုးများကို
တချွင်းချွင်း တချွင်းချွင်းအသံဖြည့်အောင် ခုတ်ဖြတ်ပေးလိုက်သည်။

ချူးအောက်စွမ်းမှာ အနှောင်အဖွဲ့မှ လွတ်သွားပြီဖြစ်၍ ဂါရု
ပြုနုတ်ဆက်စကား ပြောလာသည်။

“ဆရာကြီးတို့ ခုလိုလာရောက် ကယ်တင်ပေးတဲ့အတွက်
အထူးပဲကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဝန်ကတင်က ဆုံယီကျောက်အား ကြည့်ကာ ...

“ကျွန်း၊ ကျောက်စိမ်းစားမြတ်ဟာ အတော်ကို အသုံးဝင်စွာ
မှန်း မထင်ခဲ့မိဘူး၊ ဒီတော့ ဒီကျောက်စိမ်းစားကို ခင်ဗျားကိုပဲ
လက်ဆောင်အဖြစ် ပေးပါရဲ့စေ”

“အဘိုးကြီးဝန် ... ခုချိန်မှာ ဒါမျိုးတွေ ပြောမနေနဲ့၊ ကျွပ်လဲ
နီတံမဝင်စားဘူး”

စကားဖြတ်ရင်း ချူးအောက်စွမ်းဘက်လှည့်ကာ မေးလာပြန်
သည်။

“လူကလေးချွေး ... ဖင်း ဘယ်လိုကြောင့် ဒါလောက်တောင်
မဝှေ့မလှ အရေးနိမ့်ခဲ့ရတာလဲ”

ချူးအောက်စွမ်းက မချီပြီးပြီးရင်း ...

“အင်း ... ပြောရမှာ မဆုံးနိုင်ဘူး”

အဘွားကြီးယီခန့်ရှင်းက ကြားဝင်ကာ ...

“မဆုံးနိုင်တဲ့စကားဆိုလဲ ဒီလိုနဲ့စော်ညစ်ပတ်နေတဲ့နေရာမှာ
မှာ မပြောဘဲ အပြင်ရောက်မှ ပြောလဲ အချိန်မီပါသေးတယ်
ထို့နောက် ဆုံယီကျောက်က ချူးအောက်စွမ်း အလိမ္မော်ထားရ
သည့် သွေးကြောကွက်များကို ပြန်ဖြေပေးလိုက်သည်။ ထိုအခါမှ

ဈေးဆောက်ခွမ်း၏ အတွင်းအားများမှာ နဂိုအတိုင်း ပြန်လည်ကောင်းမွန်လာတော့သည်။

“ဆရာကြီး ဆိုယီကျောက်ကို အထူးပဲကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ငါ့ကို ကျေးဇူးတင်ရောမလိုဘူး၊ လူကလေးကို ကိစ္စတစ်ခုအတွက် ငါလာတာတည်း။ ကဲ ... အပေါ်တက်ကြနို့၊ အပြင်ရောက်မှ ဆက်ပြောကြတာပေါ့”

ထို့နောက် ဆိုယီကျောက်က ဈေးဆောက်ခွမ်းအား လက်ဆွဲကာ အပြင်သို့ထွက်လာခဲ့သည်။

ဈေးဆောက်ခွမ်းက ဘေးပတ်ပတ်လည်သို့ကြည့်ပြီး အံ့သြသောလေသံဖြင့် ရေရွတ်ပြောဆိုလိုက်၏။

“ဟင် ... ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသောင်းစေ့ကော မတွေ့ပါလား”

ဆိုယီကျောက်က ...

“ဘယ်ကလာ သောင်းစေ့ဒီမှာရှိတာလဲ ...၊ လူကလေး ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ ကဲ ... လာ အပေါ်ကို မြန်မြန်တက်ကြနို့ ...”

အဘိုးကြီးဝန်ကုတင်က နောက်မှလိုက်ပါလာရင်း ဈေးဆောက်ခွမ်းအား မေးလာသည်။

“ငါတို့ ဒီမြေဆောက်ခန်းထဲ ဝင်လာတဲ့အချိန်ကစပြီး သောင်းစေ့ကို မတွေ့ပါဘူး၊ သူ ဒီမှာ အချုပ်အနှောင်ခံထားရတယ်ဆိုတာ တုမောင်ဈေး ဘယ်လိုသိသလဲ”

ဈေးဆောက်ခွမ်းက ကောင်းပြန်ပြောမည့်အချိန်၌ ဆိုယီကျောက်က အပေါ်သို့ အတင်းဆွဲခေါ်သွားသဖြင့် ကျောက်လှေကားထစ်များမှတစ်ဆင့် ဧည့်ခန်းထဲသို့ ရောက်ရှိလာကြ၏။

ဧည့်ခန်းတွင်းရှိ အဘိုးကြီးကျောက်ကန်း၏ အလောင်းကို မြင်လိုက်ရသောအခါ ဈေးဆောက်ခွမ်း၊ အံ့သြသံသွားကာ ...

“ဟာ ... လက်သည်းကုတ်ချက်နဲ့ တစ်မျက်တည်း အသက်ပျောက်သွားရအောင် အဲဒီလူဟာ ဘယ်သူဖြစ်နိုင်မလဲ”

ဝန်ကုတင်က ...

“အဲဒီလူဟာ မြေဆောက်ခန်းထဲက ရုတ်တရက်ခုန်ထွက်လာပေမယ့် ငါတို့ သေချာချာ မမြင်လိုက်ရဘူး၊ သေသူကျောက်ကန်း ပြောကြားချက်အရ ကျောက်ခန်းထဲကလူဟာ သောင်းစေ့လို့ ပြောတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဆိုယီကျောက်ကတော့ ဝန်ဆန်းအဘိုးကြီးလို့ ပြောတာပဲ၊ တုတော်မောင်ဈေး ... မေးကြည့်ပါလား”

ဆိုယီကျောက်က ဟင်ခနဲအသံတစ်မျက်ပြုလိုက်ပြီး ...

“အဲဒီလူဟာ ဝန်ဆန်းအဘိုးကြီးပဲ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကျုပ်လောင်းရဲတယ်၊ ကျုပ် သဘောပေါက်တာက သိုင်းသမားတွေပြောပြောနေတဲ့ မိုးပျံလက်သည်းရှင်ဟာ ဝန်ဆန်းအဘိုးကြီးဖြစ်မယ်”

ဤကောကြားလိုက်ရသောအခါ လူအားလုံး တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားကြရသည်။

အထူးသဖြင့် ဈေးဆောက်ခွမ်းနှင့် ကျွဲစင်ဟန်တို့မှာ ထိတ်လန့်ဝမ်းသာသွားကြသည်။

ဈေးဆောက်ခွမ်းက ...

“ဝန်ဆန်းအဘိုးကြီးဟာ မိုးပျံလက်သည်းရှင်လို့ ဘာကြောင့်ပြောနိုင်တာလဲ”

“ရှင်းနေတာပဲ ...၊ ခုသေဆုံးနေတဲ့ ကျောက်ကန်အုတ်အားတဲ့ ဒက်ရာဟာ မိုးပျံလက်သည်းရှင်ကလေးလို့ တခြားဘာလို့အဆင့်မြင့်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးမှ အဲဒီပညာမရှိနိုင်ဘူး၊ ထွက်ပြေးသွားသူဟာ ဝန်ဆန်း

အဘိုးကြီးပဲဖြစ်မယ်။ နောက်တစ်ချက်က မိုးပျံလက်သည်းစွင်ဟာ သိုင်းလောကထဲက ကွယ်ပျောက်ခဲ့တာ နှစ်ပေါင်းမနည်းတော့ဘူး။ ခု ထွက်ပြေးသွားတယ်ဆိုတော့ တစ်စုံတစ်ယောက်ရဲ့ ချွပ်နှောင့်ခြင်းကို မိမိရတာဖြစ်မယ်”

အဘိုးကြီးဆုံယီကျောက်က စကားမြတ်ကာ ဝန်ကုတင်ဘက် လှည့်ပြောပြန်သည်။

“ဟကယံတော့ လူကလေးချူးရဲ့ အဖေကို မိုးပျံလက်သည်းစွင် လို့ခေါ်ကြတဲ့အကြောင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်အဖေကြီးကတည်းက သံသယဖြစ်မိတယ်။ ဒီအဘိုးကြီးဝမ်းကသာ ယုံကြည်နေတယ်”

ဝန်ကုတင်က ဟင့်နေအသံပြုရင်း အားကျွမ်းမံ ပြန်လည်မျှပ ပြောဆိုလာသည်။

“ဒါပေမယ့် ချူးလူမျိုးဟာ ဝမ်းဆန်းတောင်ပေါ်မှာ သူ့ကိုယ်သူ စီရင်သွားတဲ့ ကိစ္စကကော ...”

ဆုံယီကျောက်က ...

“မှန်ပါတယ် ...အဲဒါဟာ တကယ့် အခြေအပျက်အမှန်ပဲ။ ဒါပေမယ့် သူမသေခဲ့ဘူး”

ဝန်ကုတင်က ...

“ကျုပ်လဲ ဒီလိုပဲမြင်တယ်။ ဒါကြောင့် တုတော်မောင်ချူးကို ကျွေးစင်ဟန်ဆီက မိုးပျံလက်သည်းစွင်ကွက်ကွင့်စဉ်ကို ပြန်ယူပြီး လေကွင့်ဖို့ပြောတာပေါ့”

မိုးပျံလက်သည်းစွင်ကွက်အကြောင်း ပြောလာသောအခါမှ ကျွေးစင်ဟန် သတိရလာကာ ခါးပိုက်အတွင်းမှ နဂါးတံတွေးမင် ချောင်းကို ထုတ်ယူရင်း ချူးဆောက်စွမ်းအား ကမ်းပေးလိုက်သည်။

“ညီနောင်ချူး ...ငါ ငါ့အဖေရဲ့အမိန့်ကို မလွန်ဆန်နိုင်တဲ့ အတွက် အခုလို လိမ်ညာမိတာပါ။ ဒါကြောင့် ပစ္စည်းအရောက်ပြန် ဂိုပါတယ်။ ညီတော် ငါ့ကိုခွင့်လွှတ်ပေးချင်တယ်။ ငါ့အဖေဟာ နေပြည်တော်အာဏာပိုင်အဖွဲ့က လျှို့ဝှက်တာဝန်ပေးခဲ့တဲ့အတွက် အများကောင်းကျိုးကိုကြည့်ပြီး လုပ်ခဲ့ရတာပါ”

ချူးဆောက်စွမ်းက နဂါးတံတွေးမင်ချောင်းအား လက်ခံယူပြီး စကားပြန်ပြောမည့်အချိန်၌ ဆုံယီကျောက်က ကျွေးစင်ဟန်အား စိုက်ကြည့်ရင်း ပြောလာသည်။

“မောင်ရင်ကျူး ...ဒီအချိန်မှပြန်ပေးတော့ ဘာအသုံးဝင်တော့မှာလဲ ...”

ကျွေးစင်ဟန် အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားကာ ...

“ဟင် ...ဆရာကြီးနဲ့ရဲ့စကားက ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်လဲ”

“မောင်ရင်ကျူး ...မင်းအဖေဟာ မင်း အိမ်ကထွက်သွားတာနဲ့ ချူးဆောက်စွမ်းဆီ သေချာပေါက်လာတွေ့မယ်ဆိုတာ ကြိုတင်သိနေမယ်။ ဒါကြောင့် ဂိုဏ်းအဖွဲ့အသီးသီးတွေကို စုစည်းပြီး ချူးဆောက်စွမ်းဟာ မိုးပျံလက်သည်းစွင်ရဲ့သားပါလို့ သိုင်းသမားတွေရဲ့အလယ်မှာ အပြစ်ရှာဖို့ စုသေးနေကြပြီ”

ချူးဆောက်စွမ်းက ...

“ဒီအတွက် ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဆရာကြီးတို့တစ်တွေ သက်သေရှိနေမှတော့ အမှန်တရားဟာ ပေါ်ပေါက်ပြီသာပေါ့။ နောက် ...ဆရာကြီး ကျူးရွှေကံထင်ကလဲ ဓာတုတိပေတတ် တစ်ယောက်နဲ့ ကျွန်တော့်ကို ဒုက္ခရောက်အောင် လုပ်မယ်မထင်ဘူး”

ဆုံယီကျောက်က ...

“သိပ်လဲ ဝမ်းမသာနေနဲ့ဦး။ ဦးနောက်ခြေခံကရောက်စွတွေ

www.burmeseclassic.com

နောက်မှာ အများကြီးကျန်နေသေးတယ်။ ခု ရွှေမြို့တော်က တွေ့ရောင်
ပုံပုံလေးအသွားကြီးနဲ့ ပန်းတစ်ရာဂိုဏ်းချုပ် ယွင်ကြွင်ထောက်တို့
ပူးပေါင်းသွားပြီလို့ ကြားခဲ့ရတယ်။ သူတို့ဟာ သိုင်းလောကတစ်ခု
လုံးကို ဖိတ်စားတွေကမ်းပြီး မင်းဟာ သောင်မေ့ကိုလုပ်ကြံပြီး
ဧကရစ်နန်းဂိုဏ်းကို အပိုင်စီးလိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ၁)အပြင် ဒုဇနိတ်
လုပ်ငန်းမျိုးစုံကို မင်းရဲ့ကိုယ်ပေါ်ပုံရလိမ့်မယ်။ တစ်ဖက်က မင်းကို
သစ္စာပောက် ပုန်ကန်သူလို့ သတ်မှတ်ပြီး တစ်ဖက်ကလဲ သိုင်းသမား
အသီးသီးနဲ့ ရန်သူအဖြစ်ရောက်အောင် သူတို့ကြံစည်နေတယ်။ ဒီလ
ဆယ့်ငါးရက် လပြည့်နေ့ညမှာ မင်းကို ကျန်လင်တောင်ဆီ ဖိတ်
ခေါ်ပြီး စာရင်းရှင်းလိမ့်မယ်”

“ကျွန်တော်လဲသူတို့တစ်တွေဒီလိုလုပ်မယ်ဆိုတာခိုင်မိပါတယ်”

“ဒါတင်မကသေးဘူး၊ ရွှေမြို့တော်က တုဂေဟာရဲ့ လူယုံ
တော်ကြီး ချိုင့်ကွင်ထန်ကလဲ မတရားသက်သေအဖြစ် သိုင်းလောက
ပုဂ္ဂိုလ်တွေတွေမှာ မင်းက ရွှေမားတုဂ်းစွန်းကို လုပ်ကြံတဲ့အတွက်
တရားမျှတမှုဖြစ်အောင် တောင်းဆိုလာလိမ့်မယ်။ အဲဒါလဲ ပြဿနာ
တစ်ခုပဲ”

“ချိုင့်ကွင်ထန်က ဒီလောက အတင့်ရဲ့ပါ့မလား”

“ယွင်ကြွင်ထောက်က သူ့ကို တွန်းအားပေးထားတော့ သူ
ဘာမလုပ်ခဲ့ရော ခိုမလဲ”

“တကယ်တော့ ရွှေမားတုဂ်းစွန်းဟာ သေသင့်သေထိုက်တဲ့
လူတစ်ယောက်ပဲ”

“လူကလေးချွေး...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တုဂ်းစွန်းဟာ သိုင်းလောက
မှာ နာမည်ရှိသူဖြစ်တယ်။ ဒီပြဿနာက ဖြေရှင်းလို့ အတော်ကို
ခက်ခဲနိုင်တယ်”

ချွေးအောက်စွမ်းမှာ တွေ့ဝေခင်းငိုင်းသွားပြီး ဤနှစ်ထွေလှသော
ပြဿနာများ ခုမြို့ရောက်ရှိလာမည်ဟု မထင်မိခဲ့ပေ။ တကယ်တော့
မိမိတစ်ယောက်တည်းအားဖြင့် သိုင်းလောက အဖြူရောင်၊ အနက်
ရောင် ပုဂ္ဂိုလ်များအား တုံ့ပြန်နိုင်ခြင်း မရှိချေ။
ဧကရစ်နန်းဂိုဏ်း၏ အင်အားတို့မှာလည်း ဖြိုကွဲသွားပြီဖြစ်
သည်။

သောင်မေ့ကို စဉ်းစားလိုက်မိသည်နှင့် ချွေးအောက်စွမ်းမှာ
ခေါင်းနားပန်း ကြီးသွားကာ...

“ဆရာကြီးတို့...ကျောက်အခန်းထဲဝင်တဲ့အချိန် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး
သောင်မေ့ကို မတွေ့မိလိုက်ကြဘူးလား”

ဆိုယိကျောက်က ခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်သည်။

“သောင်မေ့ကို တွေ့ရှိနေနေသာသာ တစ္ဆေတစ်ကောင်ရဲ့
အချိပ်တောင် မမြင်ခဲ့ရဘူး”

ချွေးအောက်စွမ်း သဘောမပေါက်ဘဲ...

“ဒါဆို...အတော့်ကို ထူးဆန်းတာပဲ။ ကျွန်တော်ကို ကျောက်
အခန်းထဲ ချုပ်နှောင်ထားတဲ့အချိန်က သူ့ရဲ့တောင် စကားပြောခဲ့ရ
သေးတယ်။ ခု...ဘယ်နှယ်ကြောင့်...”

ဝန်ကတင်က...

“တုတော်မောင်ချွေးနဲ့ သောင်မေ့ကို စကားပြောခဲ့တဲ့အချိန်
သောင်မေ့ဟာ ဘယ်လိုပုံပန်းသဏ္ဌာန်နဲ့လဲ”

“ကျွန်တော် သူ့ကို မမြင်ရဘူး။ အသံကိုပဲ ကြားခဲ့ရတယ်။
ထိုအခါ အဘိုးကြီးဆိုယိကျောက် တွေဝေသွားပြီ။

“ငါ့သိရသလောက် သောင်မေ့ဟာ အစောကြီးက...သိုင်းလောက
လူပြည်မှာ မရှိတော့ဘူး။ ကဲ...ဒါတွေ နောက်မှခေါ်ကြတာပေါ့။

ရွှေမြို့တော်က သိုင်းလောက အခြေရောင်၊ အနက်ရောင်ဂိုဏ်းအဖွဲ့ အသီးသီးတို့ရဲ့ တွေ့ဆုံပွဲကို မင်း ဘယ်လိုအစဉ်ရှိသလဲ”

“ကျွန်တော်သဘောဆိုရင် ရွှေမြို့တော်ဆီသွားပြီး သူတို့ရဲ့ ပြဿနာ ဖြေရှင်းလိုက်ချင်တယ်”

ဈေးဆောက်စွမ်း စကားဖြတ်ကာ အသွားကြီးယီခန့်ရှန်သက် လှည့်၍ ပြောလာသည်။

“ဘွားဘွားရဲ့ဗြေ၊ ရှောင်ရက်မေတစ်ယောက် ဘယ်မှာလဲ”

“မြို့ထဲက တည်းခိုဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်၊ သူ လိုက်မလာဘူး”

“ဘွားဘွား...ဟောဒီ နဂါးတံတွေးမင်ဆောင်းကို ယူသွားပြီး မိန်းကလေးရှောင်ရက်မေရဲ့ ချောက်ကို ကုသပေးလိုက်ပါ၊ ပျောက် ကင်းသွားပါလိမ့်မယ်”

ထို့နောက် မိန်းမဦးလေးရှောင်ရက်မေ ဆေးကုသခံယူပြီးပါ က ထပ်မံတွေ့ဆုံရန် ဈေးဆောက်စွမ်းက ထပ်မံဆိုနိုးဆိုလိုက်သည်။

ထို့နောက် ဈေးဆောက်စွမ်း သူ့ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုးစားကို သတိရကာ ရွာရွေးကြည့်လိုက်ရာ မတွေ့ရတော့ချေ။

တစ်ဆက်တည်း မိန်းမဦးလေး ကျန်ခဲ့ခြင်းလူကိုပါ သတိရ လာပြီး ခိုးရိုမိပုလဲသွားကာ လွတ်ခနဲ ထွက်သွားမိ၏။

“ဟာ...ဒုက္ခပဲ၊ မိန်းကလေးကျန်းမကာ...”

အဘိုးကြီး ဆုံယီကျောက်က မနုဇ်မျိုသောလေသံဖြင့်...

“ဈေးဆောက်စွမ်း...ဒီမိန်းမအကြောင်း ပြောမနေစမ်းနဲ့၊ ခုနက ငါတို့ စကားရပ်နန်းထဲလိုက်စာသွန်းက လျှို့ဝှက်အချုပ်ခန်းတစ်ခန်း မှာ ကျန်ခဲ့လို့ သေဆုံးနေတာတွေ့ခဲ့ရတယ်၊ တကယ်တော့ ဒီမိန်း ကလေးဟာ သေသင့်သေထိုက်တဲ့ မိန်းကလေးပဲ”

ထိုအခါ ဈေးဆောက်စွမ်းက ခိုးရိုမိတကြီး ဝေရွတ်လိုက်မိလေ သည်။

“ဟိုက်...ဒီတစ်ခါတော့ ကိုယ်ကဦးနှင်းပြီ ထင်ပါရဲ့” ဆုံယီကျောက်က အေးဇက်ဇက် ရယ်မောကာ...

“လူကလေးချွေး...မင်း ဘာမှအကြောက်နေစရာမလိုတော့ဘူး၊ ငါ့ရှိနေမှတော့ မင်း မသေစေရပါဘူးကွ”

စကားဆုံးသည်နှင့် ဆုံယီကျောက်က ကျောက်စိမ်းစားမြတ် ကို ရွေ့သို့ ဆောင်ပြလိုက်ရင်း...

“လူကလေးချွေး...မင်းပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုး စားဟာ မကောင်းတဲ့ ဓားတစ်လက်ပဲ၊ ပျောက်သွားတာလဲ၊ တောင်၊ တယ်၊ ခု...ဒီကျောက်စိမ်းစားဟာ ငါ့လက်ထဲမှာထားလဲ ဘာမှအသုံး မဝင်ဘူး၊ မင်းကိုပဲ လက်ဆောင်အဖြစ်ပေးလိုက်မယ်”

ဈေးဆောက်စွမ်းမှာ ရွှေမြို့တော်တွင် တွေ့ဆုံရမည့်မှာ ပွဲကြီး ပွဲကောင်းမို့ မဖြင်းဆန်တော့ဘဲ ကျောက်စိမ်းစားအား လက်ခံယူ လိုက်သည်။

ဆုံယီကျောက်က...

“ကဲ...သွားကြစို့၊ တောင်ပိုင်းကို ခုန်ဆင်းနေတဲ့အချိန် လူ ကလေးချွေးကို တစ်ကွက်နှစ်ကွက်လောက်တော့ သင်ပေးလိုက်ရဦး မယ်၊ ခါတင်မကသေးဘူး၊ ခိုးပျံလက်သည်းရှစ်ကွက်ကိုလဲ သင်ပေး ရမယ်”

ဈေးဆောက်စွမ်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး...

“ဒီလို ရက်ဇက်ကြမ်းကြုတ်လှတဲ့ ခိုးပျံလက်သည်းရှစ်ကွက် ကို ကျွန်တော် မသင်ချင်ဘူး”

“ဒီလိုလဲ မဟုတ်သေးဘူး...၊ ခုသင်ပေးမယ့် ခိုးပျံလက်သည်း

www.burmeseclassic.com

၂၁၂ ♦ ဘုန်းကြွယ်

ရှစ်ကျက်က တစ်ဖက်လူ တိုက်ခိုက်လာရင် မင်းအနေနဲ့ ခုခံနိုင်ဖို့ သင်ပေးမှာ ဖြစ်တယ်။ သဘောကတော့ ငါးကြင်းဆီနဲ့ ငါးကြင်း ပြန်ကြော်တဲ့သဘောပဲ။”

ချူးအောက်စွမ်းက ကျွမ်းဝင်ဟန်ဘက်လှည့်ကာ...

“အစ်ကိုတော်ကျွေး... ဒီကိစ္စအတွက် ဆရာကြီးကျွေးရောက် ထင်ရဲ့သဘောကို...”

“ညီမောင်ချွေး... ငါ အခုချက်ချင်း ကျွန်းကျွန်းမြို့ကိုပြန်ပြီး ငါ့အဖေကို ရှင်းပြလိုက်မယ်။ နောက် ငါ့ရွှေမြို့တော်က မင်းကို စောင့်နေမယ်။”

ထို့နောက် ကျွမ်းဝင်ဟန်မှာ ကျွန်းကျွန်းမြို့သို့ ပြန်သွားပြီး အသွားကြီးယိစန်ရှမ်းကလည်း သူ့ခြွေးမလေး ရှောင်ရက်မေ ဆေး ကုသနိုင်ရေးအတွက် ထွက်ခွာသွားကြသည်။

ဆုံယီကျောက်နှင့် ဝန်ကုတင်တို့နှစ်ယောက် ချူးအောက်စွမ်း အား ရွှေမြို့တော်ဆီသွားရင်း လမ်းတွင် လျှို့ဝှက်သိုင်းကွက်တမျို့ကို သင်ပေးလာခဲ့ကြသည်။

အခန်း (၇)

ကျန်လင်တောင်း။

ဆယ့်ငါးရက်၊ လပြည့်ညရောက်လာပြီဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်လင်တောင်းပေါ်၌ သိုင်းသမားများ အလွှ်လွှ် ပေါ်ထွက်လာကြရာ ထိုအထဲတွင် ငွေရောင်ဝံပုလွေအသွားကြီး၊ ယွင်ကြွယ်ထောက်၊ ကျွေးရောက်ထင်တို့၏ အဖြူ အနက်ရိုင်း အသီး သီး ရောက်ရှိနေကြချိန် ဖြစ်သည်။

ဤအထဲတွင် ရွှေစားတုန်းစွန်း၊ သေဆုံးမှုအတွက် ချူးအောက် စွမ်းအား စွပ်စွဲအပြစ်တင်ရန် အသင့်ရှိပြီး မိန်းမပျိုလေး တုံ့ရုံမလည်း ပါဝင်နေသည်။

ချူးအောက်စွမ်း၊ ဆုံယီကျောက်နှင့် ဝန်ကုတင်တို့က ကြီးမား သော သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ပေါ်တွင် အသာပုန်းအောင်း စောင့်ဆိုင်း နေကြသည်။

ငွေရောင်လမင်းကြီး ထွန်းလင်းတောက်ပနေသည့်အချိန်၌ ငွေရောင်ဝံပုလွေအသွားကြီး၏ အေးဓက်ဓက် စုယ်မောသံထွက်ပေါ် လာသည်။

“ဆေးဝိဇ္ဇာကြီး ကျွေးရောက်ထင်... ခုလို သမားမိန့်... သိုင်း လောကပုဂ္ဂိုလ်တွေ ခေါ်လာတယ်ဆိုတော့ ချူးအောက်စွမ်းဘက်က အကူအညီပေးမလို့လား။”

"ငွေရောင်ပဲပုလွေအဘွားကြီး... ချူးအောက်စွမ်းဟာ ဘာအပြစ်ရှိလို့ နှစ်ခြိုမှာလဲ၊ ဒါနဲ့ သောင်မေ့ရကော..."

"ဒီအမေးကတော့ကို ကျုပ် ငွေရောင်အဘွားကြီးက ဖြေဖို့လိုသေးသလား၊ သောင်မေ့ကို ချူးအောက်စွမ်းက သတ်ပစ်လိုက်ပြီ"

"ငွေရောင်အဘွားကြီး... အလွင်တုန်းက မင်းပြောခဲ့တဲ့စကားတွေကို ကျုပ် ကျူးရွှေကံထင် ယုံကြည်ခဲ့ပေမယ့် ခုတောက ကျုပ် ခုံစမ်းခဲ့တဲ့ ခုံစမ်းချက်အရ သောင်မေ့ဟာ မင်းလက်ချက်ကြောင့် လူပြည်က အသက်ပျောက်ခဲ့ရတာကြာပြီ...၊ မင်း... ကောက်ကျစ်မို့ မကြိန့်၊ ဝမ်းဆန်းအဘိုးကြီးဟာ မင်းရဲ့ကြင်ဖက် မဟုတ်လား"

ငွေရောင်အဘွားကြီးကဒေါသမျက်လုံးနှင့်နီက်ကြည့်ကာ...
"ကျွန်ရောက်ထင်... ရှင်ပြောတဲ့အတိုင်း ဟုတ်တော့ကော ဘာဖြစ်လဲ"

"အေး... သောင်မေ့ကကော မင်းနဲ့ ကြင်ဖက်ဖြစ်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား"

ငွေရောင်အဘွားကြီးက နှုတ်ခမ်းတွန့်ပြီးပြီး မထီတာရ်ဟန်နဲ့...
"ဒါတွေဟာ ဘာများ ထူးဆန်းနေလို့လဲ"

"အေး... ဘာထူးဆန်းသလဲဆိုတော့ သောင်မေ့ရဲ့ သားဟာ ဝမ်းဆန်းအဘိုးကြီးရဲ့ လက်ချက်နဲ့ သေဆုံးခဲ့တာကို မမျှော်လင့်ဘဲ သတင်းပေါက်ကြားခဲ့တယ်၊ အဲဒါကြောင့် သောင်မေ့ ခေါ်ပွပြီး ဝမ်းဆန်းအဘိုးကြီးနဲ့ စာနင်းရှင်းခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းက အတွင်း သူလို့လုပ်၊ ဝမ်းဆန်းအဘိုးကြီးနဲ့ပေါင်း၊ သောင်မေ့ကိုရှင်း၊ သောင်

မေ့မေ့ရာမှာ ဝမ်းဆန်းအဘိုးကြီးကို ဟန်ဆောင်နိုင်၊ ဒီတော့ မင်း ငွေရောင်အဘွားကြီးက စကားစုံနန်းပုံထားနဲ့ အကြံအကဲ ဖြစ်နေပြီပေါ့"

"အင်း... အိပ်မက်မက်နေသလိုပါပဲ၊ ဆရာကြီးကျူးရွှေကံထင်ဟာ ဘာတွေတွေ့ပြီး ခုလို ကယောင်ကတမ်းစကားတွေ ပြောနေတာလဲ"

ကျူးရွှေကံထင်က အရေးမစိုက်ဘဲ ဆက်လက်ပြောဆိုလာပြန်သည်။

"ချူးအောက်စွမ်းဟာ စကားစုံနန်းဆိုတုံးကို ပြန်လာပြီး သောင်မေ့အကြောင်း ခုံစမ်းလာတော့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေ ပေါက်ကြားသွားမှာနိုးလို့ ဒုစရိုက်သားကောင်တွေ ခေလွှတ်ပြီး မင်း ဟန်တားခဲ့တယ်"

ငွေရောင်ပဲပုလွေအဘွားကြီးက ခက်ထန်တင်းမာသောလေသံဖြင့် ခပ်ပြတ်ပြတ် ဟန်တားပြောဆိုလိုက်သည်။

"တိတ်စမ်း..."

"ကျုပ်ရဲ့စကားဟာ မင်းရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို တိုက်ရိုက် ထိမှန်သွားပြီထင်တယ်"

"သောင်မေ့ရဲ့သားဟာ မိုးမြဲလက်သည်းရှင်ရဲ့ လက်ချက်နဲ့ သေခဲ့တယ်ဆိုတာ မသိကြဘူး၊ ရှင်... သူ့ကို အရမ်းလျှောက်ပြောနေတာ ဘာသဘောလဲ"

"အဘွားကြီး... ကျုပ် သေသေချာချာ ခုံစမ်းပြီးပြီး မီးရှို့လက်သည်းရှင်ဟာ ဝမ်းဆန်းအဘိုးကြီးလဲ..."

"ဟိုတုန်းက ချူးအောက်စွမ်းရဲ့မခင် ချူးရွှေချန်ဟာ မိုးမြဲ

လက်သည်းရှင်လို့ ရှင်ပဲပြောခဲ့တယ်မဟုတ်လား။ ခု တယ်မှယ်ကြောင့် စိတ်ပြောင်းသွားရတာလဲ”

“မှန်တယ်...။ အလျင်တုန်းက ကျုပ် ဒီလိုခန့်မှန်းခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် ခုတလော ဧကစုခန့်နဲ့ရဲ့ အပြောင်းအလဲကြောင့် ကျုပ် ခုံခမ်းသိရှိတာက ဖိုးပျံလက်သည်းရှင်ဟာ ဝမ်းဆန့်အဘိုးကြီးဖြစ် နေတယ်ဆိုတာ အတိအကျ သိရှိခဲ့တယ်။ နောက်ပိုင်း လျှို့ဝှက်ချက်တွေ ပေါ်သွားမှာမို့လို့ ခင်စား သူ့ကို အကူညီမျှထားလိုက်တယ် မဟုတ်လား။ ဒါပေမယ့် မထင်မှတ်ဘဲ သူဟာ လွတ်မြောက်ထွက် ပြေးလာနိုင်ခဲ့တယ်။ အဘွားကြီးရဲ့ ကြံရာမှာဟာ မကြာမီ ပြောင်းလဲ လာတော့မယ်။ ဝမ်းဆန့်အဘိုးကြီးပဲခေါ်ခေါ် ဖိုးပျံလက်သည်းရှင်ပဲ ခေါ်ခေါ် သူက ခင်စားကို အသက်ချမ်းသာပေးမတဲ့လား...”

ထိုစကားကြောင့် ငွေရောင်ဝံပုလွေအဘွားကြီးမှာ အကြီး အကျယ် တုန်လှုပ်ကာ မျက်နှာလွှဲသွားလေတော့သည်။

ထိုအချိန် ပန်းတစ်ရာတိုင်းချုပ်ယွင်ကြွင်ထောက်က ခြေလှမ်း ကွဲကြီးများဖြင့် လျှောက်လှမ်းလာကာ...

“ငွေရောင်အစ်မကြီး...ဒီ ကျေးရှောက်ထင်နဲ့ အပြင်းပွားမနေ ခမ်းပါနဲ့။ ချုံးအောက်စွမ်း ဟာ လိပ်မျိုးဖြစ်တဲ့အတွက် အပြင်ထွက် မလာရဲဘူး။ ကျုပ်တို့ ခုလို ကြားဝင်ချင်တဲ့သူတွေကို ရှင်းပစ်ပြီး သိုင်းလောက် မိတ်ဆွေတွေနဲ့အတူ ဧကစုခန့်မှာရှိနေတဲ့ ချုံးအောက် စွမ်းကို သွားစာရင်းရှင်းကြစို့”

ယွင်ကြွင်ထောက်၏ စကားအဆုံး၌ ရုတ်တရက် လျှပ်စီးလက် သံညှို့အလား လူ့ရုပ်တစ်ရုပ်ရောက်ရှိလာကာ ငွေရောင်ဝံပုလွေအဘွား ကြီးအား ကုတ်ဆွဲချလိုက်သည်။

ငွေရောင်ဝံပုလွေအဘွားကြီးမှာ ထိတ်ထိတ်ကြုံ ၃စုံရက်သိုင်း၊ ပညာရှင်ဖြစ်သော်လည်း ထိုလူရုပ်၏ ကုတ်ဆွဲချက်က အဆမတန် လွန်မြန်လွန်းရကား ငွေရောင်ဝံပုလွေ အဘွားကြီးမှာ အံ့သြမျှန်ပင် မရှိဘဲ ဝါးသုံးလေးပြန်အကွာသို့ လွင့်စဉ်လဲကျသွားတော့သည်။

ယွင်ကြွင်ထောက်မှာလည်း ထိုလူရုပ်ရှင်၏ လှုပ်မြန်မှု သိုင်း ပညာ အစွမ်းထက်မှုတို့ကို ကိုယ်တွေ့မျက်မြင်မြင်သွားရာ လိပ်ပြာ လွင့်စဉ်မတတ် တုန်လှုပ်သွားပြီး ပြေးလွှားထွက်ခွာရန် ဟန်ပြင် လိုက်သည်။

“အား...”

ယွင်ကြွင်ထောက်မှာ လက်သည်းကုတ်ချက်မီသွားကာ အားခန့် အော်ဟစ်သည်။ သူ့ရင်း ခြေပေါ်လဲကျသွားလေတော့သည်။

ထိုအချိန် ၃စုံရက်ထိတ်ထိတ်ကြုံ သိုင်းသမားကြီးငါးဦးက လက်နက်ကိုယ်စီကိုင်ခွဲကာ ထိုလူရုပ်ရှင်အား ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်ကြ တော့သည်။

“အား...”

“အီး...”

“အိုး...”

ညည်းညူသံများ ဆက်တိုက်ထွက်ပေါ်လာကာ ၃စုံရက်လူဆိုး သိုင်းသမားငါးယောက်မှာ တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုနိုင်ကြတော့ဘဲ လဲကျ ငြိမ်သက်သွားကြတော့သည်။

ထိုအခါ လူအုပ်အတွင်းမှ ထိတ်လန့်တကြီး ရေရွတ်မျှား ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“ဖိုးပျံလက်သည်းရှင်...”

"ဝမ်းဆန်းအဘိုးကြီး..."

"ဝေဝေ..."

မိန်းမချောလေး ကြယ်ရှိခိုင်က ဝမ်းနည်းတကြီး ငိုရင်းပြေးလွှားလာကာ ထိုလူရိပ်ရှင်အား "ဝေဝေ" ဟု ခေါ်ကာ ပြောဖက်လိုက်သည်။

သို့သော် ထိုလူရိပ်ရှင်က မိန်းမချောလေး ကြယ်ရှိခိုင်အား လှမ်းကုတ်ဆွဲရန် ပြစ်လိုက်စဉ် လူအုပ်ကြားမှ ဟန့်တားပြောဆိုသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

"ဆရာ...မလုပ်နဲ့..."

ထိုအခါ လူရိပ်ရှင်မှာ ဟန့်တားပြောဆိုသူရှိရာသို့ လွှားစနဲ့ နုန့်လွှားရောက်ရှိလာပြီး လှမ်းကုတ်ဆွဲလိုက်သည်။

ဟန့်တားလိုက်သူမှာ တခြားသူမဟုတ်၊ ချွေးအောက်စွမ်း ပင်ဖြစ်သည်။

ချွေးအောက်စွမ်းမှာ သူ့ထံဝင်ရောက်လာသော လက်သည်းကုတ်ဆွဲချက်အား လှစ်စနဲ့ ဖြေပေါ်လူးလိုမိစွာဝင်တိမ်းလိုက်သဖြင့် လွတ်မြောက်သွားခဲ့သည်။

ချွေးအောက်စွမ်း လွတ်မြောက်သွားခဲ့သဖြင့် လူရိပ်ရှင်မှာ ဂိုမို ဇိတ်ဆိုးဒေါသထွက်လာကာ ချွေးအောက်စွမ်း ရှိရာသို့ အသေတိုက်ခိုက်ရန် ထပ်မံနုန့်လွှားရောက်ရှိလာပြန်သည်။

ချွေးအောက်စွမ်းက မိမိအသက်အန္တရာယ်အတွက် ကျောက်စိမ်းမြတ်စားကို ဆွဲထုတ်လိုက်ရာ လက်စနဲ့အလင်းရောင်သန်းသွားပြီး "အား" ခနဲ့ နာကျင်စွာ အော်ဟစ်သံ ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။

ချွေးအောက်စွမ်းက သူ့စားချက်ဖြင့် လဲကျသွားသော လူရိပ်

ရှိရာသို့ ပြေးလွှားချဉ်းကပ်ရောက်ရှိသွားကာ သူ့ထောက်ထိုင်ချလိုက်ရင်း...

"ဆရာ...ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ တပည့်ကို ပြောစမ်းပါဦး" ထိုလူရိပ်ရှင်က မှုတ်လုံးအနံ့တွင်ရင်း မောဟိုက်နေရာမှ...

"ငါ...ငါ...အတော်ပဲ ရက်စက်ခဲ့တယ်"

စကားသစ်ဆုံးမီ ဝေါခနဲ့ သွေးများအနံ့ကျလာပြီး စကားဆက်ပြောနိုင်ခြင်း မရှိတော့ဘဲ ငြိမ်သက်သွားတော့သည်။

ထိုအခါ ဝန်ကုတင်နှင် ဆုံယိကျောက်တို့ ရောက်ရှိလာကာ ချွေးအောက်စွမ်း အား ဖေးမလိုက်ပြီး...

"လူကလေးချွေး...တကယ်တော့ အဲဒီအဘိုးကြီးဟာ မင်းဖခင်ကို သတ်တဲ့လုပ်၊ မင်းရဲ့ဝမ်းနည်းစိတ်တွေကို ထိန်းချုပ်လိုက်ပါ"

ထိုကားမှာ ချွေးအောက်စွမ်းအား ခိုးကြိုးပစ်ချလိုက်သကဲ့သို့ သူဦးခေါင်းမှာ အစိတ်စိတ်အမြွှာ ခွဲထွက်သွားသည့်အလား မချီတင်ကံ ခံစားလိုက်ရ၏။

ထိုအချိန်တွင် ချွေးအောက်စွမ်းရှိရာသို့ သိုင်းသမားပေါင်းနဲ့ နုပျိုရောက်ရှိလာပြီး ပြိုင်တူပြောဆိုလိုက်ကြသည်။

"ချွေးအောက်စွမ်း မင်း ဆရာဟာ ခိုးပျံလက်သည်းရှင်ပဲ၊ သူ ပြုလုပ်ခဲ့သမျှ ပြစ်မှုတွေအတွက် မင်း တာဝန်ယူရမယ်"

အထူးသဖြင့် မိန်းမပျိုလေးတိုရဲမေမှာ အံတင်းတင်းကြိတ်တော့ရာက မှုတ်လုံးအနံ့တွင် ဒေါသမီးများ ဟုန်းဟုန်းတောက်နေသည်။

ကျွေးစင်ဟန်က တိုရဲမေအနီးချဉ်းကပ်သွားပြီး လေသံငါးတိုးဖြင့် ရှင်းပြလိုက်ရ၏။

ထိုအချိန်မှ ချွေးအောက်စွမ်း ကျောက်စိမ်းစားကြီးကို မာန်ပါပါ

www.burmeseclassic.com

ကိုင်းထားရင်း ရင်ကော့ကာ ကောင်းပြောမည့်အချိန် အဘိုးကြီးဝန်က တင်က အသံကိုမြှင့်တင်ကာ ပြောဆိုလိုက်လေသည်။

“ကျေးဇူးပြုပြီး ကျုပ်စကားကို နားထောင်ကြပါဦး။ ဒီဝမ်းဆန်း အဘိုးကြီးဟာ မိုးပျံလက်သည်းရှင် ဖြစ်ပါတယ်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ချူးအောက်စွမ်းရဲ့ ဆရာဆိုလဲ မမှားပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ချူးအောက်စွမ်းရဲ့ဖခင်ကို လုပ်ကြံခဲ့တဲ့တရားခံဟာ အဲဒီ မိုးပျံလက်သည်းရှင် အဘိုးကြီးပဲဖြစ်တယ်”

“ချူးအောက်စွမ်းရဲ့ဖခင် ချူးလုဆုန် အသက်ရှင်လျက်ရှိတုန်း ကလဲ ဝမ်းဆန်းအဘိုးကြီးဆီက စာပေပညာတွေကို သင်ကြားခဲ့ပေမယ့် သူ့ရဲ့ မကောင်းတဲ့မိစ္ဆာပညာကိုတော့ မသင်ခဲ့ပါဘူး။ အဲဒီဝမ်းဆန်းအဘိုးကြီးဟာ တစ်ခါတလေ စိတ်ဖောက်ပြန်လာပြီး တွေ့ရာ ကြုံရာလျက် လုပ်ကြံခဲ့တယ်။ အဲဒီအကြောင်းတွေကို ချူးအောက်စွမ်းရဲ့ ဖခင် ချူးလုဆုန်သိလာခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ကွယ်ရာကနေပြီး သူ့ဆရာရဲ့ မိုးပျံလက်သည်းကွက်ကို ချေမှုက်နိုင်ဖို့ အကွက်တွေကို တီထွင်စွာမွေ့ ကြံဆခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် အောင်မြင်လုလုအချိန်မှာ ချူးလုဆုန်ဟာ သုတ်သင်ခြင်းခံလိုက်ရတယ်”

သိုင်းသမားတစ်ယောက်က မေးခွန်းထုတ်လာသည်။

“ဆရာကြီးဝန်...ဒီလိုမကောင်းတဲ့ မိစ္ဆာမိုးပျံလက်သည်းရှင်ဟာ ချူးအောက်စွမ်းကို ဘာဖြစ်လို့ တပည့်အဖြစ်လက်ခံလိုက်ရတာလဲ။ ဒီအတွက် ဆရာကြီးဝန်ရဲ့ကောင်းတွေဟာ ဈေးနောက်မညီမညွတ် ဖြစ်နေတယ်”

“ကျုပ်အမြင်ပြောရရင် မိုးပျံလက်သည်းရှင်မှာ အကြံတစ်ခုရှိတယ်။ ပထမအကြံက ‘သူ့ရဲ့အမှားကို သူ နောင်တရခဲ့တယ်။’

နောက်တစ်ချက်က ချူးလုဆုန်ရဲ့ သေတမ်းစားကို ရွှေခားတုန်းစွန်းဆီ ပို့ပေ...ပိုက်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ချူးအောက်စွမ်း ပညာနဲ့ လာတဲ့တစ်နေ့မှာ အဲဒီကိစ္စတွေအားလုံး ရွှေခားတုန်းစွန်းအပေါ် ပုံချလိုက်တာပဲ။ နောက် ဟစ်ဆက်တည်းဆိုသလို သူ့ရဲ့ယုတ်မာမှုတွေကို မုံးကွယ်ပြီး ပြဿနာအပေါင်းကိုလဲ ချူးအောက်စွမ်းဆီ တစ်ဆင့် လက်ဆန်ကမ်းပေးလိုက်တော့တယ်”

“ဒါပေမယ့် လူဆိုတာ နောင်ရေးကို ကြိုတွေးလို့ရမှာမဟုတ်ဘူး။ သူ့ကိုယ်သူလဲ ဝံ့ပုလွေမကြီး လက်ထဲ ရောက်လိမ့်မယ်လို့ မထင်မိခဲ့ဘူး။”

ဤကေားများသည် ရှေ့နောက် ညီညွတ်မှုရှိမိသော်လည်း ရွှေခားတုန်းစွန်းအတွက် လက်တုံ့ပြန်ရန် ချောက်လာသူများ ပန်းတစ်ရာကိုက်ချုပ် ယှဉ်ကြင်ထောက်နှင့် သူ့လူများက ဤအတိုင်း လက်ပိုက်ကြည့်မနေနိုင်ကြပေ။

ထို့ကြောင့် ပြိုင်တူ အော်ဟစ်ပြောဆိုလိုက်သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ချူးအောက်စွမ်းဟာ မိစ္ဆာကောင် မိုးပျံလက်သည်းရှင်ရဲ့ တပည့်မို့ ဒီကနေည ကျုပ်တို့ တရားမျှတအောင်လုပ်မှ ဖြစ်မယ်”

ချူးအောက်စွမ်းမှာ မှက်လုံးအနံ့ဖြူးကွယ်ပြီး ကျောက်စိမ်းခားမြတ်အား လေထွင်စေ့ယမ်းလိုက်ကာ ခက်ဆန်တင်းမာသော လေသံဖြင့် လှမ်းအော်ပြောလိုက်သည်။

“မှန်တယ်...ဆရာရဲ့ တာဝန်ကို တပည့်က ဆက်ခံမယ်။ နေရာတို့အထဲက တရားမျှတမှုဖြစ်ရင်တော့သူမှန်သမျှ ကျုပ်တို့ဆီလာ ခဲ့ကြ”

ချွေးအောက်စွမ်း၏ကောသလမှာ ကွယ်လောင်လွန်းလှပြီး လက်တွင်းမှ ကျောက်စိမ်းစာမြတ်ကလည်း လေတွင် တနိုးပို့ တခုစုံစုံနှင့် တရုတ်လည်ပတ်နေသဖြင့် မည်သူတစ်ဦး တစ်ယောက်မျှ ကောင်းဟောခြင်း၊ ရှေ့တက်လာခြင်းမရှိကြချေ။

အထူးသဖြင့် သိုင်းပညာထိတ်ထိတ်ကြံ ၃၀စိတ်လှဆိုးကြီး ခိုးပျံလက်သည်းရှင်ကိုယ်တိုင် ချွေးအောက်စွမ်း၏ တစ်မျက်တည်းသော ဓားကွက်ကို မရှောင်လွှဲနိုင်ကြောင်း မြင်ခဲ့ကြသဖြင့် မည်သူမျှ မစမ်းဝံ့ကြချေ။

ထို့ပြင် ဆေးဝိဇ္ဇာကြီး ကျွေးရွက်ထင်း၊ အသိုက်ကြီးဝန်ကုတင်း၊ ဆုံယိကျောက်တို့ကဲ့သို့ မှန်ကန်တည်ကြည်၍ သမာဓိရှိသည့် သိုင်းအကျော်အမော်ကြီးများက ချွေးအောက်စွမ်းဘက်မှ အနိုင်အမာရစ်တည်နေကြသည် မဟုတ်ပါလော။

“နုလို သိုင်းလောကလူအများစုမှာ ကျုပ် ချွေးအောက်စွမ်းကြေညာမျက်တစ်စုံ ထုတ်ပါမယ်၊ နုဆိုကစပြီး ကျုပ် သိုင်းလောကက အနားယူပါတော့မယ်”

နောက်ဆုံး ကျွေးရွက်ထင်း၊ ဝန်ကုတင်းနှင့် ဆုံယိကျောက်တို့ ရှင်းလင်းပြောပြချက်အရ ချွေးအောက်စွမ်းအပေါ် အထင်အမြင်လွှဲမှားခဲ့သော သိုင်းသမားများမှာ အမြင်မှန်တရားရသွားကြကာ အသီး သီး နောက်ဆုတ်လှည့်ပြန်သွားကြတော့သည်။

မိန်းမချောလေး တုံရဲမေနှင့် ကျွေးစင်ဟန်တို့ နှစ်ယောက်က ချွေးအောက်စွမ်းအား ကျေနပ်ပီတိဖြစ်သော အမူအရာဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“မိန်းကလေး တုံရဲမေနဲ့ အစ်ကိုတော် ကျွေးတို့နှစ်ယောက်

ရာသက်ပန် ခိုးမျှကျ ပေါင်းသင်းနိုင်ကြပါလေ့ရှိ ကျုပ် ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ်...”

မိန်းမချောလေး တုံရဲမေက ရုတ်တရက်အမူအရာဖြင့် ခေါင်းကလေး ငုံ့နေရာမှ မျက်နှာကလေးထောင့်ကပ်ကာ ချွေးအောက်စွမ်းအား ရုတ်တရက်ပြောလာသည်။

“ကိုယ်တော်လေးချွေးလဲ မမရှောင်ရက်မနဲ့ ချိန်းဆိုထားတာ ခွံနေသေးတယ်မဟုတ်လား၊ သဲဒီအတွက် ဒီ ကျန်လင်တောင်ပေါ်က အချိန်မီ မြန်မြန်လေးပြန်သွားပါ၊ နို့မဟုတ်ရင် မမရှောင်က ကိုယ်တော်လေးချွေးကို စိတ်ဆိုးနေလိမ့်မယ်”

ချွေးအောက်စွမ်း၏မျက်နှာမှာ မှီရသကဲ့သို့ ဝမ်းသာပျော်ရွှင်ပီတိပြာသွားပြီး အနာဂတ်အရေး ညွှတ်ပွားကာ ကျေနပ်နေမိတော့သည်။

ကျန်လင်တောင်၏ အခြေအနေအရပ်ရပ်မှာ ဥပဒေဘက်တော်သား၊ မှန်ကန်တည်ကြည်သည့် သိုင်းသမားအကင်း ယောက်ျားဖြစ်ဖြစ်သူ ချွေးအောက်စွမ်း၏ အနုအတိုင်း ဆေးချမ်းသာယာသွားတော့သည်။

တရာဥပဒေစိုးမိုးရေးနှင့် ရုပ်ရှာဆေးချမ်းသာယာရေးဟူသည့် ဆောင်ပုဒ်အရ ချွေးအောက်စွမ်း၊ ဆေးဆရာကြီး ကျွေးရွက်ထင်းနှင့် ကျွေးစင်ဟန်တို့က အုတ်တစ်ချပ် သဲတစ်ပွင့်အဖြစ် ကျရာနေရာမှ တစ်တပ်တစ်အား ပါဝင်ဆောင်ရွက်ပြီးဖြစ်၍ တာဝန်များကောင်းသွားပြီ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ချွေးအောက်စွမ်းမှာ စိတ်လွတ် ကင်းလွတ်မြင့်မြင့်ပေါ့ပါးလန်းဆန်းသော ခြေလှမ်းများကို အသော့လှမ်းကာ မိန်းမချော

၂၂၄ ♦ ဘုန်းကြွယ်

လေး ချောင်းရက်မေနှင့် ချိန်းဆိုထားရာဆိုသို့ ချောက်လိုစောကြီးစွာ
ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

မကောင်းမှုဟူသည် ဆိတ်ကွယ်ရာမရှိသကဲ့သို့ ဒုစိုက်မိစွာ
သားကောင်များသည် ရာဇဝတ်ဘေးမှ ခြေးမလွတ်နိုင်ကြပေ။

အမှန်တရားသည် အင်အား။

အမှန်တရားသည် ဘဝ၏ လမ်းညွှန်မီးအိမ်။

ကျွန်တည်သဖြင့် အမှန်တရားသည် ထာဝရ တည်ရှိနေမည်
သာ ဖြစ်၏။

ပြီးပါပြီ။

ဘုန်းကြွယ်